

Cánh Cửa Xanh

Contents

Cánh Cửa Xanh	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Trở Về Giữa Đêm Khuya	3
3. Chương 3: Gặp Ma	4
4. Chương 4: Tiếng Khóc	7
5. Chương 5: Đại Sư	9
6. Chương 6: Ác Ma	10
7. Chương 7: Kinh Hồn	12
8. Chương 8: Mù	15
9. Chương 9: Vũ Hội	18
10. Chương 10: Chữa Mắt	23
11. Chương 11: Cầu Tiên	27
12. Chương 12: Xe Tang	30
13. Chương 13: Ánh Sáng Trở Lại	33
14. Chương 14: Sống Một Mình	37
15. Chương 15: Phòng Tranh	41

Cánh Cửa Xanh

Giới thiệu

Đây là một truyện kinh dị rất hấp dẫn với những điều thần bí, truyện kể về Lạc Uyển – một cô gái x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-cua-xanh>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Năm tháng đã trôi qua tự lúc nào, biết bao nhiêu chuyện đã qua

i, tòa nhà nhỏ đêm qua lại nổi gió đông, nhìn ánh trăng sáng mà chợt chạnh lòng nhớ đến quê hương.”

Một cô gái xinh đẹp đứng bên giếng nước trong sân chính, mặt mày thanh tú, không hề trang điểm, ăn vận đơn giản, đang vung tay bên giếng nước luyện hát, ngón tay búp măng mười ngón thon nhỏ, trắng trẻo mịn màng đang xòe ra.

Dưới ánh trăng vẫn còn thoảng thấy vết đỏ trong lòng bàn tay, đó là dấu tích do sáng nay bị sư phụ dùng thanh gỗ đánh cho sưng tấy, bây giờ vẫn còn đau thấu tim gan.

Sư phụ vô cùng nghiêm khắc, bởi người chết đói trong năm thiên tai rất nhiều, có thể giành giật được miếng cháo loãng trong gánh hát này coi như đã được ông Trời để mất tới rồi, ai còn dám cãi lại? Cô từng rơi nước mắt, oán trách người làm cha làm mẹ nhẫn tâm kia đã đem cô đến địa ngục trần gian này. Năm tháng qua đi, ngày càng thấy giống như rơi vào mạng nhện dù có đấu tranh cũng vô ích, cho nên thôi đành chấp nhận số phận.

Sân kịch viện vắng vẻ tĩnh mịch, các sư huynh, sư muội khác đều đã đi hát ở phủ nhà họ Lý, chỉ còn một mình cô, vì hôm nay trong lúc tập luyện đã hát sai một câu thoại nên bị sư phụ phạt ở nhà trông đại viện. Kịch viện này chỉ là một khu đồ nát, nhưng cổng viện sâu hun hút, lại vào lúc cuối thu, không thấp được đèn dầu, đành phải mượn ánh trăng đứng bên giếng nước để luyện thanh. Kinh kịch đều coi trọng việc luyện giọng bên những chỗ có nước, nhưng sự thực là cô không dám vào phòng, bởi trong đó đã có mấy diễn viên treo cổ tự tử vì không chịu nổi sự dày dạn do bị đánh đập quá tàn nhẫn rồi.

Gan cô có to đến mấy cũng không dám ngồi chờ trong phòng một mình, ở đây hát đi hát lại, vừa hát vừa tự xót thương cho số phận của mình, nước mắt rơi lã chã, ánh trăng mờ nhạt, ngược mắt nhìn trời, thầm nghĩ có thể ngày mai là một ngày mưa.

Cô tập trung hát mà không hề phát hiện trên hành lang xuất hiện một bóng người, từ từ di chuyển đến bên cạnh, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Bóng người kia vẫy tay, lúc đó cô chỉ cảm nhận được một luồng gió thổi sau gáy rồi ngã nhào xuống nền đất cạnh giếng nước, bất tỉnh nhân sự.

Bóng người tìm ra một vật gì đó trên người cô, giấu vào ngực mình. Sau đó nhanh chóng ôm cô gái đó ném vào giếng nước. Toàn bộ tấn thảm kịch chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Cô gái kia vốn không hề động dậy, nhưng trong giây phút rơi xuống giếng thì đột nhiên mở mắt, bản năng sinh tồn bảo cô một tay nắm lấy thành giếng, năm ngón tay bám chặt vào đất bùn trên thành giếng, con người mở to hết cỡ, sau đó chợt thấy một đôi mắt dưới ánh trăng lơ lửng, rồi chỉ nghe thấy cô gái kia thét lên một tiếng: “Là anh?!” Sự đau buồn trong lời nói còn thấm thiết hơn cả cái chết.

m thanh kia còn chưa kịp dứt đã thấy bóng người kia vung dao lên, lưỡi dao sắc lẹm. Chẳng biết là nguồn sức mạnh nào cuối cùng đã chém đứt rời cánh tay, một tiếng kêu thống thiết vang lên, người rơi xuống giếng, không còn động tĩnh gì nữa, còn bàn tay kia vẫn cố chấp bám vào thành giếng, máu chảy ra từ kẽ móng tay bị chặt đứt, nhuộm đỏ miệng giếng vốn đen xì, máu đỏ thấm vào lòng đất cũng trở nên đen ngòm.

Người kia đẩy cánh cửa gỗ ra, bên trong có một bàn trang điểm rất lớn, chiếc gương đặt trên đó phản chiếu một bóng người với bàn tay đầy máu, đó là một người đàn ông tuấn tú, sắc mặt nham hiểm bất định, đang soi gương tỉ mỉ trang điểm lại mình. Hắn ta tự chải tóc, tự chỉnh trang lại khuôn mặt mình, sau đó khẽ trề môi, tiếp đó nở một nụ cười xảo quyệt đầy

Người trong gương ngây thơ hồn nhiên, không kỳ dị mà đáng yêu, mặt mũi tuấn tú. Hắn cầm thỏi son trên bàn, đứng trước gương cẩn thận tô son, bất chợt gió thổi vào tấm rèm cửa màu hồng phấn, trong gương xuất hiện một hình ảnh kỳ dị.

Trên nền màu hồng phấn, trong ánh đèn mờ ảo, một người đàn ông ông ọ giơ những ngón tay búp măng cầm thỏi son, động tác yếu điệu, thoa lên môi, từng lớp từng lớp son, đỏ tươi như máu chảy.

Sau khi trang điểm xong, người trong gương từ từ xoay người, mở chiếc hòm gỗ, lấy ra bộ trang phục... trang phục biểu diễn lộ liễu, mặc xong lại đem đồ vật lấy từ trên người cô gái kia mở ra dưới ánh đèn, đó là một đôi giày thêu màu đỏ. Các cô gái khuê các đều thích giày thêu, mặt giày làm bằng lụa, khi sờ vào vô cùng dễ

chịu, có điều vẫn chưa thêu xong. Anh ta xỏ vào chân, tuy hơi nhỏ nhưng cũng khá đẹp, viền hoa sen tượng trưng cho sự may mắn, còn có cả đôi chim uyên ương ở hai bên, khìghép lại thì tạo thành một đôi.

Bàn tay người đàn ông kia xoan nhẹ lên đôi giày thêu màu đỏ, giống như đang chạm lên môi của cô gái mình yêu thương nhất, bàn tay khẽ run rẩy, một giọt nước rơi xuống, lẽ nào là nước mắt?

2. Chương 2: Trở Về Giữa Đêm Khuya

Mỗi lần Lạc Uyển nhớ lại đêm đó, cô vẫn còn cảm th

ấy như nghẹn thở, đó là ngày đầu tiên Sở Anh chuyển chỗ ở.

Buổi sáng hôm ấy cũng bình thường như mọi ngày, không có bất cứ điềm báo khác thường gì, ánh nắng tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng của những ngày đầu hè, dưới tòa nhà vắng lại tiếng ô tô chạy qua chạy lại nhộn nhịp, có người bán rong đang rao bán: “Tào phớ đây, tào phớ nóng hổi đây”.

Lạc Uyển còn nhớ Sở Anh từng đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên lớp lông tơ mịn màng trên khuôn mặt cô, ánh mắt trong veo như mắt con trẻ. Họ là bạn học thời đại học, lại cùng trúng tuyển vào một công ty, hai người thuê chung một căn hộ tập thể, tuy không rộng nhưng giá rẻ.

Nhưng một số chuyện luôn chậm chậm thay đổi, ví dụ như, mỗi người đều phải trưởng thành, tiêu chí trưởng thành của Sở Anh là bắt đầu sử dụng mỹ phẩm, môi phải tô đỏ, lông mày phải tỉa nhỏ, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc lúc nào cũng rạng rỡ ánh hào quang, Lạc Uyển biết ánh hào quang đó là ánh hào quang của t

Sở Anh đang yêu nên muốn chuyển chỗ ở, nhưng lại ngoan cố nhất định không cho Lạc Uyển biết bạn trai mình là ai. Lạc Uyển nghĩ chắc là do Sở Anh xấu hổ, cho đến ngày sau khi Sở Anh mất tích, cô mới bắt đầu suy nghĩ về chuyện này.

Ngày Sở Anh dọn đi là ngày đầu tiên Lạc Uyển về nhà một mình lúc đêm khuya, cảm giác trống trải, cô đơn cứ từ từ bủa vây.

Lúc này Lạc Uyển mới thực sự cảm nhận được việc sống một mình buồn tẻ biết bao, không chỉ buồn mà còn rất sợ. Lúc về đến căn hộ thì đã gần mười một giờ đêm. Cô vừa nhìn đồng hồ vừa lao vào thang máy, cô có cảm giác giống như mình đã giẫm phải vật gì đó, nhấc chân lên nhìn thì ra là một đôi giày. Công nghĩ có lẽ là giày của ai đó bỏ quên! Nhưng ai có thể quên giày ở chính giữa thang máy cơ chứ?

Đó là một đôi giày cưới màu đỏ mà các cô gái hay đi lúc dự đám cưới, nhìn cũng biết rất đắt, là hàng thêu bằng tay, mặt giày làm bằng lụa, có điều vẫn chưa thêu xong, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự tinh tế của người thợ thêu, một viền hoa sen xung quanh, hai con chim uyên ương nổi trên mặt lụa màu đỏ hợp thành một đôi. Chỗ gót giày còn chưa ghép xong. Loại giày này ở bên ngoài không có mà nếu có bán chắc giá cũng chẳng dưới mấy vạn.

Cô bắt giắc ngồi xuống, tò mò muốn chạm vào đôi giày kia. Cách để giày rất kỳ lạ, như thể có ai đó đang đứng ở giữa thang máy. Cô quả thực rất thích người thêu đôi giày này, cũng thích cả màu sắc của nó nữa.

Lạc Uyển đối mặt với sự căm giận, nhưng với kỷ luật nghiêm khắc tự đặt ra cho bản thân bao nhiêu năm nay khiến cô loại bỏ ý nghĩ nhặt đôi giày này.

Thang máy vừa dừng, cô liền vội chạy ra, không quay đầu lại, lao đến mở cửa căn hộ của mình. Nhưng nếu cô quay đầu lại sẽ nhìn thấy cánh cửa thang máy bằng thép không gỉ hàng ngày kia hôm nay đã đổi sang màu khác, một màu xanh ngọc, giống như một đầm nước mùa xuân, bên trong không biết chứa đựng bao nhiêu câu chuyện, bao nhiêu cảm xúc, nhưng Lạc Uyển chỉ cảm đầu bỏ chạy mà không ngoảnh đầu lại.

Mang theo tâm sự không thể nói rõ được này, cô lên giường, nghĩ lại toàn bộ chuyện kỳ lạ xảy ra ngày hôm nay, nghĩ, nghĩ mãi cho đến lúc cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Một ngày làm việc vất vả khiến sức lực của cô bị vắt kiệt, cô ngủ chập chờn không yên.

Lạc Uyên không biết tại sao mình lại như giật mình tỉnh giấc, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô phát hiện một chiếc giày hoa thêu màu đỏ hình như đang kê lên gối, cách mặt mình chỉ vài milimet, hơn thế nữa nó đã giẫm lún sâu xuống gối, một chiếc khác lại đang bước qua người, giẫm lên một bên tay, giống như có người đang cười lên cơ thể cô.

Có một giọng nói lọt vào tai cô: “Tìm cánh cửa xanh, trong vòng bảy ngày, tìm cánh cửa xanh, trong vòng bảy ngày”.

Sợ quá, Lạc Uyên vội ngồi bật dậy thét lên một tiếng, rồi mở to mắt nhìn, xung quanh không có gì cả, thì ra chỉ là một giấc mơ.

Cô thầm cười sự nhát gan của mình, sau đó chạy chân trần đến bật đèn, có điều đúng vào lúc cô đứng dậy, chiếc váy ngủ vừa kéo lên, chợt xuất hiện hai bàn tay thò ra từ dưới gầm giường. Bàn tay đó giữ chặt đôi dép lê, mỗi tay giữ một chiếc, giống như người chơi trò bịt mắt bắt dê ẩn trốn dưới gầm giường, giữ chặt đồ chơi, không cho người khác cướp đi.

3. Chương 3: Gặp Ma

Do đêm ngủ không yên, buổi sáng ngủ quá giấc nên suýt chút nữa Lạc Uyên đi làm

muộn. Vừa bước vào thang máy của tòa cao ốc, đã thấy Sở Anh đứng bên trong, Lạc Uyên mỉm cười: “Sao cậu cũng đi muộn?”

Sở Anh cũng cười, mặt ửng hồng thẹn thùng.

Cửa thang máy trước mắt sắp đóng lại thì thấy một cái túi chìa vào, đó là một cái túi rất đẹp. Cánh cửa thang máy lại mở ra, đôi giày cao gót xanh bóng bước vào, cuốn theo nó là một mùi hương quyến rũ và một cô gái tóc dài cũng bước vào theo.

“Thẩm Cơ?”, Lạc Uyên và Sở Anh đều há hốc mồm. Lẽ nào Thẩm Cơ – người học cùng đại học với hai người họ cũng đến thành phố này, mà còn cùng làm ở một cao ốc với họ?

Thẩm Cơ nhìn thấy họ, lúc đầu cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lấy lại vẻ lạnh nhạt chỉ buông một câu: “Làm nhân viên văn phòng ở công ty nhỏ à? Mà các cậu cũng chỉ có chút bản lĩnh thôi”.

Thẩm Cơ này tuy là bạn học cùng đại học với họ, lại ở cùng một khu ký túc, nhưng vì cô ta xinh đẹp, là hoa khôi của trường nên rất ít khi giao thiệp với các bạn nữ khác, mặc dù học cùng nhau bốn năm nhưng cũng không thân.

“Trên đầu cậu là tập đoàn Hoàn Hô? Cậu có biết không?” Thẩm Cơ cười mỉa mai nói.

Lạc Uyên chết lặng nhìn người nhìn Thẩm Cơ, không phải vì cách ăn mặc của cô ta, chỉ là cảm thấy một người sao có thể khắc nghiệt mãi như vậy chứ. Cũng chính vì điều này mà từ trước đến nay Lạc Uyên chỉ kính nhi viễn chỉ với Thẩm Cơ mà thôi.

Thang máy đã dừng lại, Lạc Uyên kéo tay Sở Anh ra khỏi thang máy, nhưng nhìn Sở Anh mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần, Lạc Uyên có chút khó hiểu.

“Thẩm Cơ lại làm trong tập đoàn Hoàn Hô, tòa cao ốc chỉ là tài sản nhỏ của tập đoàn này, cậu thấy vẻ đắc ý của Thẩm Cơ chưa”, Sở Anh khó chịu nói.

Lạc Uyên khuyên cô: “Chưa biết chừng cô ta chỉ là người dọn vệ sinh trong đó, cậu việc gì phải tức giận”.

Hai người đẩy cửa văn phòng, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

“Buổi chiều đi bơi không?”, ông chủ Hoàn Hô hỏi từ phía sau đưa cho Lạc Uyên một vật gì đó, “Chỗ tôi vừa hay có một bộ áo tắm mới, chưa ai mặc cả, vừa vận cho cô”. Anh ta hình như đặc biệt có cảm tình với Lạc Uyên, nhưng về mặt tuổi tác, anh ta thực sự có thể ngang hàng với bố Lạc Uyên.

Sau khi tan ca, mười mấy người trong văn phòng tập trung lại, hào hứng hò hét: “Đi bơi, đi bơi thôi”.

Các nhân viên cũ đã thuộc lòng đường đến bể bơi ở tầng bốn, rẽ vào phòng thay đồ, Lạc Uyển cũng đi theo. Sau khi thay xong bộ bikini kia cô lại chẳng muốn đi ra, đợi các nhân viên cũ ra hết, cô mới chậm rãi bước từ trong phòng thay đồ ra.

Trên chiếc gương lớn trong phòng thay đồ hiện ra đôi chân dài, cái eo thon nhỏ và làn da ngăm ngăm khỏe mạnh, nhưng điều đáng nói nhất là bộ bikini trên người lúc này lúc mặc vào còn hấp dẫn hơn cả khi không mặc gì, như vậy bảo làm sao người ta dám ra khỏi cửa chứ?

Cô còn đang do dự thì nghe thấy sau lưng có tiếng động, không cần quay đầu lại cũng có thể thấy qua gương phòng thay đồ bên cạnh có người đang thay quần áo. Có điều cánh cửa phòng thay đồ bên cạnh đó vô cùng kỳ lạ, rõ ràng là màu xanh.

Bên ngoài, có người gọi cô, không kịp suy nghĩ nhiều, Lạc Uyển quay đầu mím môi chạy ra.

Lạc Uyển không nói không rằng, chạy thẳng đến bể bơi, cố gắng bơi sâu xuống dòng nước, để tránh ánh mắt người khác soi xét cô giống như quét X quang.

May thay, nước trong bể bơi vô cùng dễ chịu, nhẹ nhàng an ủi tâm hồn bị tổn thương của cô.

Đúng lúc cảm thấy buồn tẻ nhất thì Lạc Uyển nhìn thấy ở phía bên kia cũng có một c, có điều bàn tay của cô gái kia bám chặt vào thành bể bơi, tựa đầu vào thành bể bất động. Lạc Uyển cảm thấy rất kỳ lạ, lẽ nào cô gái kia bị làm sao?

Lạc Uyển bơi đến bên cạnh hỏi: “Bạn bị làm sao vậy?”. Cô gái đó không nói gì, Lạc Uyển định bơi đi nhưng lại cảm thấy có gì đó bất bình thường, khẽ vỗ vào vai cô gái kia, hỏi lại một câu: “Bạn không sao chứ?”. Chỉ thấy cô gái đó giống như một phiến rêu trơn, trong chớp lát từ từ tuột xuống theo mép bể bơi. Nước còn chưa ngập đầu, Lạc Uyển đã vội vàng đưa tay ra nắm lấy vai cô ấy, nhưng cô gái đó trơn giống như một con cá, đã bị chìm xuống nước. Lạc Uyển thấy tình thế không ổn, cô gái này chắc chắn bị bệnh nên đã ngất xỉu trong bể bơi, nếu không được cứu thì sẽ mất mạng.

Cô dựa vào khả năng lặn khá tốt của mình, lại từng có kinh nghiệm cứu người nên nhanh chóng dùng tay trái nắm chặt tóc cô gái đang lững lờ trôi như đám bọt biển kia, nâng đầu cô ấy nổi lên trên mặt nước, để cô ta dễ thở hơn, còn mình thì ra sức đập nước.

Sau khi đã bơi được khoảng mấy mét, cảm thấy cánh tay trái không còn đủ sức nữa, cô bèn lặn xuống nước, định đội đầu đẩy cô gái kia lên, còn mình cũng nhân lúc đổi tư thế mà hít thở lấy chút oxy.

Cô lặn xuống đáy nước sau đó ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ khuôn mặt úp xuống nước của cô gái kia.

Mái tóc đen của cô gái kia rủ xuống rối tung, bồng bềnh trong nước, che mất tầm nhìn, rất khó nhìn rõ mặt. Chỉ lờ mờ nhận ra khuôn mặt đó đã trắng bệch, miệng và mũi vẫn rất đẹp. Nhìn kỹ hơn một chút, là một đôi mắt mở to, đó không phải là đôi mắt của người sống, đôi mắt kia tuy đủ cả lòng trắng lẫn lòng đen nhưng chắc chắn có thể nhận ra cô gái này đã chết và với con người đã bị trương phình lên cho thấy cô đã chết rất lâu rồi.

Lạc Uyển ngẩng đầu lên như thế, cách khuôn mặt của người chết kia chỉ mười mấy milimet, cô không còn suy nghĩ được gì nữa, quên cả đập nước, người cũng chìm theo xuống dưới.

Cô không thể rời mắt khỏi đôi mắt đã bị ngâm đến trương phình kia, giống như cái miệng đó đang nở nụ cười với cô. Xác chết kia bị mất chỗ dựa cũng chìm xuống, vừa chìm vừa nhanh chóng rửa ra, mái tóc cứ từng sợi từng sợi tách ra nổi đầy trên mặt nước.

Mái tóc của người chết bị tróc ra kia cứ tấp thẳng vào mặt Lạc Uyển, thi thể cũng chìm xuống phí dưới người Lạc Uyển. May mà nước bể bơi không sâu lắm nên Lạc Uyển nhanh chóng chìm xuống tận đáy, chạm vào đáy bể, mềm mại như giẫm trên cát, càng giống như đạp lên da đầu của hàng nghìn hàng vạn người. Dù đang sợ hãi, nhưng với kinh nghiệm bơi lội bao năm qua vẫn như một phản xạ có điều kiện giúp cô đập nước nổi lên, người chết kia chìm xuống, lướt qua bả vai cô, chính vào giờ khắc đó Lạc Uyển nhìn thấy rõ xác chết đã bị rửa mất nửa khuôn mặt kia chớp chớp mắt với cô.

Có điều chỉ là chớp chớp mắt thôi nhưng cũng khiến Lạc Uyển hồn siêu phách tán, điên cuồng lao lên khỏi mặt nước, cô lấy hết sức chạy lên bờ, nhìn thấy các đồng nghiệp đang đợi mình, cô thậm chí còn quên mất mình là tâm điểm chú ý của mọi người, đột nhiên kêu gào thảm thiết, rồi chỉ vào bể bơi nói: “Người chết, có người chết!”.

Trong mấy giờ đồng hồ, cả bể bơi bị tiếng kêu gào của Lạc Uyển làm cho rối loạn hết lên, bảo vệ chạy lên chạy xuống tìm cái thi thể Lạc Uyển nhắc tới, nhưng vô ích, không tìm được gì.

Lạc Uyển run rẩy trên sofa trong phòng bảo vệ, vừa rồi đúng là chuyện quái dị, rõ ràng cô gái kia là một xác chết, sao có thể mất tăm mất tích như thế? Trong bể bơi này vốn không có người.

Đã ngồi mấy tiếng đồng hồ, sau khi bị ông chủ bể bơi mắng chửi té tát vào mặt, cô được thả ra. Trong bể bơi to như thế chỉ có một mình cô nhìn thấy là sao.

Lạc Uyển hít thở một hơi thật sâu, sau đó đi vào phòng thay đồ, lấy quần áo của mình sau đó bước vào trong để thay.

Cô bực bội cởi bỏ bộ bikini ra, điên tiết giẫm áy cái, mặc váy vào với tốc độ nhanh nhất, chuẩn bị xông ra khỏi cái chỗ u ám lảm chuyện quái quỷ này.

Cô đã bước ra bên ngoài phòng thay đồ, nhưng cảm thấy có gì đó không bình thường, lại quay đầu đứng trước gương. Tuy không nói ra được có gì đó không bình thường nhưng cảm giác đó lại vô cùng mãnh liệt.

Cô đứng đó, cẩn thận quan sát phòng thay đồ một lần nữa. Nhìn đi nhìn lại một lúc, thực sự không nhìn ra căn phòng này có gì khác lạ, đang chuẩn bị quay đầu, đột nhiên cô phát hiện nguyên nhân bất bình thường đó.

Tất cả cánh cửa ngăn cách các phòng thay đồ ở đây đều màu trắng, cơ bản không có phòng thay đồ nào có cửa màu xanh, vậy thì lúc đầu cánh cửa màu xanh mà cô nhìn thấy lẽ nào chỉ là ảo giác? Hay là... cô không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng ý nghĩ kia vẫn cứ hiện ra, lẽ nào mình gặp ma?

Giấc mơ hôm qua, trong chốc lát lại ủa về tâm trí cô, giọng nói lạnh lẽo kia bảo là trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh kia hình như vẫn đang vắng vắng bên tai cô.

Lạc Uyển lấy hết can đảm, bắt đầu đẩy từng cánh cửa phòng thay đồ một, cô hy vọng có thể tìm thấy một cái màu xanh.

Từng cái cửa bị đẩy ra, bên trong đều là một màu trắng toát, không có chút màu xanh nào, ý chí đang từ từ chìm xuống, giống như chìm xuống đáy biển không còn thấy ngày tháng nữa.

Đã tới phòng cuối cùng, cô lấy hết dũng khí bước lên đẩy, vừa mở cửa trong lòng đã như mở cờ, một mảng màu xanh, thì ra đúng là mình đã nhìn nhầm, nhìn tấm vải xanh này thành cánh cửa.

Cô kéo tấm vải xanh ra ngoài, ngó đầu vào xem, chỉ thấy một khuôn mặt gần như dán vào mặt mình mang đầy nếp nhăn của tuổi già, còn có cả hai con mắt tối om thăm thẳm như không đáy.

Lạc Uyển sợ dựng tóc gáy, rụt đầu lại, định chạy ra ngoài nhưng nghe thấy bên trong tấm vải xanh có tiếng động, một cái chổi thò ra từ trong một phòng thay đồ. Cô nhìn vào chỗ đó, lại xuất hiện thêm một thùng nước nữa, thì ra là một nhân viên dọn vệ sinh già đang dọn rửa phòng thay đồ.

Khuôn mặt vừa rồi chính là của bà ta! Bà ta đang làm vệ sinh, nhưng cô vẫn cẩn thận nhìn kỹ dáng vẻ của người dọn dẹp vệ sinh già kia, tất cả đều rất rõ ràng, điều này ít nhiều khiến cô yên tâm hơn chút, đây là người, không phải ma.

Cô bước đến, xách thùng giúp người dọn dẹp vệ sinh già kia, đổ vào rãnh nước, mấy giọt nước bắn bắn lên váy cô. Người dọn dẹp đáng tuổi bà mình kia hình như không hề cảm động, lại còn nhìn cô về hần học.

Bà lão liền xách thùng nước đi, lúc đi qua bên cạnh cô đột nhiên rất nhẹ nhàng, gần như nói thầm một câu: “Cô tới cao ốc khác đi! Cao ốc này không sạch sẽ, ở đây không tốt”. Trái tim Lạc Uyển run lên bần bật.

Cô lê cái xác mệ mỗi vào văn phòng, thu dọn đồ đạc của mình trên bàn, cầm lấy chiếc túi, vừa quay người thì nhìn thấy một khuôn mặt khác cách mặt mình có mấy milimet.

Cô giật mình ngửa ra sau, cứng đờ ngã lên chiếc bàn làm việc, không kịp cảm nhận mình sợ đến mức nào nữa, nhưng cũng có thể kịp nhìn rõ gương mặt khiến người ta buồn nôn của lão Hoàng hói kia.

“Hôm nay tôi mời cô ăn cơm”, Hoàng hói nói rồi dùng hai tay định khoác lên vai cô, Lạc Uyển lách sang một bên, đang lúc lo lắng, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân, hai người đều đứng yên, quay đầu nhìn, thì ra là bảo vệ trực ban đang đi kiểm tra.

Hoàng hói hoảng sợ vội bỏ chạy.

Lạc Uyển liếc nhìn người bảo vệ kia, số hiệu trên áo đồng phục màu xám của anh ta là “2046”. Ha ha, đúng là anh bảo vệ Vương Gia Vệ!

4. Chương 4: Tiếng Khóc

Lạc Uyển lại đi làm muộn. Thực sự ngày hôm qua khiến cô quá mệt mỏi, cho nên sáng nay ph

i vội vàng chạy xuống lầu. Khi chạy đến được tòa cao ốc thì Lạc Uyển gần như đã kiệt sức. Vừa bước vào tòa nhà, do thay đổi không khí quá đột ngột, cái lạnh của điều hòa khiến toàn bộ các lỗ chân lông như giãn nở hết ra, lông măng dựng đứng lên.

Bước vào văn phòng liền thấy lão Hoàng hói mặt mày khó coi đi đến, thét lên: “Tối nay cô trực ban, đừng có từ sáng đến tối chỉ biết làm biếng”.

Có lẽ đây là sự trả thù việc tối qua cô không đồng ý đi ăn tối cùng hắn.

Nhà vệ sinh công cộng của tầng này nằm ở đầu kia của hành lang, công ty của Lạc Uyển chỉ thuê một góc, còn lại là của mấy công ty khác, nhìn có vẻ rất hoành tráng.

Nhà vệ sinh có vô cùng cao nhả đi chẳng nữa cũng chỉ là nơi Lạc Uyển vào để súc miệng, rửa mặt lấy lại tinh thần. Cô vừa cúi đầu xuống, lấy nước vỗ vỗ vào mặt, rồi lại hét lên một tiếng, nước chảy có thể chặn âm thanh lại, nhưng không thể ngăn được sự căm uất trong lòng.

Lại ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người con gái đứng sau lưng, đang nhìn cô nhưng mặt không biểu lộ cảm xúc. Lạc Uyển giật mình quay đầu lại, nhìn kỹ thì ra là Sở Anh. Cô cảm thấy thần kinh mình quá nhạy cảm, ngượng ngùng mỉm cười rồi nói: “Không sao, chỉ là hôm qua ngủ không ngon. Đúng rồi, sau khi chuyển đi cậu sống thế nào?”.

Sở Anh cẩn thận nhìn xung quanh, giống như là sợ làm kinh động đến cái gì đó, ghé mặt lại, nói khẽ: “Tòa cao ốc này có ma! Cậu đừng bao giờ trực ban một mình”.

Đang nói thì ngoài cửa có tiếng bước chân, đang có người đi đến, Sở Anh liền vội vàng chui vào toa lét. Trong công ty này có nhiều người thích buôn chuyện, để người khác nghe thấy hai người ở đây nói chuyện ma ma quỷ quỷ, không chừng cấp trên sẽ cử người tống họ vào bệnh viện tâm thần.

Đợi người kia đi rồi, Sở Anh lại chui ra nói mấy câu tỏ vẻ quan tâm, nhắc đi nhắc lại bất luận thế nào Lạc Uyển cũng đừng trực b một mình.

Lạc Uyển nhéo cái mũi xinh đẹp của cô ấy nói: “Khi nào thì đưa chàng bạch mã hoàng tử của cậu đến ra mắt mình đây, mình không có ý định cướp của cậu đâu, cậu giấu làm gì ệt”.

Sở Anh e thẹn, cúi đầu nói: “Sớm muộn gì sẽ biết mà, cậu vội gì chứ! Con người anh ấy không thích giao lưu với người khác, tính cách kỳ lạ, nhưng rất đẹp trai”.

Đang nói lại có người đi vào, Sở Anh đành phải đi ra trước.

Lạc Uyển nhìn bóng cô ấy đi xa dần, thở dài, người con gái khi yêu thật sự không giống ai.

Cho đến lúc hết giờ, tất cả mọi người đều nhìn cô đầy hàm ý rồi mới đi về, Lạc Uyển biết, những người kia đều đang muốn nói: “Hôm nay cô chết chắc rồi”.

Sở Anh bước đến bên cạnh cô khẽ nói: “Có chuyện gì gọi điện ỉn”. Cô cười với Sở Anh, Sở Anh là cô gái Giang Nam vô cùng xinh đẹp, mắt to, da trắng, một cô gái vô cùng may mắn, lại có nụ cười vô cùng ấm áp, đúng là một cô gái tốt, ai cưới được cô đúng là có phúc.

Lạc Uyển ngồi trong văn phòng, bên ngoài trời đang tối dần, đèn sáng dày đặc như sao, Lạc Uyển tự an ủi mình, trực ban thì trực ban, vừa hay được vào mạng miễn phí.

Nhưng trái tim cô lại điên cuồng đập thình thịch trong không gian càng lúc càng yên tĩnh này.

Cô ngồi đó chơi trò gỡ mìn nhằm chán, thời gian chậm chạp trôi đi từng phút. Nhưng chưa hề có việc gì xảy ra, những chuyện ma quỷ gì đó chẳng qua chỉ là truyền miệng mà thôi.

Lạc Uyển nghĩ đến đó thì chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về, tiện tay vung một cái, một chiếc bút rơi xuống nền nhà. Lạc Uyển cúi người xuống nhặt, liếc mắt nhìn qua, chỗ ánh mắt vừa chạm tới xuất hiện một đôi chân đeo giày.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người mặc đồng phục màu tro đang đứng ở cách chỗ cô không xa nhìn, dáng vẻ quen thuộc, cô đã nghĩ ra đó là số “2046” cứu mình hôm đó, cô liền lao đến chỗ người bảo vệ cười cười, nói: “Anh đi tuần tra à?”.

Người bảo vệ kia cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng đó một lúc rồi quay người bỏ đi.

Lạc Uyển đi đến cửa thang máy, đột nhiên thấy hơi đau bụng, cô quay đầu đi về phía nhà vệ sinh, bước chân gấp gáp đến mức át cả những âm thanh khác.

Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, cái nhà vệ sinh này không biết là kiến trúc sư biến thái nào thiết kế, bước vào là một dãy toa lét, có khoảng bốn cái bồn cầu, bốn cánh cửa, mà đối diện với mỗi cánh cửa đều có một bức tranh sơn dầu cỡ lớn, trong tranh là một mỹ nữ cổ điển với đủ các màu sắc, xem ra giá cũng không rẻ.

Mở nắp bồn cầu lại nhìn thấy trước mắt là một cô gái vô cùng đẹp và thùy mị nhìn bạn cười đầy hàm ý. Trong lòng có biết bao nhiêu phiền phức, đi toa lét còn bị cảm giác có người nhìn mình, thật khó chịu. Lúc này lại càng bức mình hơn, cả tầng lầu đều im ắng, còn có một cô gái giống như người thật nhìn bạn như thế, thật sự là chịu không nổi.

Dù chỉ một giây cũng không định nán lại, xả nước rồi chuẩn bị đi ra, nhưng trong bồn cầu hình như có âm thanh gì đó, lúc có lúc không nghe như tiếng khóc của con gái.

Tất cả mọi người đều đã về, ở đâu lại có tiếng khóc của con gái. Trong lòng cô thực sự hoảng sợ, lông tơ sau lưng cũng dựng ngược cả lên, nhưng âm thanh kia thực sự giống như phát ra từ trong bồn cầu.

Cô muốn bỏ chạy, nhưng lại bị sự hiếu kỳ đánh bại, cuối cùng vẫn đi về phía có tiếng khóc phát ra. Cô từ từ cúi người, nhìn xuống khoảng trống dưới cánh cửa phòng vệ sinh xem có chân người không. Mồ hôi túa ra khắp người, cô đưa mắt nhìn hết lượt bốn chiếc bồn cầu, không có gì cả, đều trống không, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một cái, định quay người đi thì âm thanh kia lại vang lên phía sau.

Nghe rất rõ, đúng là tiếng khóc của con gái, đứt quãng như tiếng đồng hồ tích tắc. Cô vừa quay đầu, tiếng khóc kia lại im bặt, nhưng trong tiếng khóc hình như có sự thê lương vô hạn, sự đau khổ khôn cùng.

Lạc Uyển thực sự không chịu nổi nữa, quay đầu gào thét, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt của mỹ nữ trong bức tranh sơn dầu trên tường động đậy, chân cô mềm nhũn tại chỗ, không sao cử động được nữa. Mà bên ngoài hình như có tiếng bước chân đi đến, tuy nhẹ nhưng lại giống như đang giẫm lên người cô. Sự nguy hiểm vô hình này bủa vây lấy cô, còn cô thì không còn đường nào để lẩn tránh.

Một cảm giác trơn trượt từ từ quấn quanh cơ thể, Lạc Uyển cảm giác cả người mình như đang ngâm nước, chỗ nào cũng thấy mát lạnh, cảm giác đó, hôm qua cũng thấy, chính là cảm giác lúc chạm vào thi thể đã mất tích trong bể bơi kia.

Phía sau cô chợt có một cánh tay thò ra, khô héo, nhăn nhoe, cứng đờ như xác chết vỗ vào vai khiến cô nhảy dựng lên, chân lại mềm nhũn ra ngồi phịch xuống đất

Người đứng trước mặt đang xách một thùng nước, cầm một cái chổi lau nhà, nói to: “Muộn thế này rồi, cô còn làm gì ở đây? Mọi người đều về cả rồi, cô định không tan ca à, muốn trộm đồ sao?”.

Chân tay Lạc Uyển đã ẩm áp trở lại, đúng là người lao công già kia, cô nói: “Bà ơi, cháu tặng ca”.

Cô lồm cồm bò dậy, không biết có nên cho bà ấy biết chuyện tiếng khóc vừa rồi không, nhưng tiếng khóc kia lại không thấy nữa, còn bức tranh kia vẫn y như cũ, làm gì có chuyện con người chuyển động.

Cô không biết nên nói thế nào nữa, phủi phủi bụi trên quần áo chuẩn bị đi ra, bà lão đi theo phía sau, vào lúc cửa thang máy đóng lại, cô hình như lại nghe thấy câu nói kia: “Tòa cao ốc này không sạch sẽ, không thích hợp với cô, cô nhanh đi đi!”. Nhưng cửa thang máy đã đóng, cô muốn hỏi cũng không hỏi được nữa.

5. Chương 5: Đại Sư

Xuống khỏi xe buýt, cô vội vàng vàng chạy về căn hộ. Đang đi đột nhiên nhìn thấy trên cột điện dán một tờ quảng cáo.

Toàn bộ nội dung tờ quảng cáo như thế này.

Lý Đại Tiên, hãy tìm ông nhờ dự đoán tương lai, địa điểm ở số 401 cửa Nhai Đông, mọi sự đều linh, kiếp nạn tiêu tan, chất lượng đảm bảo.

Lạc Uyển chép lại địa chỉ của Đại Tiên trên tờ quảng cáo dán ở cột điện, tranh thủ ngày cuối tuần mang theo ví tiền, cẩn thận đếm đi đếm lại, chỉ sợ không gặp được Đại Tiên, không cầu được bùa chú.

401, Lạc Uyển đứng trước nhà này, nhìn cánh cửa chính cũ nát như sắp rơi xuống kia cô thấy hơi sợ. Cô dè dặt đi vào, tòa nhà cao bốn tầng, cầu thang lên lầu vô cùng cũ nát, giống như đang thử thách sự gan dạ của con người.

Lạc Uyển đứng giữa cầu thang sửa sang lại quần áo, sau đó đi mấy bước đã lên đến lầu trên, đi tìm phòng 120 tầng ba theo địa chỉ chép lại trên tờ quảng cáo kia. Cuối cùng cũng tìm thấy căn phòng đó ở bên cạnh bể nước, mùi hôi thối xộc vào mũi, tiếng cãi nhau ở các căn hộ xung quanh tai nhức óc, người có thể tu luyện ở đây nhất định là đại sư của đại sư rồi.

Trong lòng thầm vui, cô vội gõ cửa. Có người trong nhà đáp lại: “Vào đi”. Cửa chỉ khép hờ, cô đẩy cửa bước vào, nhìn thấy một người ngồi sau bàn làm việc gần đó, đang quay đầu vào gương dán cái gì đó, lẽ nào đó chính là vị đại sư mình muốn tìm? Lạc Uyển không dám khinh suất, nhìn người đang chăm chăm ngồi trước gương kia cẩn thận hỏi: “Xin hỏi, Lý đại sư có nhà không ạ?”.

Người kia không quay đầu lại, chỉ thận trọng gật đầu, nói với cô: “Cô gái, gần đây có phải cô ngủ không ngon đúng không?”.

Lạc Uyển đứng như trời trồng trước câu phủ đầu này, người này sao có thể đoán việc như thần thế? Xem ra quả nhiên là nhân vật thuộc tầm cỡ đại sư.

Lạc Uyển lập tức tiến đến gần, nói với vị đại tiên mà toàn thân đều là vàng sáng trước mặt này: “Đại sư, gần đây tôi luôn mơ thấy ác mộng, mà ngủ cũng không ngon...”.

“Cô không cần nói nữa, đem bùa hộ mệnh này về, chuyện của cô tôi biết hết rồi, đeo cái này vào, nó sẽ giữ cho cô luôn luôn bình an”.

Lạc Uyển không cam tâm lặn lội đến tận đây mà chỉ nói có dăm ba câu như thế, nên liền hỏi tiếp:

“Đại sư, cánh cửa xanh là thứ gì vậy?”.

“Cánh cửa xanh, đương nhiên chính là cánh cửa màu xanh! Nếu là ám hiệu của tổ chức xã hội đen hoặc lời nói bí mật của những người yêu nhau thì tôi rất khó đoán”.

Lạc Uyển cảm thấy vị đại sư này khác xa với người bình thường, cô muốn nói thêm nhưng đại sư hình như muốn đuổi cô đi.

Vị tiểu sinh đứng bên cạnh vô cùng không vô tuấn tú, vừa xua tay vừa nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nói nhiều sẽ không linh nữa”.

Vị đại sư kia chìa tay ra, trong tay nắm một cái bùa vẽ lung tung, cô không biết nói gì thêm nữa, đành phải móc một trăm đồng từ trong túi ra, hai người giằng co mãi từ tiền kia một lúc, cuối cùng đại sư cũng giật được.

Cô vừa nghĩ vừa đi về phía nhà mình, trên đường đi cô nắm cái bùa hộ mệnh kia rất chặt, vô cùng chặt.

6. Chương 6: Ác Ma

Khi Lạc Uyển về đến căn hộ, đúng lúc cửa thang máy mở, bên trong có mấy người cũng chuẩn bị lên lầu, cô vội bước nhanh vào trong, rồi thang máy chậm chạp đi lên.

Đột nhiên ánh mắt cô nhìn xuống nền thang máy, đôi giày, chút nữa thì cô sợ hãi kêu lên, đôi giày hoa thêu màu đỏ vẫn còn ở giữa thang máy.

Cô lại nhìn những người cùng lên lầu xung quanh, tất cả đều không chút biểu cảm, chỉ tập trung ánh mắt vào con số đang tăng lên, dường như chẳng ai nhìn thấy đôi giày kia.

Trong đầu Lạc Uyển chứa đầy những suy nghĩ hỗn độn, tại sao có thể để một đôi giày đắt tiền trong thang máy mà người qua kẻ lại không ai để ý?

Đang mãi miết trong dòng suy tư thì thang máy đã đến nơi, cô đành bước ra. Lúc ra khỏi thang máy cô còn ngoái đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy cửa thang máy chậm chạp đóng lại, còn những người mặt không chút biểu cảm vừa rồi đều vây lấy đôi giày kia đứng thành một nửa vòng tròn, mặt hướng về phía cô, tất cả đều giơ tay lên vỗ chào cô, miệng như đang nói: “Bye... Bye...”, động tác đều đặn rập rờn giống như nhóm người rời được điều khiển bằng một sợi dây vậy.

Không gian lơ mơ tối càng khiến Lạc Uyển sợ toát mồ hôi hột. Cô hoảng loạn quay đầu chạy về căn hộ của mình, vừa vào trong phòng liền bật tất cả đèn lên, nắm chặt bùa hộ mệnh, rồi không dám lên tiếng nữa.

Rất lâu sau cô mới dám trèo lên giường, vùi đầu vào trong chăn. Ngoài cửa sổ hình như đang nổi gió, đúng là trời tháng Sáu nói thay đổi là thay đổi, lẽ nào sắp mưa?

Cô gắng gượng dậy, vì quá sợ nên lấy máy tính xách tay mang từ công ty về bật lên, chuẩn bị vào mạng không dây để thư giãn một chút, nhưng không sao mở được máy, cô tức tối đặt máy tính lên tủ ở đầu giường rồi chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay vất vả cả ngày, Lạc Uyển nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng cô đột nhiên cảm thấy không thể cử động, giống như có người đang đè lên chân tay, muốn mở mắt nhưng không sao động đậy được, càng lúc càng thấy hoảng sợ, cô lấy hết sức đạp chân.

Cuối cùng cũng hé được mắt, vẫn đang trong lúc mơ màng cô chợt nhìn thấy màn hình máy tính trên tủ đầu giường không biết đã mở từ lúc nào. Trên màn hình hiện lên một bức tường với những cây dây leo xanh bao quanh, bức tường rất cao, còn có một cánh cửa xanh đóng kín. Lạc Uyển không thể bật dậy được, cảm giác hoang mảm chặt. Đột nhiên cô phát hiện một chiếc giày đang từng chút từng chút chồi ra từ chỗ cánh cửa. Cánh cửa xanh giống như một ranh giới bằng giấy hồ, đang từ từ bị đạp rách, chính là một chiếc giày hoa thêu màu đỏ giống như có người đi nó rồi bước qua vậy. Một lát sau lại là một chiếc giày đỏ khác bước qua, hai chiếc giày ghép lại thành một đôi, đang đứng trước máy tính giống như cách để giày cô đã nhìn thấy trong thang máy.

Lạc Uyển lật người định bỏ chạy, cảm giác nguy hiểm đã bóp nghẹt cổ cô, nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa.

Chiếc giày kia bắt đầu động đậy, tiến từng bước từng bước về phía trước, đi đến trước màn hình máy tính. Không biết làm thế nào, đôi giày màu đỏ kia như có thể đạp vỡ màn hình máy tính, lại như có thể xuyên qua cái màn hình này, từ từ thò ra khỏi màn hình máy tính, giẫm lên trên chiếc tủ đầu giường.

Lạc Uyên trừng trừng mắt nhìn đôi giày kia đang từ từ giẫm đến cạnh gối mình. Cô vô cùng hoảng loạn, lấy hết sức lùi lại sau nhưng đột nhiên giống như rơi vào hang sâu tăm tối, người ngã xuống phía dưới, cơ hồ cơ thể đã rơi vào bóng đêm vô cùng. Cô cảm thấy da đầu đau rát, ngoái đầu lại nhìn thì thấy một bàn tay đang nắm chặt tóc, còn bản thân cô đang bị treo lơ lửng giữa không trung tối đen.

Có một giọng nói không biết từ đâu vọng đến: “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không chắc chắn sẽ chết”, giọng đó như vừa khóc vừa kể, rất đổi bi thương.

Lạc Uyên đang định hét lên thì đã thấy cổ mình bị cái gì đó kéo đứt lìa, máu phun tóe ra thấm ướt lạnh buốt, còn cơ thể không đầu kia của mình lại đang rơi vào trong bóng đêm đen thẫm thẫm.

Lạc Uyên thét lên một tiếng, một lúc sau mới ngồi bật dậy được, toàn thân đầm đìa mồ hôi, nhìn thấy ngoài trời đã đổ mưa, mà nước mưa còn hắt cả vào phòng quất thẳng vào mặt. Hóa ra máu nhìn thấy trong cơn ác mộng vừa rồi chính là nước mưa!

Cô khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được, đứng lên bật điện, nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều bình thường, máy tính trên tủ đầu giường không hề mở, “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không chắc chắn sẽ chết?”. Cái gì là cánh cửa xanh? Vì sao phải tìm cánh cửa xanh? Trong cơn ác mộng vừa rồi là ai đã gào lên câu này?

Ở đâu có cánh cửa xanh? Sau khi tìm thấy thì làm thế nào? Có thật là sẽ chết không? Vì sao bùa hộ mệnh gần như không có chút tác dụng nào.

Lạc Uyên nhớ lại các chi tiết trong giấc mơ mà cô đã mơ vào cái này Sở Anh dọn đi, cũng có một ịong nói nhắc cô phải tìm cánh cửa xanh, nhưng chuyện không có manh mối này thì làm thế nào? Lẽ nào phải thực sự tin vào giấc mơ?

Lạc Uyên đã bị mất việc, lý do là vì cô thường xuyên đến muộn, nhưng sự thực cô biết là vì cô không thuận theo lão Hoàng hói.

Cô đến văn phòng thu dọn đồ đạc, tìm người bạn duy nhất của cô Sở Anh, nhưng hôm nay cô ấy chưa đến.

Một đám người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, áo đen quần đen, găng tay trắng.

Chỉ thấy hai hàng người xã hội đen đứng ngay ngắn, một người con gái vô cùng trẻ đẹp cao sang ngẩng cao đầu bước ra từ giữa đám người đó, sao lại có thể là Thẩm Cơ!

Chẳng phải là Thẩm Cơ làm ở tập đoàn Hoàn Nho trên tầng thượng sao, chạy đến đây làm gì? Lão Hoàng hói kịp thời bước đến, cười nịnh nói: “Không biết người của tập đoàn Hoàn Nho đến có việc gì chỉ bảo?”.

Thẩm Cơ không kịp nói chuyện với Lạc Uyên, cũng không kịp cười nhạo cô, đã chính thức phát ngôn: “Chủ tịch của chúng tôi cử tôi đến mời một nhân viên mới của công ty các anh lên lầu nói chuyện”.

Ánh mắt của tất cả mọi người cùng đổ dồn vào Lạc Uyên, Lạc Uyên không biết nhìn vào đâu, đành nhìn Thẩm Cơ, xác nhận xen có phải cô ta đang đùa.

Biểu hiện của Thẩm Cơ vô cùng kinh ngạc. Gặp Lạc Uyên đã khiến cô ta không vui rồi, đúng vậy, cô ta không muốn người khác nói cô ta có một người bạn học cùng đại học kém cỏi như thế, nhưng nhìn thấy dáng vẻ kia của Lạc Uyên, trong lòng càng như có lửa đốt, không ngờ người mà mình cần mời lại chính là con nhà đầu này.

Thẩm Cơ tức đến tái mặt, nhưng lại không dám chống đối mệnh lệnh của chủ tịch, đành mềm giọng nói: “Chủ tịch của tôi mời cô đến gặp mặt, có được không?”.

Lạc Uyên còn chưa trả lời, lão Hoàng hói đã đáp lời đồng ý: “Được được, cô ấy lên ngay đây”.

Vừa nói vừa đưa mắt ra lệnh cho Lạc Uyên, đã rất lâu rồi hẳn luôn muốn xu nịnh tập đoàn Hoàn Nho, nhưng lại chưa có cơ hội, bây giờ có cơ hội này, đương nhiên không thể bỏ qua.

Lạc Uyển nhìn thang máy mở ra, không ngờ tầng thượng lại xa hoa như vậy. Cả gian phòng lớn toàn bộ đều làm bằng kính, không có bàn ghế, người làm việc đều đứng, hình như đang nghe lệnh, những người đứng trước mặt cô lúc này hình như đều có tiền có thế cả, nhưng có rất ít.

Chỉ có một chiếc bàn lớn để ở sau cùng, chủ tịch ngồi trên chiếc ghế lớn phía sau bàn, nhưng không nhìn thấy mặt, cảnh này khiến Lạc Uyển sợ đến mức cứ trợn tròn mắt lên nhìn. Lạc Uyển chân mềm nhũn đi theo sau Thẩm Cơ đến trước cái bàn kia, Thẩm Cơ lập tức đổi giọng nịnh bợ nói: “Chủ tịch, người bà muốn gặp cháu đã đưa đến”.

Chỉ thấy chiếc ghế kia từ từ quay lại, lộ ra một gương mặt mà Lạc Uyển không thể ngờ tới, Lạc Uyển chỉ vào người kia, lùi lại phía sau nói: “Bà, bà... sao lại là bà?”.

Những người xung quanh đều hần học nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống sự bất lịch sự của cô.

Người kia che miệng cười cười, rồi đứng dậy nói: “Tôi gọi cô lên là muốn hỏi xem cô có muốn trở thành người nhà tôi không?”.

Lạc Uyển miệng lưỡi cứng đờ hồi lâu, đột nhiên thốt ra một câu: “Bà, sao lại là bà?”.

Chính là bà lao công mà cô đã nhìn thấy trong phòng thay đồ hôm đó, bỗng nhiên hóa thân thành chủ tịch của một tập đoàn nhiều tiền nhất thành phố này, lại còn hỏi mình có muốn trở thành người nhà của bà ấy không. Dây thần kinh của Lạc Uyển như đứt rời ra, cô không ngừng vỗ vào đầu mình nói: “Ảo giác, tất cả đều là ảo giác”.

“Ha ha, đồ ngốc, đừng vỗ nữa, vỗ ra bệnh thì không hay đâu. Làm vệ sinh chỉ là sở thích của ta thôi, bởi ban ngày mọi người đều không cho ta đi làm nên ta đành đi quét dọn buổi tối. Thượng Quan Thanh ta đời này đã gặp vô số người, nhưng sau khi nhìn thấy cháu ta biết cháu là một đứa trẻ ngoan, nên ta muốn tặng cháu trai của ta cho cháu, cháu có muốn trở thành cháu dâu của ta?”, khuôn mặt bà lão rất hiền từ nói.

Lạc Uyển sợ đến đờ đẫn cả người, hoàn toàn không có phản ứng gì. Thượng Quan Thanh bước đến, tháo chiếc vòng tràng hạt trên tay ra, rồi nói: “Người xưa từng nói, ân tình như giọt nước, báo đáp như suối tuôn trào, cháu là một đứa trẻ ngoan, đã giúp ta đổ nước một lần. Thượng Quan Thanh ta chưa từng nợ ai ân tình, bây giờ đem tràng hạt này tặng cháu, tuy không đáng là suối tuôn trào nhưng cũng coi là tấm lòng thành”.

Lạc Uyển chợt thấy choáng váng, cô hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt khác thường của một người, đó chính là Thẩm Cơ. Cô ta muốn lấy cháu trai của Thượng Quan Thanh - cô ta yêu Thượng Quan Lưu Vân đã khá lâu rồi, không ngờ giữa đường lại mọc ra kẻ phá hoại đáng ghét, mà còn là kẻ thù không đội trời chung, nhất thời cô ta không chấp nhận nổi. Tất cả mọi người đều sửng sốt, Thượng Quan Thanh thấy chiêu này khiến mọi người đều sửng sốt, còn bà lại thấy vui vui.

Bà lại đưa ánh mắt nhìn cô gái trước mặt, hiền lành, đáng yêu, kiên cường, còn có một khí chất không thể nói ra được là gì. Tuy không phải rất xinh đẹp nhưng cũng khiến người khác khi nhìn liền có cảm giác rất thoải mái, bà liếc nhìn tập tài liệu trong tay.

Lạc Uyển, hai mươi mốt tuổi, vừa tốt nghiệp đại học...

Đúng là một cô gái trong như nước, Thượng Quan Thanh đích thân đưa Lạc Uyển xuống lầu, trong lòng tràn ngập yêu thương, đứa trẻ như vậy nên vào cửa nhà làm quan. Ánh mắt bà ấy nhìn hai đứa cháu trai trong ảnh, hai chàng trai khôi ngô tuấn tú cười ngượng, đang hướng về phía bà mỉm cười tươi rói.

7. Chương 7: Kinh Hồn

Về đến văn phòng, Lạc Uyển liền gọi điện cho Sở Anh, bởi cô muốn cho Sở Anh biết chuyện kỳ quái này. Nhưng gọi mãi mà điện thoại của Sở Anh vẫn ở chế độ tắt máy, cô đành đi thu dọn

n bàn của Sở Anh. Nếu từ nay về sau lão Hoàng hỏi không quấy rối cô nữa thì đúng là chuyện đáng mừng.

Kéo ngăn bàn Sở Anh ra, chỉ thấy kẹo cao su, pin điện thoại, kẹp tài liệu, trà gói... mấy thứ lặt vặt này đều được để rất gọn gàng, cảm giác rất bình thường, nhưng điều kỳ lạ là tại sao thứ Hai mà cô ấy không đi làm?

Lạc Uyển xắn tay áo bắt đầu lau bàn. Trên bàn, trên máy tính có mấy tờ giấy ghi nhớ, chỉ là số điện thoại tiện tay ghi lại, hay tờ quảng cáo trên phố. Nhưng có một tấm giấy nhỏ, bên trên viết:

Anh à!

Chín giờ tối, gặp nhau ở phòng số 4 tầng 13 nhé.

Không thấy đề tên, có lẽ là mảnh giấy hôm qua, xem ra là bạn trai thần bí kia của Sở Anh hẹn gặp. Thì ra là cùng trong một tòa cao ốc, tình yêu văn phòng, chẳng trách thần bí thế! Cô chuẩn bị sau khi hết giờ sẽ đi tìm bạn trai kia, hỏi xem Sở Anh rốt cuộc đi đâu.

Hoàng hói bước đến giải thích với Lạc Uyển chuyện sa thải vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, thực ra biểu hiện của Lạc Uyển vô cùng tốt, nên tăng lương. Lạc Uyển không nói gì, biết đây là nhờ uy lực của tập đoàn Hoành Nho, ai mà không muốn nịnh bợ người có tiền chứ?

Lạc Uyển không thêm để ý đến hán, cô đứng trước máy tính mượn có làm thêm để ở lại. Cô không phải là không sợ, đã từng bị tiếng khóc trong tòa cao ốc này hù dọa, nhưng cô thấy việc tìm Sở Anh quan trọng hơn nhiều so với tiếng khóc kỳ lạ mơ hồ kia. Bạn bè lúc nào cũng là báu vật trong suy nghĩ của cô, thời gian Sở Anh mất tích tuy rất ngắn, nhưng trong lòng cô như bị mất cái gì đó, luôn có cảm giác chẳng lành. Cô quá hiểu tính cách của Sở Anh, không thể vô duyên vô cớ biến mất, cũng không thể không mở điện thoại như thế. Mấy năm nay hai người luôn thông báo tình hình cho nhau hết, biện pháp duy nhất có thể tìm thấy cô ấy bây giờ là đến tầng mười ba của tòa cao ốc này. Bàn tay Lạc Uyển từ từ nắm chặt lại, chuẩn bị liều mạng.

Màn đêm dần buông xuống, đèn đường bắt đầu bật, đèn trong các tầng làm việc ở chỗ công ty của Lạc Uyển cũng thưa thớt dần.

Tám giờ ba mươi phút, Lạc Uyển cầm túi xách, xuyên qua hành lang quanh quệ đi đến thang máy. Trong lòng vốn có chút lo lắng, lại trách móc mình, chín giờ, chỉ cần đến giờ thôi, mấy ngày gần đây mình sắp tự dọa mình sợ đến phát điên rồi.

Cô bước vào thang máy, đi thẳng đến tầng mười ba.

Các phòng ở tầng mười ba cũng đều đã tắt hết đèn, duy chỉ có một phòng ở gần thang máy đèn vẫn còn sáng. Bước đến trước cửa, Lạc Uyển đang định đẩy cửa bước vào, thì chợt thấy một bàn tay từ phía sau chìa ra vỗ vào vai cô.

Đúng lúc cô quay đầu lại thì bàn tay kia liền nhanh như chớp bịt miệng cô, lạnh giá, cứng như thép. Trước mắt là một khuôn mặt đàn ông, người đàn ông kia lắc đầu, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Cô nhìn kỹ, chính là người bảo vệ mang số 2046 lần trước đã từng cứu cô, bên tai vang đến giọng nói thì thầm: “Ở đây có ma, cô mau đi đi”.

Lạc Uyển sợ tái mặt, người bảo vệ thấy cô sợ như vậy, đành thở hắt ra, rồi nói: “Đi cùng tôi!”.

Khi đi qua gian phòng sáng đèn kia, Lạc Uyển không nén được tò mò liếc mắt nhìn vào bên trong. Hình như có mấy bóng người mặc đồng phục tay cầm cặp tài liệu, hoặc là đứng yên, hoặc là đang đi đi lại lại, qua cửa văn phòng bằng kính nhìn thấy mờ mờ còn có người đang làm việc trước máy tính.

Nhưng tất cả đều lặng ngắt như tờ, bầu không khí như đông cứng lại, Lạc Uyển nghe thấy rõ ràng hơi thở của mình, cô cố gắng bước chậm lại, nhưng vẫn có tiếng “Xào xào... xào xào...” vọng lại. m tha bé này rõ ràng làm chấn động lòng người.

Bóng đèn kia không hề sáng, hành lang chìm ngập trong màu xanh lạnh lẽo.

Nhờ ánh sáng lọt ra từ văn phòng kia, Lạc Uyển có thể nhìn rõ gấu quần màu xám của người bảo vệ, còn có đôi tất hờ ra, đôi tất màu xanh trắng, bên trên có một ký hiệu rất rõ ràng.

Lạc Uyển lần tìm tràng hạt, trong lòng hơi hồi hộp, ký hiệu kia nhìn khá quen, tam giác ngược, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Đang đi thì ký hiệu kia lọt vào tầm mắt, trong ánh đèn mờ mờ, một văn phòng rất lớn xuất hiện trước mặt, ký hiệu hình tam giác ngược, Lạc Uyển đứng lại, cô khẽ hỏi “2046” kia: “Đây là công ty gì?”.

“Công ty Viễn Nam, có điều mấy năm trước chỗ này xảy ra hỏa hoạn, tất cả đều bị thiêu chết nên đã đóng cửa. Sau đó tuy được sửa sang nhưng cũng không có người thuê, ngay cả biển hiệu cũng bị người ta gỡ bỏ rồi.”

Lạc Uyển run run hỏi: “Tất cả mọi người đều bị thiêu chết?”.

“Đúng vậy, lúc đó rất thảm thương, ngay cả bảo vệ cũng bị chết cháy!”, người bảo vệ kia mặt không biểu lộ gì trả lời.

Tim Lạc Uyển đập loạn xạ, người bảo vệ nhìn vẻ mặt cô hình như có điều gì đó muốn hỏi, thế nhưng thấy cô không dám lên tiếng, liền bảo cô đi trước. Cô tranh thủ ánh sáng mờ nhạt phản chiếu qua cửa kính để nhìn thì chỉ thấy hành lang to lớn thế mà chỉ có một mình cô đang đi, không hề có bóng người nào phía sau.

Cô ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy bóng người bảo vệ kia đang cúi đầu đi về phía cửa cầu thang, nhưng không rõ mặt mũi. Trực giác mách bảo cô, người này nhất định không có mặt mũi.

Cô ba chân bốn cẳng chạy đến nhà vệ sinh nữ phía cuối hành lang, rồi vội vàng lao vào trong mà không kịp nhìn màu xanh biếc trên cánh cửa nhà vệ sinh đó, xanh như ánh mắt long lanh của người con gái đang yêu.

Lạc Uyển vừa chui đầu vào nhà vệ sinh vừa quay ngược tay khóa cửa, lấy hết sức chặn cửa lại.

Cô ghé tai nghe ngóng tình hình bên ngoài, hình như không còn bất kỳ tiếng động nào, không gian giống như đột nhiên bị hút mất âm thanh, trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Tiếng bước chân của người bảo vệ kia mới vừa rồi còn như tiếng trống gõ vào ngực liên hồi, thế mà bây giờ lại im lặng như tờ.

Lạc Uyển lùi sau bước, chợt có một vật cứng cứng chạm vào tay, theo phản xạ có điều kiện cô liền cầm lấy mà không hề suy nghĩ, nhìn kỹ lại, là một chậu vụn niên thanh nho nhỏ, những chiếc lá li ti đang cố vươn lên. Đây là loại thực vật thường gặp nhất trong nhà vệ sinh ở các văn phòng, nhưng Lạc Uyển nhìn xong còn thấy sợ gấp vụn lần so với gặp ma.

Những chiếc lá trên cây này vừa được cắt tỉa, mà còn được cắt tỉa vô cùng đẹp, nhưng có ai lại vô công rồi nghề mà vào nhà vệ sinh để cắt tỉa cây?

Vết tích cắt tỉa trên cây vụn niên thanh này rõ ràng chính là do cô mấy hôm trước buồn chán ngồi trong nhà vệ sinh đã tiện tay cắt tỉa, lúc đó cô còn cảm thấy rất đẹp, nhưng nhà vệ sinh đó ở tầng bảy chỗ công ty cô, còn hiện giờ đang ở tầng mười ba.

Sao có thể chạy lên nhà vệ sinh này? Trong đầu Lạc Uyển lúc này là một mớ hỗn độn, cô ngỡ ngàng bước đến cạnh cửa, nghe ngóng xem có động tĩnh gì không. Dần dần cô bắt đầu hiểu ra vì sao bên ngoài không có tiếng động, vì người bảo vệ kia đang đi tuần ở tầng mười ba, còn cô đã quay lại tầng bảy rồi.

Lạc Uyển không dám ra mở cửa nên đành mò tìm điện thoại trong túi, bàn tay run rẩy ấn số cứu trợ, áp điện thoại vào tai. Đột nhiên có tiếng khóc như có như không vọng đến.

Chính là tiếng khóc nghe thấy trong nhà vệ sinh hôm trước, cô từ từ bò dậy như người bị trúng tà, bước về phía có tiếng khóc.

Trong khoảnh khắc đó, trên gương phản chiếu hình ảnh của cô đang run bần bật vì sợ hãi, cô không dám mở cửa, còn tiếng khóc kia mỗi lúc một rõ hơn. Cuối cùng cô hạ quyết tâm bước từng bước đến chỗ có tiếng khóc, chỉ thấy lúc cái bóng sắp biến mất trong gương thì chợt một bàn tay vươn ra nắm lấy tóc cô. Mười ngón tay siết lại, móng tay đã bị mài mòn, vết máu loang lổ, nhưng vẫn nắm chặt không chịu buông.

Lạc Uyển nhận thấy tiếng khóc kia vọng ra từ trong mấy bức tranh sơn dầu, lẽ nào là người trong tranh sống lại nhưng không thành? Trong lúc do dự, cô lại nghe thấy tiếng cào sột soạt, giống như phía sau bức tranh có người đang dùng móng tay khê cào lên giấy. Lạc Uyển lùi về sau một bước, ánh mắt lại chạm vào chân của cung nữ trong bức tranh kia, là một đôi giày hoa thêu màu đỏ được vẽ sinh động như thật, nhưng cái màu đỏ kia trên nền tranh màu đen hiện lên vô cùng chói mắt.

Đỏ tươi một cách khác thường, khiến Lạc Uyển không cưỡng lại được tò mò bước đến khẽ chạm vào, giống như thật, trong lòng cô bỗng nảy ra một ý nghĩ, cô run rẩy duỗi ngón tay ra.

Còn chưa kịp chạm vào, thì thấy đôi giày rách soạt một cái. Lạc Uyển vội lùi lại phía sau, ngã vào trong nhà vệ sinh, lại thấy chỗ bị rách trên bức tranh kia xuất hiện một ngón tay, đang liên tục cạy cạy tấm vải vẽ tranh. Lạc Uyển hét to lên một tiếng chạy ra ngoài. Trên đường chạy ra ngoài cô nhìn thấy trên mỗi bồn cầu đều có một cô gái đang lặng lẽ ngồi yên.

Cô vận cửa, cho dù ngoài cửa là cái gì cô cũng phải chạy ra.

Nhưng có một giọng nói đột nhiên vang lên: “Cứu tôi!”.

Giọng nói quen thuộc, là giọng của Sở Anh. Sở Anh! Lạc Uyển đứng thẳng lưng, quay đầu lại nhìn, trong toilet mọi thứ vẫn bình thường, không có cô gái nào nữa. Tiếng khóc cũng không còn nữa, chỉ có lỗ thủng trên tranh kianói cho Lạc Uyển biết chuyện vừa xảy ra. Lạc Uyển xoa ngực thở hổn hển, đột nhiên xông đến trước bức tranh, một tay xé rách nó ra, cảnh tượng bên trong khiến cô giật mình hoảng hốt.

Là Sở Anh, Sở Anh ở phía sau bức tranh, im lặng, trừng mắt nhìn cô, tóc tai rối bù, làn da trắng hồng vô cùng xinh đẹp, trên mặt vẫn mang nụ cười bí ẩn, đẹp như một thiên sứ.

Nhưng Lạc Uyển lại che mặt, nước mắt đầm đìa chảy xuống qua kẽ ngón tay, cô không dám ngẩng đầu, miệng lắp bắp: “Sở Anh, Sở Anh”.

Đáng tiếc là Sở Anh không nghe thấy nữa, cô đang bị ngâm trong một chiếc hộp lớn bằng thủy tinh. Không biết ngâm bằng chất lỏng gì, nhưng có thể nhìn thấy vết đứt ở đầu ngón tay cô, chứng tỏ trước khi chết cô đã rất đau khổ, cũng có thể thấy chất lỏng kia từ từ nhấn chìm đầu cô, cô đã ra sức cầu cứu nhưng không ai biết.

Lạc Uyển nghĩ đến tiếng khóc nghe thấy trong nhà vệ sinh hôm đó, có lẽ chính là của Sở Anh. Bất chợt nhìn thấy đôi mắt kia chuyển động, đó là Sở Anh vẫn còn sống.

Sự đau buồn của Lạc Uyển đã chiến thắng mọi sợ hãi, cô bắt đầu xé ba bức tranh sơn dầu khác. Phía sau bức tranh sơn dầu cao bằng một người kia đều có một chỗ trống, có thể đặt vừa vặn một chiếc hộp thủy tinh cỡ lớn, còn trong mỗi chiếc hộp thủy tinh đều đựng một cô gái. Lạc Uyển vừa xé vừa thở, các cô gái mất tích trong tòa cao ốc này đều ở đây.

Lạc Uyển phát hiện ra những cô gái này dường như đều vẫn còn sống, không bị thối rữa, đầu của từng người đã từ từ lệch sang một bên. Lạc Uyển đi xem, đột nhiên cảm thấy cái dáng người kia mình đã từng nhìn thấy, chính là cô gái trong bể bơi. Cô không dám đến xem, nhưng lại thấy cô gái trong chiếc hộp thủy tinh mặc dù không có bất kỳ tác động gì từ bên ngoài nhưng lại từ từ quay đầu nhìn cô, là gương mặt đ

Chính gương mặt cô nhìn thấy trong bể bơi. Chỉ thấy mắt của cô gái kia mở rất to, đột nhiên nháy mắt với cô cười cười, nhìn ra phía sau bên phải cô, hình như muốn ám thị có vật gì đó.

Tim Lạc Uyển đau nhói, chậm chạp quay đầu lại, cô nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của cơ thể mang đồng phục “2046” đang nhìn mình.

Trước mắt cô tối sầm lại, rồi ngã ra sau, không còn biết gì nữa.

8. Chương 8: Mù

Ánh sáng quá chói, Lạc Uyển nghiêng đầu sang một bên để tránh luồng ánh sáng kia.

Đây là đâu, chẳng lẽ mình chết rồi sao? Lạc Uyển từ t

ngồi dậy, chỉ thấy trước mặt xuất hiện khuôn mặt không muốn nhìn thấy kia, “2046” đang ngẩn ra nhìn cô, thấy cô tỉnh dậy, anh ta như nhếch khóe miệng lấp ba lấp bắp. Lạc Uyển lại như sắp ngất đi, chỉ thấy

“2046” kia nói: “Này, tôi xấu đến thế sao? Vì sao mỗi lần nhìn thấy tôi, cô đều muốn ngắt xỉu thế? Thật là làm tổn thương lòng tự trọng người ta quá đấy”.

Mấy người mặc áo trắng vây lại, cẩn thận nhìn Lạc Uyển rồi nói: “Cô tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi thì tốt. Cô vì quá sợ hãi mà ngắt đi, sự gan dạ của các cô gái đúng là nhỏ, dọa một tý đã ngắt rồi”.

Cô vô cùng cảnh giác hỏi “2046” kia: “Anh là ai?”.

“Tôi là ai? Tôi thì lại muốn hỏi cô là ai? Sao cô lại có tràng hạt này, hơn nửa đêm cô ở trong nhà vệ sinh xé tranh sơn dầu làm gì?”.

“Tràng hạt?”, Lạc Uyển há miệng to đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm.

“Trên tay tôi làm gì có tràng hạt?” Lạc Uyển chìa tay ra, chỉ thấy cổ tay rõ ràng đeo vòng tràng hạt bằng gỗ đàn hương kia, trên tràng hạt to có khắc kinh văn đen chìm.

“Cô còn muốn nói dối, người khác không biết nhưng tôi sao có thể không biết, cô đã ăn trộm được vòng tràng hạt này như thế nào? Thứ này là của bà tôi, bà chưa từng để ai ăn trộm được. Có phải cô đã giết hại bà?”

“Bà Thượng Quan Thanh, chủ tịch của tập đoàn Hoàn Hạo kia là bà anh? Anh là...”, Lạc Uyển lại bị làm cho khiếp sợ một lần nữa, xem ra cái này phát bệnh đau tim không xa nữa rồi.

“Tôi là cháu trai của bà ấy, Thượng Quan Lưu Vân.”

Cuối cùng Lạc Uyển cũng tỉ mỉ quan sát anh ta, người này không phải “2046”, tuy trông rất giống, chỉ có điều khuôn mặt của người bảo vệ kia nhìn rất mơ hồ, giống như đồ giả dán trên mặt vậy, mà khí chất cũng không giống. Người này rõ ràng rất đẹp trai, rất cao quý, mà cũng rất có thần khí. Hừ, thần khí đui.

Lạc Uyển khẽ nói: “Tôi nhìn thấy một người bảo vệ, rất giống anh”.

Cô nói xong câu này lại rúc vào trong, nghĩ rằng Thượng Quan Lưu Vân sắp đánh mình, nhưng sau một hồi im lặng, chỉ nghe thấy: “Kể ra cũng lạ, trước đây ở tầng mười ba đúng là có một người bảo vệ rất giống tôi, bà tôi nói với tôi thế, tôi còn không tin nên đã cố tình đi xem, mà nhân viên cũng rất có ý nghĩa, là số 2046. Có điều lúc tầng mười ba xảy ra hỏa hoạn đã bị chết cháy rồi, sao cô có thể gặp anh ta, cô gặp ma à?”.

Lạc Uyển đã hoàn toàn hiểu ra, người trước mặt này không phải “2046”, mà là đứa cháu quý báu mà bà Thượng Quan Thanh muốn mình lấy. Cảm giác sợ hãi của Lạc Uyển hoàn toàn biến mất, liền vô duyên vô cớ nổi nóng. “Anh có phải rất vô công rồi nghề không? Không có việc gì sao nửa đêm nửa hôm đi qua đi lại rồi chui vào nhà vệ sinh nữ, anh thật là lưu manh!”.

“Nha đầu đáng chết, có phải cô không muốn sống nữa không, là cô đã ăn trộm đồ! Tôi định ra về, lại nhìn thấy trên máy quay có người mang tràng hạt của bà tôi chui ra chui vào. Đương nhiên tôi phải đi xem thế nào, ai biết được lại nhìn thấy cô đang xé tranh như bị điên, cho nên mới đến xem xem rốt cuộc cô đang làm gì, ai ngờ cô lại nhát gan như vậy!”

Lạc Uyển thấy anh ta làm mình sợ ra như thế nhưng một chút hối lỗi cũng không có, tức đến mức lấy gối ném vào anh ta.

Đúng lúc này thì điện thoại của anh ta đổ chuông.

“Bà à!... Bà có khỏe không? Cái gì... bà tạo cháu một cơ hội làm quen...”

Khá lâu, chỉ thấy Thượng Quan Lưu Vân mặt lạnh như tiền quay lại, rồi nói: “Bà bảo tôi cô gái kia giống như viên ngọc sáng mà còn đặc biệt xinh đẹp, tôi thấy không phải là nói cô rồi!”.

Lạc Uyển tức điên lên, tháo tràng hạt ra, ném vào người anh ta: “Ai thèm lấy anh cơ chứ? Anh như thế thì ai thèm tình nguyện lấy chứ! Xì, tôi phải về nhà”.

Lạc Uyển chân trần chạy bình bịch xuống lầu. Cô phải đi tìm vị Lý đại tiên đã lừa lấy tiền của cô kia.

Lạc Uyển đã bị vận mệnh tàn khốc thiêu cháy ý chí chiến đấu đang hùng hực. Lúc nhìn thấy Lý đại tiên đang đứng dựa lưng vào tường mà không hề biết cái chết của mình sắp đến. Dù đã nửa đêm nhưng rõ ràng Lạc Uyển không về nhà mà chạy thẳng đến nhà Lý đại tiên ở đầu Nhai Đông kia. Lạc Uyển chợt cảm thấy

một luồng khí lạnh toát ra từ chân, mùa hè sao có thể lạnh như thế? Cô nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng thoáng sợ, nhưng sự phẫn nộ đã vượt qua sự sợ hãi, cô nhất định phải tìm kẻ lừa bịp kia để nói lý.

Chạy thẳng một mạch đến tòa nhà nguy hiểm kia, không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng bất chợt cảm thấy phía dưới có vật gì đó rất quen. Cô bước đi được mấy bước mới có phản ứng, chính là đôi giày hoa thêu màu đỏ đó, cũng vẫn là cách để mũi chân hướng ra ngoài như thế kia.

Lạc Uyển không quay đầu, cũng không dừng bước, gặp phải chuyện như thế này, phản ứng của cô là cố hết sức chạy đến chỗ Lý đại tiên.

Sau khi nhìn thấy cái cửa kia, mọi nỗi sợ hãi của cô mới biến thành sự căm hận, liền lấy hết sức đá vào cánh cửa phòng cạnh bể nước. Khá lâu sau bên trong mới có người bật đèn, sau đó một giọng nói khàn khàn vọng ra.

Cửa mở rầm một cái, ánh đèn chói mắt rọi ra, một người đàn ông khỏe mạnh gần như trần truồng đứng đó, ánh mắt vô cùng dâm dục ngẩn ra nhìn cô.

“Anh là một tên ma to đầu, trả tôi một trăm đồng. Đã lừa của tôi một trăm đồng, còn hại tôi suýt nữa thì bị ma giết chết, anh có biết không?”, Lạc Uyển gào lên.

“Ma, trên thế gian này ở đâu có ma à? Cô có phải bị điên rồi không?”

“Tên lừa đảo.” Lạc Uyển chưa bao giờ bị ai làm cho tức giận như vậy.

“Đại tiểu thư à, cô thực sự muốn một trăm đồng này, cũng không cần dẫn theo nhiều người đến như thế đâu!”. Cánh tay Lý đại tiên chỉ về lối đi không một bóng người phía sau.

Lạc Uyển vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên đôi giày hoa thêu màu đỏ kia vẫn bám sát sau lưng. Cô hốt hoảng, nhảy chồm lên người Lý đại tiên.

Lý đại tiên nhìn cô một cách kỳ lạ, lúc chuẩn bị đi vào, vẻ mặt dừng dừng trên khuôn mặt kia đột nhiên trở nên kinh hoàng, anh ta không cố ý ôm Lạc Uyển, ngón tay chỉ phía trước: “Cô... cô là người gì?”.

Lúc này thứ Lý Đại Lộ nhìn thấy hoàn toàn không giống với điều Lạc Uyển trông thấy. Anh ta quen làm kẻ bịp bợm, thế nào cũng không tin thế gian này thực sự có ma, nhưng khi đám người phía sau Lạc Uyển từ từ ngẩng đầu lên, anh ta mới thực sự nhận thấy khuôn mặt của những người này không bình thường.

Đây không phải là người, cái đám đi theo phía sau cô gái này không phải là người, chân của họ đều lơ lửng, không hề giẫm lên đất, cứ bay là bay trên mặt đất.

Anh ta cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình, cô gái này không nhìn thấy bất cứ người nào, biểu hiện của cô ta không giống như giả vờ.

Lẽ nào trò chơi này chỉ mình anh có thể nhìn thấy, trán anh ta ướt đầm mồ hôi.

Đám người kia từ từ bay về phía Lý đại tiên, anh ta vội lùi lại phía sau.

“Dừng tới đây, đi đi...”, Lý đại tiên gào to, sắc mặt vô cùng sợ hãi. Lạc Uyển nhìn Lý đại tiên lùi về phía sau, rồi đột nhiên dùng hai tay che mặt, kêu to một tiếng.

Lúc này Lý đại tiên đã nhìn thấy, có một cánh cửa đang từ từ mở ra, trong hành lang trống không lại có cánh cửa từ từ mở ra. Một vầng sáng xuất hiện, giữa ánh sáng chói lòa hình như có người chìa tay ra, mười ngón tay thon nhỏ quét qua quét lại trước mắt anh ta, rồi trước mắt chợt biến thành một màu tối đen.

“Tôi không nhìn thấy gì nữa!”, Lý đại tiên kêu lên thảm thiết.

Lạc Uyển không biết mình có nên tin anh ta không, hay lại chỉ là một màn lừa bịp. Mắt của Lý đại tiên nhìn vẫn rất bình thường, một vết thương cũng không có. Nhưng bất luận thế nào, Lạc Uyển cũng không còn dũng khí ở trong tòa nhà nguy hiểm này nữa, cô lại chạy về.

May mà chỗ Lạc Uyển ở rất gần tòa nhà nguy hiểm của Lý đại tiên, nên cô cũng nhanh chóng chạy về đến nơi. Lạc Uyển chạy vào nhà vệ sinh, vùi đầu vào chậu nước lạnh để mình bình tĩnh lại. Sao có thể trong vòng bảy ngày nữa mình phải chết, lẽ nào lời nói trong giấc mơ kia đều là thật?

Không thể nào, không thể nào là thật được, Lạc Uyển lắc đầu, bỗng nhiên phát hiện nước trong chậu có màu đỏ tươi. Máu ở đâu ra? Cô ngẩng đầu nhìn mình, mình ở trong gương hình như đã già đi rất nhiều, phải chăng là do tức giận quá khiến chân răng đã bị chảy máu.

Cô há to miệng nhưng cảm giác chân răng như lỏng ra, vì thế lấy tay lắc lắc, một chiếc răng trong cùng càng lúc càng lỏng, cô sợ hãi ngậm một ngụm nước súc miệng, lúc nhổ ra có thứ gì đó rơi xuống đất nhìn kỹ thì chính là chiếc răng!

Lạc Uyển thở dài, mình rõ ràng bắt đầu rụng răng rồi, xem ra đúng là mình đang yếu đi. Lẽ nào không tìm thấy cánh cửa xanh, mình sẽ yếu đi mà chết sao?

Nhưng, ở đâu có cánh cửa xanh? Thế giới này rộng lớn như thế, đi đâu tìm cánh cửa xanh bây giờ?

9. Chương 9: Vũ Hội

Lạc Uyển luôn đến muộn, nhưng cô hoàn toàn không lo lắng nữa. Một người trong giây phút đối mặt giữa sự sống và cái chết sẽ không bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Lão Hoàng hỏi nói với Lạc Uyển về nịnh bợ: “Lạc Uyển à, vừa rồi tôi nhìn thấy đại thiếu gia của tập đoàn Hoàn Nho ở dưới, anh ấy nhờ tôi chuyển cho cô một tấm thiệp, mời cô hôm nay tham gia buổi vũ hội ở nhà anh ấy, cô nhất định phải đi nhé!”.

Nói xong còn nhìn Lạc Uyển với ánh mắt đáng thương. Lạc Uyển biết bây giờ anh ta đối đãi tốt như vậy với mình hoàn toàn là vì hiểu lầm mình có quan hệ gì đó với người nhà Thượng Quan, định lợi dụng mình để kết thân với gia đình Thượng Quan.

Lạc Uyển nghĩ một lúc rồi nói: “Anh trả trước cho tôi mấy tháng lương”.

“Vì sao vậy?”.

“Vì sao? Tôi thay mặt công ty tham dự yến tiệc của tập đoàn Hoàn Nho, lẽ nào anh muốn tôi mất thứ hàng nhái này đi?”

Lão Hoàng hỏi có thể làm được ông chủ cũng không phải là không có lý, hắn lập tức đưa tiền cho Lạc Uyển. Lạc Uyển lấy được tiền liền đi làm tóc, mặc dù phải móc ra một số tiền lớn nhưng không thấy đau chút nào. Mái tóc dài của Lạc Uyển đã thay đổi, bộ lễ phục không tay màu xanh ngọc bích làm nổi bật mọi đường cong trên cơ thể, màu sắc đó càng làm tôn thêm làn da sáng như ngọc cũng như cái cổ kiêu ba ngấn của Lạc Uyển.

Cố gắng đi đôi giày cao gót, trước gương lập tức xuất hiện một mỹ nhân tao nhã, khiến ngay cả Lạc Uyển cũng phải sửng sờ.

Cô giật mình nhìn vào gương, người này thực sự là mình sao? Sao xa lạ thế này? Mình mà đẹp thế sao? Lạc Uyển ngày ngày mặc bộ đồng phục viên chức, thắt dây lưng daeo cặp kính to, chưa hề trang điểm, đi loại giày rẻ tiền kia đi đâu mất rồi?

Cô vẫn còn đang ngỡ ngàng, chưa có bất kỳ phản ứng gì thì taxi đã chở cô đến trước một tòa nhà tráng lệ chiếm trọn cả một quả núi, vườn hoa tư gia mà đẹp thế ư? Còn đèn hoa cũng bắt đầu sáng, người giúp việc đeo găng tay trắng đứng ở hai bên cửa chính tòa nhà, những chiếc xe đắt tiền ngạo mạn nhện nhện đi qua chiếc taxi của Lạc Uyển. Con tim của Lạc Uyển chợt thấy bị tổn thương.

Người tài xế bước xuống xe, cầm thiệp mời bước vào bên trong.

Tất cả mọi người đều lái xe vào, chỉ có Lạc Uyển ôm váy dạ hội đi bộ vào cửa chính của sơn trang dưới ánh mắt soi mói đầy vẻ ngạc nhiên của những người giúp việc, cô cố gắng đi theo con đường dài hun hút dành cho xe ô tô.

Đó là một con đường rất đẹp. Cây cối ở hai bên, ánh đèn chiếu lên lá cây chốc chốc lại tỏa sáng, hương hoa thoang thoảng. Cô một mình đi về phía trước tòa nhà lớn kia, từ cổng chính đến tòa nhà còn một đoạn đường, người trên những chiếc xe đắt tiền đều quay đầu lại nhìn cô.

Ở chỗ rẽ ngay trước mặt mình hình như cũng có một bóng người đang đi. Trong lòng Lạc Uyển thấy vui vui, thật không tồi, đi mãi trong sa mạc cuối cùng cũng nhìn thấy người đồng hành, cô bước nhanh tới.

Đó là một người đàn ông ăn mặc rất bình dị, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, anh ta quay đầu lại nhìn Lạc Uyển. Khuôn mặt khôi ngô thanh tú giống như mỹ nam trong truyện tranh của Nhật, mái tóc lấp lánh dưới ánh đèn, khuôn mặt tươi cười.

Người kia nhìn thấy Lạc Uyển đi bộ liền hỏi: “Cô đi bộ vào đây? Sao không bảo người lái xe đưa đến, mấy người giúp việc kia làm khó cô?”

Thực ra, cũng không vấn đề gì, con đường đẹp thế này, đi bộ càng thoải mái, cảm giác dễ chịu này ngồi trong xe không thể cảm nhận được.”

“Cô rất đặc biệt!”.

“Trông anh càng đặc biệt hơn, anh vẫn còn mặc quần áo ngủ à?”. Lạc Uyển cười với anh ta, có lẽ là người giúp việc. Không dám tin mặc quần áo như vậy đến vũ hội sẽ có hiệu quả gì, có lẽ còn thu hút hơn cả không mặc.

“Tôi thích mặc thế, tôi thấy cô cũng không thích mặc váy dạ hội!” .

“Đúng vậy. giày cao gót kh nhon, cái váy này khiến tôi không thở được, thật khó chịu”.

Người đàn ông nghe rồi quay người ngắt một bông ngọc lan trắng bên đường, nhẹ nhàng cài lên mái tóc cô, động tác tự nhiên, khiến Lạc Uyển cảm thấy vừa lòng.

“Hương hoa có làm cô thoải mái hơn một chút không?”

Lạc Uyển kinh ngạc nhìn người đàn ông này. Anh ta không giống Lý đại tiên đáng đánh kia, cũng không giống như Thượng Quan Lưu Vân khiến người ta tức điên. Sự nho nhã của anh ta sẽ khiến trái tim của rất nhiều cô gái ngừng đập, nụ cười của anh ta trong veo như thể, khiến tất cả những người con gái đều mê mẩn.

Hai người nói nói cười cười chẳng mấy chốc đã đến trước tòa nhà. Có thể nghe thấy tiếng ca hát cười nói vọng ra, tiếng nhạc du như có như không vọng lại. Người kia khẽ gật đầu, nói một tiếng: “Xin lỗi không tiếp chuyện được nữa”, rồi biến mất trong đám người, còn Lạc Uyển như lạc vào biển người cô độc.

Cô ngẩn ra ở đó, không biết làm thế nào. Cô chẳng quen ai trong số tất cả mọi người ở đây, cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi.

Vừa quay đầu, gương mặt đẹp trai của Thượng Quan Lưu Vân đã lọt vào tầm mắt.

“Cho cô, tràng hạt bà tôi tặng cô, sao cô dám vứt lung tung? Tôi vẫn chưa nói cho bà biết, nếu không bà sẽ rất đau lòng.”

Một vòng tràng hạt được ném vào tay Lạc Uyển. Thượng Quan Lưu Vân tuy miệng liến thoắng là vì bà mình nhưng biểu hiện thì hình như là sợ Lạc Uyển nổi giận.

Nha đầu này tuy tính khí không tốt lắm, thậm chí có lúc thần kinh còn bất ổn, nhưng gương mặt trong sáng kia lại có thứ đó khiến người ta muốn kết thân.

Lạc Uyển không biết vì sao Thượng Quan Lưu Vân lại nhìn mình cười, chỉ thấy Thẩm Cơ cùng một người đàn ông bước đến trước mặt cô và Thượng Quan Lưu Vân.

Bốn người đứng rất ý nhị, quan sát lẫn nhau, Lạc Uyển như muốn hét lên, người đàn ông này chính là người mặc quần áo ngủ vừa rồi. Đột nhiên Thượng Quan Lưu Vân chìa tay ra vỗ vỗ vào vai người đàn ông kia, nói một tiếng: “ Tiểu Mộ, mới vừa rồi còn tìm không thấy em.”

“Anh, em vừa ra ngoài một lát.”

Anh? Lạc Uyển tròn mắt, hóa ra người đàn ông nà chính là Thượng Quan Tiểu Mộ, em trai của Thượng Quan Lưu Vân.

Xem ra anh ta chính là con mồi của Thẩm Cơ vô cùng diêm dúa, vốn đã mất cơ hội tấn công Thượng Quan Lưu Vân nên cô ta đã chuyển sang Thượng Quan Tiểu Mộ. Lạc Uyển lo lắng nhìn Tiểu Mộ, cô quá hiểu thủ đoạn đối phó với đàn ông của Thẩm Cơ.

Biểu hiện hôm nay của Thẩm Cơ rất tốt, thái độ với Lạc Uyển rất đoan trang, quan tâm hơn, không thấy chút vị chua cay nào, xem ra giống như một người có ăn học đàng hoàng, tất cả đều bị khí chất của cô ta thu hút.

Vậy nên không aichú ý đến Lạc Uyển, mặc dù đã mất rất nhiều công sức để trang điểm, nhưng mỗi người ở đây đều xinh đẹp, cao quý hơn cô. Quả nhiên khí chất nổi tiếng cũng không phải ngày một ngày hai mới học được.

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói: “Vừa rồi còn chưa tự giới thiệu, cô không giận chứ?”.

Lạc Uyển quay đầu thì phát hiện là Tiểu Mộ. Lạc Uyển có cảm giác rất kỳ lạ đối với người đàn ông tuấn tú luôn chiếm lợi thế về tướng mạo này.

“Không sao, chẳng lẽ phải giới thiệu với từng người anh là nhị công tử của tập đoàn Hoàn Nho sao? Đúng rồi, tại sao tôi chưa bao giờ gặp anh ở tòa cao ốc?”.

“Bởi vì tôi không có bản lĩnh gì, mọi chuyện trong nhà đều do anh trai giải quyết, tôi chỉ thỉnh thoảng đến văn phòng của bà chơi, đương nhiên cô không gặp tôi rồi!”.

“Anh rất có khả năng, sao lại nói mình không có bản lĩnh?”.

Đang nói, Thẩm Cơ nho nhã bước đến từ bên kia, kéo tay Tiểu Mộ, hai người định cùng ra nhảy. Lúc Thẩm Cơ chạm vào vai Lạc Uyển đã thì thầm những lời chỉ có Lạc Uyển nghe được, vẻ mặt vẫn xinh đẹp và chân thành, nhưng giọng nói thì lạnh như băng: “Đừng có được voi đòi tiên, Thượng Quan Lưu Vân vẫn không đủ sao? Tiểu Mộ là của tôi”.

Lạc Uyển gần như nghi ngờ mình đã nghe nhầm. Ở đâu mà lại có người có thể cười tươi như vậy mà lại nói những lời lạnh lùng đến thế.

Cô còn đang ngơ ngác thì Thượng Quan Lưu Vân đã bước tới, vừa đến thì đã bắt đầu đấu khẩu với Lạc Uyển.

“Đúng rồi, cô đã xé bức tranh sơn dầu trong tòa nhà của chúng tôi, đã có ai tìm cô đòi tiền bồi thường chưa?”

“Anh không nói, ai biết là tôi xé? Còn nói nữa, có ai lại đi treo mấy bức tranh sơn dầu trong toa lét? Cũng chỉ có gia đình anh mới biến thái như thế.”

“Biến thái gì, đấy gọi là nghệ thuật cô hiểu không?”.

“Tôi không hiểu, tôi chỉ biết đó là hàng giả”. Lạc Uyển nhận định đó không phải là hàng thật.

Thượng Quan Lưu Vân lại bắt đầu bốc hỏa: “Lẽ nào nhà cô treo bức tranh sơn dầu trị giá một triệu trong toa lét?”.

Chủ đề lại chuyển sang tranh sơn dầu. Đột nhiên, Lạc Uyển nhớ ra, cô đã tìm đến trăm nghìn lần trên bức tường kia trong toa lét, đều không tìm thấy chiếc hộp bằng thủy tinh ngâm Sở Anh. Thậm chí cô còn muốn dỡ bức tường ra, nhưng nhìn bề mặt tường không có bất kỳ dấu tích mới tu sửa, lẽ nào hôm đó đúng là mình hoa mắt.

Cũng đúng lúc này, cô đột nhiên nhớ đến, mình đã chạy từ tầng mười ba đến nhà vệ sinh của tầng bảy, vậy thì rất có khả năng hộp thủy tinh thực sự nằm ở nhà vệ sinh của tầng mười ba. Cô đứng dậy muốn đi, nhất định phải làm rõ.

Lúc này trong đầu Lạc Uyển chỉ có Sở Anh, “Tôi phải đi đây”. Lạc Uyển đứng dậy.

Lạc Uyển nhìn Thượng Quan Lưu Vân liền nắm lấy tay anh ta, Thượng Quan Lưu Vân rất ngạc nhiên nhìn cô, ngại ngần nói: “Tôi, tôi... tôi bây giờ vẫn chưa chuẩn bị xong”.

“Chuẩn bị cái gì! Anh cùng tôi đến tầng mười ba”. Lạc Uyển chỉ muốn lôi anh ta xông thẳng vào nhà vệ sinh tầng mười ba, xem xem suy đoán của mình có chính xác không, cô thực sự đã quá sợ rồi.

“Tầng mười ba, là cái tầng xảy ra hỏa hoạn kia á? Tôi không muốn đi, ở đó có ma, tất cả mọi người trong tòa nhà đều biết, ai dám lên tầng mười ba?”, Thượng Quan Lưu Vân từ chối thẳng thừng.

“Tôi... tôi nhất định phải lên đó một lần, tôi có việc gấp”, Lạc Uyển mở to mắt, ánh mắt lộ vẻ mang ơn.

“Hay là, sáng mai chúng ta gọi thêm thật nhiều người cùng lên?”.

“Không có người dám lên đó đâu, mà nhất định phải lên vào buổi tối, tôi không còn nhiều thời gian nữa, thôi được rồi, tôi đi đây”, Lạc Uyển thấy khẩn cầu cũng vô ích nên bỏ đi một mình “Trong vòng bảy ngày phải tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không phải chết” lời nguyện rửa này cô không cho là không có thật nữa, thời gian không còn nhiều, không thể lãng phí nữa.

Cho dù là chết cũng phải điều tra ra hung thủ thực sự đã giết Sở Anh mới được, nhưng bây giờ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, điều tra thế nào?.

Lạc Uyển gọi người phục vụ đưa cô đến cổng chính, sau đó gọi xe vào thành phố. Chiếc xe nhanh chóng rẽ vào tòa nhà, lúc này đã hết giờ làm việc, tối đen, cô run rẩy đi vào bên trong.

Cô ấn thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại, bỗng nhiên phía ngoài có một cánh tay thò vào. Lạc Uyển giật mình, cửa thang máy mở ra, gương mặt Thượng Quan Lưu Vân hiện ra trước mặt cô.

Anh ta không nói gì, hình như rất khó chịu nhìn cô, sau đó cũng bước vào trong. Thang máy đột nhiên dừng lại, Lạc Uyển ngẩng đầu lên nhìn, con số bên trên là tầng bốn, cô thấy kỳ lạ hỏi: “Thượng Quan Lưu Vân, anh ấn tầng bốn lúc nào?”.

Trong thang máy yên lặng một lúc, anh ta chậm rãi phân bua: “Lẽ nào tôi rất giống với Thượng Quan Lưu Vân sao?”.

Người đàn ông đối diện kia đột nhiên nhếch mép lộ ra một nụ cười, nụ cười rất quen, Lạc Uyển nhìn như đã nhìn thấy ở đâu. Đây không phải là Thượng Quan Lưu Vân, nụ cười cô đã nhìn thấy vào lúc cô gặp “2046” lần trước, đây là “2046” đã chết rồi?.

Lạc Uyển thét lên một tiếng, lấy hết sức bám vào cạnh cửa thang máy, chính vào cái giờ khắc đó, trong thang máy đột nhiên tối đen.

Lạc Uyển sững sờ trong bóng tối, mãi không dám động dậy, cô cố gắng chống đỡ để mình không ngã đi, một tiếng động bên tai cũng không có, ngoài hơi thở của mình thì không có bất cứ tiếng động nào.

Trong bóng tối cô nhận thấy có gì đó dựa sát vào mình. Bóng tối vô cùng nguy hiểm, đáng sợ nhất khi bản thân không có cách nào để chống đỡ.

Bỗng như bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa vô cùng nặng nề giống như tiếng trống trận xuyên qua bóng tối này.

Thang máy đột nhiên bừng sáng trở lại, bên trong không có ai. Lạc Uyển điên loạn ấn nút mở cửa, mãi hồi lâu sau đó cửa thang máy mới được mở ra, có một người đứng ngoài.

Lạc Uyển đột nhiên chỉ vào người kia nói: “Đừng bước vào, nh đi đi, anh không phải là Thượng Quan Lưu Vân”.

“Cô điên rồi phải không? Tôi không phải Thượng Quan Lưu Vân, lẽ nào là cô? Lúc tôi đuổi đến nơi, đúng lúc thấy cô đóng cửa thang máy, không kịp gọi, sau đó tôi nhìn thấy thang máy dừng lại ở tầng bốn rồi không chuyển động nữa, chạy một hơi lên đây, khó khăn lắm mới ấn cho cửa mở ra, có phải cô đã hồ đồ rồi không?”.

Tảng đá trong lòng Lạc Uyển đã rơi xuống, cô vẫy vẫy tay, nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Vào đi!”.

Trên đường đi không có chuyện gì, thang máy chạy thẳng đến tầng mười ba.

Chạy một hơi đến đó, Thượng Quan Lưu Vân vừa thở vừa nói: “Cô chuẩn bị thi 100m với tôi à?”.

“Đừng làm ồn, chính là ở đây”. Lạc Uyển nhìn xung quanh, vừa may có một thanh sắt han gỉ ở bên cạnh, cô cầm trong tay, đi đến cửa nhà vệ sinh, nhìn cánh cửa kia.

“Cánh cửa này có phải là màu xanh không?”.

“Cô mù màu à! Rõ ràng là một cánh cửa gỗ đã bị thiêu cháy đen thui, làm gì có màu xanh nào?”.

Lạc Uyển nhắm mắt rồi lại mở ra, màu kia giống như một sợi tơ màu xanh trôi nổi trong đầm nước mùa xuân, lúc ẩn lúc hiện trên cánh cửa, mặc dù đã mấy lần cô nhìn thấy cánh cửa xanh, lẽ nào đây chính là cánh cửa xanh mình phải tìm?.

“Tìm thấy cánh cửa xanh, nếu không trong vòng bảy ngày sẽ phải chết”. Câu nói này liệu có được hóa giải ở đây? Sau cánh cửa này rốt cuộc có cái gì?

Mặc dù rất sợ, nhưng vì có Thượng Quan Lưu Vân ở bên cạnh nên cảm giác sợ hãi cũng giảm đi khá nhiều, vì thế cô mạnh dạn đẩy cánh cửa nhà

vệ sinh ra.

“Đây là nhà vệ sinh nữ, tôi vào không tiện lắm!”. Thượng Quan Lưu Vân đứng cạnh cửa thoái thác.

Lạc Uyển một tay kéo anh ta vào, “Anh bị bệnh à! Tầng này cháy cả rồi, còn phân biệt nhà vệ sinh nam với nữ sao?”.

Điều kỳ lạ là tầng này tuy đã bị cháy nhưng gian phòng này lại có vẻ không hề bị ngọn lửa chạm tới, vẫn như thường xuyên sử dụng, rất sạch sẽ, hình như hay có người tới dọn

Lạc Uyển nhìn bức tường đối diện với chỗ rửa tay. Bức tường đó sáng bóng như trứng gà bóc, một chút dấu tích ám khói cũng chẳng thấy, nếu không có số hiệu tầng mười ba trên cửa, cô nhất định tưởng lầm mình đã đi nhầm vào tầng khác.

Đột nhiên cô ra oai, cầm thanh sắt chọc chọc vào tường, đâm mấy gậy mặt tường đã bục ra, nhưng tuy là cái lỗ này không phải rất lớn, nhưng ai cũng nhìn ra mặt tường này không dày, cơ bản không thể đặt vừa một cái hộp thủy tinh chứa người.

Cô rất thất vọng, thi thể của Sở Anh rốt cuộc ở đâu?.

Cô bỗng nhiên chú ý đến sự yên lặng xung quanh mình, cô quay đầu nhìn, thì ra Thượng Quan Lưu Vân đang đứng trước gương ở bồn rửa tay nhìn đi nhìn lại trông vô cùng quyến luyến.

Cô định bước đến cười nhạo, bảo anh ta đi, đột nhiên đứng sững ở đó, trông ngược đập thành thịch.

Lạc Uyển không nhìn Thượng Quan Lưu Vân, chỉ sững sờ nhìn chiếc gương kia. Không, đó không phải là mặt gương, trên tường không hề lắp gương, có điều là trong bức tường cũng hiện ra một người giống Thượng Quan Lưu Vân. Còn tên gốc Thượng Quan Lưu Vân lại tưởng lầm kia là một cái mặt gương, quyến luyến soi đi soi lại nhưng lại không phải là mình, là “2046” rất giống Thượng Quan Lưu Vân.

Lúc Thượng Quan Lưu Vân quay đầu cười với cô, thì “Thượng Quan Lưu Vân” trong tường kia lại đang ngơ ngác nhìn Thượng Quan Lưu Vân.

Lạc Uyển đã phản ứng trở lại, gọi to: “Chạy, chạy, chạy nhanh”.

Thượng Quan Lưu Vân lại chẳng có phản ứng gì, chỉ giật mình rồi nói: “Sao thế?”.

Chính vào lúc này, Lạc Uyển nhìn thấy một cánh tay thò ra từ trong bức tường, hướng về bờ vai của Thượng Quan Lưu Vân còn đang sững sờ đứng đó. Cánh tay kia đã bị cháy đen, không còn móng tay, cháy hết cả da lòe ra cả thịt.

Rồi trong chớp mắt bức tường trước bồn rửa tay kia đã bị cháy đen thui, làm gì có gương? Làm gì có Thượng Quan Lưu Vân?.

Lạc Uyển xông ra khỏi nhà vệ sinh, xuất hiện trước mặt lại là một lối đi được bày trí rất đẹp, trong văn phòng còn vọng ra cả tiếng đánh máy, cả tầng lầu giống như chưa từng bị hỏa hoạn.

Tiếng bước chân chạm xuống nền chỉ vọng lại những tiếng khe khẽ, còn sau lưng luôn có cảm giác có người đi theo. Cô quay đầu không biết bao nhiêu lần, nhưng phía sau lại trống không, chẳng có ai.

Lạc Uyển lấy hết sức chạy vào trong thang máy, nhưng tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gấp, không có tiếng kêu gào thảm thiết, bàn tay kia đã mấy lần nằm vào cổ áo sau của Lạc Uyển nhưng cô đều tránh được.

Thượng Quan Lưu Vân đang đứng trong thang máy giơ tay ra, còn một tay ấn cửa thang máy, máu từ trên đầu chảy ra, rơi xuống nền nhà tí tách...

Lạc Uyển chìa tay cho Thượng Quan Lưu Vân, thực sự không chạy nổi nữa, cổ một chút nữa thôi thì đến nơi.

Tay của Thượng Quan Lưu Vân nắm chặt cổ tay Lạc Uyển, cô đang chuẩn bị chạy vào trong thì đột nhiên cảm thấy có một luồng lực cực mạnh đẩy cô về phía sau. Định thần nhìn lại, “Thượng Quan Lưu Vân” từng nắm tay mình kia thét lên một tiếng, mấy đường kim quang lấp lánh vây lấy anh ta, bên trong kẹp rất nhiều bùa chữ, những vòng kim quang đó không ngừng xuyên qua cơ thể anh ta, gần như chỉ trong nháy mắt “Thượng Quan Lưu Vân” giả kia đã bị kim quang biến thành tro tàn. Lạc Uyển vẫn chưa có phản ứng gì, thì người vừa đến ôm chặt lấy cô từ phía sau, quay đầu lại nhìn, thì ra là Thượng Quan Lưu Vân mặt đỏ bừng bừng.

“Cô tiến lên phía trước một bước nữa thì mất mạng rồi”, Thượng Quan Lưu Vân chỉ về phía trước nói.

Quả nhiên cô đã đứng bên cạnh cửa sổ tầng mười ba, nếu không phải vừa rồi có một lực kéo cô lại thì chỉ cần bước vào thang máy kia, nhất định chỉ có một con đường chờ cô đó là nhảy lầu chết. Từ tầng mười ba ngã thẳng xuống thì chắc chắn thịt nát xương tan.

Cô đưa cổ tay trái lên xem, thì ra tròng hạt Thượng Quan Lưu Vân trả ình vừa rồi, trên mặt vẫn còn một ít kim quang đang nhấp nháy. Bùa chữ vừa rồi nhất định là kinh văn khắc trên tròng hạt, tay của “2046” kia đã trực tiếp nắm vào tròng hạt này, do vậy mới bị biến thành tro tàn.

Hai người không nói gì thêm, vội vàng quay người lại. Ai nấy đều đã mệt lử, lại còn phải đi cầu thang bộ, không ai nhắc đến nữa chữ cầu thang máy. Bây giờ dù trong thang máy đã chật ních người, họ cũng không dám vào nữa.

10. Chương 10: Chữa Mắt

Trong xe, Thượng Quan Lưu Vân và Lạc Uyển đều im lặng không ai nói lời nào. Những người vừa trải qua nỗi sợ hãi tột cùng đều không muốn nhắc lại.

Cuối c

ùng xe cũng nổ máy, Thượng Quan Lưu Vân đi quanh tòa cao ốc mấy vòng rồi đề nghị: “Đi ăn đêm nhé!”.

Vừa mới chạy bán sống bán chết, bây giờ bụng cũng rất đói, vì thế Thượng Quan Lưu Vân dừng xe ở một quán ăn lớn bên đường rồi cùng Lạc Uyển bước vào.

Tất cả những người có mặt trong quán đều bắt gặp ngay người, ngay cả chủ quán cũng thần thờ quên cả việc chế biến món ăn. Cảnh này thật kỳ lạ, đôi nam thanh nữ tú lái xe đẹp như thế lại ngồi ăn ở chỗ tồi tàn thế này. Đang ăn, thì chợt một chiếc xe sang trọng khác từ đường lớn đi đến, rồi đột nhiên từ từ lùi lại, cửa xe hạ xuống, một khuôn mặt rất điển trai ngó ra. Người đó há hốc mồm, mắt tròn trĩnh lớn hơn cả chiếc chuông đồng hồ nhìn đôi nam nữ đang ăn ngấu nghiến.

Một cô gái bước xuống xe, mang theo nét đẹp mê hồn khiến cả quán ai nấy đều đờ đẫn. Nét mặt lạ thường, cô ta từ từ bước đến bên cạnh đôi nam nữ, nghi hoặc hỏi: “Thượng Quan Lưu Vân? Lạc Uyển?”.

Lạc Uyển ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt như tiên nữ lác lác trước mặt, “Thẩm Cơ, cô, sao cô lại đến, đến uống vài ly đi”. Cô kéo váy dạ hội của Thẩm Cơ, còn Thẩm Cơ thì vô cùng tức tối. Bộ váy dạ hội đắt tiền của cô ta vừa bị bàn tay cầm chân gà đầy dầu mỡ làm hỏng.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn thấy Tiểu Mộ xuống xe liền nói: “Đến đây, đến đây, mọi người cùng uống, không ngờ thức ăn ở đây còn ngon hơn vạn món tây chính thống ở các nhà hàng Pháp”.

“Anh, anh uống say rồi!”.

Tiểu Mộ nhìn bộ dạng say rượu của Lạc Uyển, khẽ cười: “Cô xem cô đã uống say bí tỉ rồi kìa”.

Ánh mắt ấm áp kia của Tiểu Mộ như ôm lấy Lạc Uyển. Cô đột nhiên như một đứa trẻ phải chịu ảm ức, nước mắt nước mũi giàn giụa, kéo áo Tiểu Mộ xuống vùi đầu khóc lớn.

Thẩm Cơ tức đến nổ tung đầu, chẳng biết tại sao cô ta lại gặp phải khắc tinh này. Cứ chỗ nào xuất hiện Lạc Uyển, y như rằng việc của cô ta bị phá hỏng. Mới vừa rồi rõ ràng phải dùng kế để dụ Tiểu Mộ đến nhà, đêm xuân tươi đẹp, bây giờ xem ra tất cả đã xôi hỏng bỏng không rồi.

Đúng lúc này, trong quán ăn đột nhiên có tiếng cãi lộn, có ai đó đang ửi bới ầm ĩ. Lạc Uyển ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hình như có rất nhiều người đang vây đánh một người.

Sự đồng cảm vô hạn kia của cô nhờ có sức mạnh của rượu càng trở nên mạnh mẽ, cô đứng dậy đập mạnh vào bàn rồi tiện tay cầm theo một cái ghế.

Đến giữa đám người kia, cô đột nhiên lấy ghế đánh người. Tiểu Mộ, Thượng Quan Lưu Vân, Thẩm Cơ thuôn mặt ra. Lúc bình thường tay của cô trời gà không chặt, thế mà lúc này lại dám chạy đến giữa đám đàn ông, vừa đánh vừa chửi: “Ai bảo các anh bắt nạt người, ai bảo các anh ý đồ nạt ít, ai bảo các anh không học hành cho tử tế”.

Đám người quả nhiên bị Lạc Uyển làm cho tức điên lên. Bọn chúng không tiếp tục đánh người đã ngã trên đất kia nữa, lập tức quay đầu lại hăn học nhìn cô.

Mấy người cứ từ từ vây lấy Lạc Uyển. Lưu Vân và Tiểu Mộ đều xông lên, mỗi người một bên bảo vệ cô. Thẩm Cơ nhìn thấy cảnh này mà chỉ hận mình không ở bên đang vây đánh Lạc Uyển để xiên cho cô ta vài nhát.

Chẳng biết ai trong đám người đó đã dùng vỏ chai rượu đập mạnh vào đầu Lạc Uyển. Một trận hỗn chiến bắt đầu, chỉ thấy Tiểu Mộ lao lên đá ngã mấy người.

Lạc Uyển vô cùng ngạc nhiên nhìn Tiểu Mộ, trông anh điềm đạm nho nhã là vậy mà không ngờ lại giỏi võ như thế.

Thượng Quan Lưu Vân thấy Lạc Uyển đang vô cùng sợ hãi, liền nói: “Đừng có ngậy ra như thế, Tiểu Mộ đã từng một mình đi Thái Lan đánh hắc quyền, cứ để cậu ấy phát huy đi!”.

Tiểu Mộ vừa đánh nhau với đám người kia vừa nói: “Anh, rốt cuộc anh có ra tay không, một mình em đánh chẳng có vị gì”.

Thượng Quan Lưu Vân cười khẩy một cái, một chân đá vỏ chai bia, vừa hay đập vào đầu một gã đang chuẩn bị đánh úp Tiểu Mộ, trước mắt gã đó tối sầm lại, rồi mềm nhũn đổ xuống.

Rất nhanh hai anh em đã quét sạch đám côn đồ, hai người trán đầm mồ hôi nhìn nhau cười.

Chủ quán vô cùng tức giận, đành quay lại đá cái người ban đầu đã bị đánh cho ngã sòng soài dưới đất kia. Nếu không phải là anh ta làm cho cái nhóm côn đồ kia nổi giận thì sẽ không thu hút nữ ma đầu kia ra tay, nữ ma đầu không ra tay thì quán sẽ không thành ra thế này.

Tiểu Mộ bước tới, rút ra một tờ séc, tiện tay viết ra một con số, đưa cho ông chủ rồi nói: “Chùng này đủ rồi chứ!”

Chủ quán nửa tin nửa ngờ cầm tờ ngân phiếu, vừa nhìn thấy con số kia thì ngã bịch xuống đất, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được.

Lạc Uyển nhìn người ngã dưới đất kia vô cùng đáng thương, liền chìa tay ra đỡ lấy anh ta. Người kia được đỡ dậy, mặt đầy máu me, đôi mắt sáng ngời, có điều đằng sau khuôn mặt rạng ngời kia có biết bao đắng cay, có lẽ chỉ có mình anh ta biết.

Anh ta quay đầu lại đối diện với Lạc Uyển, tuy mắt sáng ngời nhưng lại không có tiêu điểm. Anh ta khẽ cười, nụ cười giống như lá liễu nẩy mầm trong mùa xuân, sự tàn khốc của cuộc sống này không thể hạ gục: “Cảm ơn cô đã trọng nghĩa cứu giúp”.

Lạc Uyển từ từ chìa tay khuakhua trước mắt anh ta, khuôn mặt rạng ngời kia vẫn trong veo như vậy, không một chút thay đổi.

“Anh mù rồi, anh thật sự mù rồi?”.

Lạc Uyển bất ngờ lắc mạnh vai người đàn ông kia: “Lý đại tiên, kẻ lừa bịp này, sao anh lại mù hả? Tại sao? Tại sao?”.

Giọng nói buồn bã, Lạc Uyển thét lên rồi đột nhiên ngắt xủ, cô không đỡ nổi cơ thể mình nữa.

“Tĩnh rồi tĩnh rồi, cuối cùng đã tĩnh rồi”, có người reo lên.

Lạc Uyển mở to mắt, ngửi thấy mùi thuốc, cô buồn bã nghĩ rằng tại sao cứ hễ gặp Thượng Quan Lưu Vân là mình lại phải vào viện?

“Đại tiên, anh tên là gì?”, Lạc Uyển đột nhiên dịu dàng hỏi. Cô dịu dàng là vì vị đại tiên này bị mù rất có thể là tại mình. Nếu hôm đó cô không đi tìm anh ta, có thể anh ta sẽ không bị mù, nếu lúc đó cô dừng lại xem anh ta thế nào, biết đâu có thể cứu được đôi mắt của anh ta.

“Tôi là Lý Đại Lộ, thực ra chuyện này không liên quan đến cô, chút chuyện này cũng đâu có gì, tôi vẫn có thể xem bói kiếm tiền”, Lý Đại Lộ nói về phốt lờ.

Thượng Quan Lưu Vân từ bên ngoài đi vào, nhìn Lạc Uyển nói: “Không sao rồi, bác sĩ nói anh ta chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe”.

Lý đại tiên nghe nói vậy liền đứng bật dậy, đưa tay ra phía trước bắt đầu lần đường, chuẩn bị bỏ đi.

Lạc Uyển không đành lòng, ngồi dậy nói: “Đã đến đây rồi, chi bằng băng bó vết thương lại, tiện thể kiểm tra xem mắt anh rốt cuộc là bị làm sao”.

“Bà chị à, bà chị đã kéo tôi theo cả đêm, tôi mệt rũ người ra rồi”.

Lạc Uyển vẫn cố chấp kéo anh ta, cô bất ngờ ngồi bật dậy, một tay đẩy anh ta ngã xuống nền, làm lọ thuốc rơi xuống đất vỡ tan.

“Anh làm gì mà kiêu ngạo vậy hả? Đã thế này rồi, sao còn cố chấp như vậy, bây giờ anh về bằng cách nào? Anh có biết nhà ở đâu không?”.

Lý Đại Lộ lồm ngồm bò dậy, bàn tay bị cửa đứt bởi mảnh thủy tinh vỡ.

Anh ta bình thản nói với Lạc Uyển: “Không phải tôi kiêu ngạo, tôi có quyền lựa chọn cách sống của tôi. Có lẽ tôi sinh ra đã là một người không may mắn, nhưng tôi cũng có lòng tự trọng của mình. Khi mắt tôi còn tốt, tôi có thể nhìn thấy các cô gái đẹp, tận hưởng thế giới tươi đẹp. Bây giờ mắt tôi không nhìn thấy nữa nhưng tôi vẫn có thể nghe, tôi nghe thấy tiếng bước chân của y tá thì sẽ biết nên đi ra thế nào, đến một ngày tôi không thể nghe cũng không thể nhìn, tôi vẫn có thể nói, xin cô hãy tôn trọng tôi”.

Lý Đại Lộ quả nhiên đã vượt qua một số vật cản trở rất chính xác, cuối cùng mất hút ở cuối hành lang bệnh viện.

Lạc Uyển giậm chân bình bịch nhìn Lý Đại Lộ đi ra cổng bệnh viện từ cửa sổ. Thượng Quan Lưu Vân bất ngờ chạy xuống, nói: “Anh đợi đã, tôi thật không tin thế giới này còn có người kiêu ngạo hơn tôi”.

Chẳng bao lâu đã thấy hai người lao vào đánh nhau mà không ai có thể can ngăn, chính là Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ, Thượng Quan Lưu Vân vừa đánh vừa nói: “Tôi chỉ muốn anh đi khám, muốn anh kiểm tra mắt mà thôi”.

Lý Đại Lộ bị buộc nằm đó, một vị bác sĩ đức cao vọng trọng có mái tóc bạc phơ đang khám mắt cho anh ta.

Còn Lý Đại Lộ vẫn đang cãi lộn với Thượng Quan Lưu Vân đang đè lên người mình.

“Anh đường đường là một người đàn ông lại đè lên người tôi là sao?”.

“Anh cho rằng tôi muốn đề lên chắc, tôi đã rất mất mặt rồi”.

Còn vị bác sĩ già kia hình như không hề nhìn thấy chuyện này, chỉ chuyên tâm thăm khám đôi mắt trước mặt mình, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, cuối cùng không nhẫn nại được nữa vỗ mạnh vào mặt Lý Đại Lộ nói: “Mắt của anh không phải sau này mới bị mù, tôi làm bác sĩ gần bốn mươi năm nay, tôi dám lấy đầu ra đảm bảo, anh vừa sinh ra thì mắt đã mù rồi”.

Tất cả những người trong phòng đều lặng yên bất động, Lý Đại Lộ giãy giụa. Thượng Quan Lưu Vân đang đề trên người Lý Đại Lộ cũng nhảy chồm lên, cả Lạc Uyển cũng đang sốt ruột đi đi lại lại bên ngoài cửa.

Khá lâu sau Lý Đại Lộ mới cẩn thận hỏi lại một câu: “Bác sĩ nói tôi mù bẩm sinh?”.

“Đúng vậy, cho dù anh đến bệnh viện nào cũng đều có kết luận như vậy”.

Trong phòng, bác sĩ và Lý Đại Lộ cãi nhau đến mức không ai can được. Bác sĩ vẫn một mực nói anh ta bị mù bẩm sinh.

“Tôi chắc chắn rằng khi sinh ra anh đã bị mù, không tin anh cứ đi hỏi bố mẹ anh xem”, cuối cùng vị bác sĩ đã nói một câu như thế.

“Nhưng, thưa bác sĩ, từ trước đến nay anh ta vẫn có thể nhìn thấy mà!”, Lạc Uyển thực sự không nén nổi nỗi kinh ngạc trong lòng.

“Vậy thì thế giới anh ta nhìn thấy có khả năng không giống với những gì chúng ta nhìn thấy”, vị bác sĩ dừng lại một lát, chậm rãi phân bua. Ông ta là một người lớn tuổi, đã nhìn thấy rất nhiều chuyện kỳ lạ trên thế giới này cho nên cũng không ngỡ ngàng nữa.

Lạc Uyển, Thượng Quan Lưu Vân và Lý Đại Lộ đều dờ dằng ngồi trên băng ghế tại lối đi.

Rất lâu sau đó, Lý Đại Lộ đứng dậy. Trông bộ dạng cô độc đó có thể đoán biết anh ta chuẩn bị rời đi. Đối với anh ta trời đất có lẽ chỉ là một màu đen tối, nhưng cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, nếu cứ ngồi đây mà tự oán trách, rất có thể bản thân mình cũng mất đi niềm tin vào cuộc sống.

Lạc Uyển bỗng nói: “Anh ở nhà tôi đi!”.

Hai người đàn ông đều sửng sốt, Thượng Quan Lưu Vân nhìn cô, chỉ tay vào Lý Đại Lộ, rất lâu không nói lên lời.

“Thế giới anh nhìn thấy không giống với thế giới chúng tôi nhìn được, tôi muốn anh giúp tôi tìm cánh cửa xanh!”.

“Cánh cửa xanh, tôi đã mù rồi sao có thể phân biệt được màu sắc?”. Lý Đại Lộ vừa nói vừa cười, yêu cầu một người mù đi tìm cánh cửa xanh là vô cùng kỳ quặc.

“Cánh cửa xanh có lẽ không phải đại diện ột loại màu sắc, tôi hy vọng anh giúp tôi, có lẽ anh có thể cảm nhận được”. Lúc này Lạc Uyển thực sự tin rằng Lý Đại Lộ không phải là kẻ lừa bịp, anh ta có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người khác thấy được.

Lạc Uyển xông lên, kéo tay anh ta nói: “Anh nhất định phải giúp tôi tìm cánh cửa xanh, nếu không tôi sẽ chết, tôi không có tiền để mời anh thì anh ở nhà của tôi!”.

Thượng Quan Lưu Vân nhảy dựng lên phía sau, luôn miệng nói: “Tôi cũng giúp cô tìm, giúp cô tìm”.

“Được rồi, vậy thì anh cũng ở nhà tôi đi! Có điều phải trả tiền thuê phòng”.

“Sao lại thiên vị như vậy? Tôi phải trả tiền nhà, tại sao anh ta lại không phải trả?”.

“Người ta là đại tiên, anh có phải không?”.

“Vậy được, phải trả bao nhiêu tiền?”.

“Một trăm nghìn tệ một tháng!”.

“Nha đầu đáng chết, cô tưởng tôi có thể cướp ngân hàng chắc”.

11. Chương 11: Cầu Tiên

Thượng Quan Lưu Vân không về nhà cùng Lạc Uyển, chỉ đưa hai người về đến cửa nhà Lạc Uyển rồi đi luôn, truyền thống giáo dục của gia đình gia giáo không cho phép anh ở lại nhà các cô gái.

Hơn nữa dường như anh đã lảng máng hiểu ra rằng việc tìm cánh cửa xanh là chuyện vô cùng nguy hiểm. Anh không phải sợ mà là bất lực trước sự nguy hiểm này. Anh không có giác quan thứ sáu, vì thế anh quyết định đi tìm sự giúp đỡ.

Lạc Uyển và Lý Đại Lộ vào trong nhà, cô chuẩn bị nước cho Lý Đại Lộ tắm. Bộ đồ cho Lý Đại Lộ thay sau khi tắm do Thượng Quan Lưu Vân bảo nhân viên cấp dưới đi mua trong đêm đó. Thể lực của gia đình Thượng Quan Lưu Vân thật khiến Lạc Uyển không thể tưởng tượng nổi.

Lý Đại Lộ mặc bộ đồ ngủ mát mẻ bước ra khỏi nhà tắm, đúng lúc đó Lạc Uyển cũng bê ra một hộp thuốc để trước sofa chuẩn bị thoa cho Lý Đại Lộ.

Lý Đại Lộ không giăng co cũng chẳng từ chối, ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt mở rất to, sáng loáng, trông giống như một miếng kính trong suốt.

Lạc Uyển thấy khá hồi hộp, nhìn hơi nước trên mặt cùng mái tóc ướt ướt, cô phát hiện Lý Đại Lộ thực sự vô cùng đẹp, cho dù lúc bình thường anh rất đáng gh nhưng khi anh ngồi lặng yên thì trông giống như một đứa trẻ được người mẹ yêu thương, đôi mắt to tròn, lông mi rất dài, khuôn mặt phẳng phất sự tươi tắn, nhưng lại ánh lên vẻ thông minh.

Lạc Uyển biết rõ đôi mắt của anh ta không nhìn thấy mình nữa nhưng nét mặt vẫn bắt giác ửng hồng, sau đó nghiêm khắc tự nhủ: “Không được lợi dụng sự thương cảm này, không được lợi dụng tình thương của người mẹ”.

Lý Đại Lộ được bố trí ngủ trên sofa ở phòng khách. Lạc Uyển sau khi sắp xếp xong cho Lý Đại Lộ mới đi tắm. Dòng nước xối vào cơ thể vô cùng dễ chịu, sự ấm áp lan tỏa toàn thân, cảm giác cực kỳ thoải mái, chỉ có điều bỗng nhiên cô cảm thấy trên người nhột nhột, giống như có gì đó trên cơ thể. Mở to mắt nhìn thì thấy trên người có rất nhiều tóc.

Cô sợ hãi đưa tay sờ lên mái tóc của mình, mới chạm vào thôi mà tóc đã rụng đến hàng nắm. Thôi xong rồi, nếu vẫn chưa tìm thấy cánh cửa xanh có lẽ mình cũng sẽ dần yếu đi rồi chết, tóc bắt đầu rụng hàng loạt rồi.

Lạc Uyển như phát điên chạy lên giường, vùi đầu vào chăn, bất luận ngày mai thế nào, ngủ một giấc rồi mai tính.

Cô nhanh chóng chìm vào bóng tối vô tận. Cảnh trong mơ như thật như giả, giữa màn sương dày đặc chỉ thấy một bóng người đang đi trước mặt, Lạc Uyển không biết mình đang ở đâu thì đã bị đối phương đuổi kịp,

Một khuôn mặt ngoái lại nhìn, sao lại là Tiểu Mộ. Tiểu Mộ như đang dạo bước trong vườn hoa, Lạc Uyển vui mừng chạy về phía đó, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Mộ, đợi tôi, vừa rồi sao anh không ở trong bệnh viện?”.

Nhưng Tiểu Mộ vẫn mê mẩn tiến về phía trước, Lạc Uyển vô cùng lo lắng, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Mộ, Tiểu Mộ, đợi tôi với”.

Lúc này Tiểu Mộ đang đi phía trước bất ngờ quay người lại, nhưng cô chỉ thấy một khuôn mặt của người con gái. Cô gái đó vừa xa lạ vừa lạnh lùng, ánh mắt như muốn đâm sâu vào trái tim cô.

Lạc Uyển vô cùng sợ hãi, cô muốn bỏ chạy nhưng không sao động dậy được, chỉ có thể đứng lặng yên một chỗ nhìn cô gái kia đang từng bước tiến về phía mình, chìa một cánh tay ra sờ vào mặt cô. Cánh tay đó lông lá xồm xoàm, là cơ thể của Tiểu Mộ nhưng lại có khuôn mặt của một người con gái và cánh tay của thú dữ. Trong lúc mơ hồ cô nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến lại gần, bước đến bên cạnh, cô không biết là ảo giác hay hiện thực, nhưng không dám mở mắt.

Rất lâu sau, có một vật gì đó lông lá rậm rạp chạmt, cô không chịu được nữa, thét lên ngồi bật dậy rồi điên cuồng ném gối tới.

Cô dùng hết sức bình sinh để đánh và chỉ một tiếng kêu “Ui da” đã giúp Lạc Uyển tỉnh lại, cô vội đi bật đèn, nhìn kỹ, người ngã ngồi dưới đất là Lý Đại Lộ.

Lạc Uyển mở đèn, thở hổn hển gào lên: “Nửa đêm nửa hôm, anh chạy đến giường tôi làm gì?”.

“Cô tưởng là tôi muốn à, cô cứ đi đi lại lại, làm sao tôi ngủ được?”.

Lạc Uyển nén nỗi sợ hãi, cự lại: “Tại sao anh phải cầm con gấu bông này sờ vào tôi?”.

“Tôi không nhìn được, sợ sờ trực tiếp vào cô chẳng may chạm vào chỗ không nên chạm, cầm con gấu nhỏ này thì cũng không đến nỗi khó xử. Được rồi, lòng tốt không được báo đáp, tôi chỉ định đến xem cô có chuyện gì không, sợ cô bị mộng du mà cũng không biết”.

Lý Đại Lộ chuẩn bị quay lại phòng khách thìLạc Uyển đột nhiên gọi anh ta lại, vỗ vỗ vào giường, cô rất sợ nhưng lại không biết làm thế nào cho phải.

“Cái gì, muốn tôi ngủ cùng hả?”, Lý Đại Lộ vừa cười vừa nói.

“Không phải, chỉ là muốn nói chuyện phiếm thôi!” Lạc Uyển không biết nói gì được nữa.

Lý Đại Lộ lần sờ mép giường rồi ngồi xuống, sau đó nói: “Nói chuyện gì?”.

“Sao anh biết là mình bị mù bẩm sinh?”, Lạc Uyển nói xong câu này liền tự vả vào miệng mình, đúng là vấn đề không nên nói lại cứ nói.

Ai biết Lý Đại Lộ không để bụng, cười nói: “Bởi vì lúc tôi còn nhỏ, bị bố mẹ bỏ rơi phải vào cô nhi viện. Tôi và tất cả cô giáo ở cô nhi viện đều cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao phải vứt bỏ một đứa trẻ khỏe mạnh như thế. Tôi luôn cho rằng tôi có bệnh tật gì đó hoặc có chỗ nào không tốt, lúc nào tôi cũng canh cánh trong lòng nỗi bí ẩn này”.

Lạc Uyển dờ dẫm ngồi đó, không biết đáp lời thế nào.

“Thực ra cũng khôngcó gì, sau khi tôi biết mất mình bị mù bẩm sinh, trong lòng tôi lại cảm thấy rất vui, bởi lời bí mật kia cuối cùng đã được vén mở. Thì ra tôi bị vứt bỏ là vì mù bẩm sinh, như vậy tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi, bố mẹ tôi cũng có nỗi khổ của mình, chỉ tiếc là cô giáo tôi không thể biết được nữa”.

Lạc Uyển kỳ lạ hỏi: “Vì sao có thể nói cho cô giáo của anh biết mà”.

“Nhiều năm trước, cô nhi viện xảy ra hỏa hoạn, cô giáo tôi đã qua đời. Tôi luôn tự truy vấn, trận hỏa hoạn đó có phải là vì tôi nên mới xảy ra. Tôi thực sự có phải là ngôi sao cô độc nhất trên đời, chỉ biết đem lại bất hạnh cho những người xung quanh hay không?”.

“Ha ha”, Lạc Uyển cười to, “Làm gì có chuyện là ngôi sao cô đơn nhất trên đời như thế, lẽ nào “911” là vì một vụ hỏa hoạn do ngôi sao cô độc nhất trên đời gây ra? Lẽ nào trận sóng thần ở Indonesia là do ngôi sao cô đơn nhất trên đời gây ra? Thiên hạ có nhiều chuyện không may như vậy, luôn có một số vụ tai nạn cần con người đổ lỗi, không liênquan gì đến chuyện của anh!”.

“Ha ha! Được rồi, ngủ đi! Ngày mai cô còn phải đi làm đấy!”.

“Anh biết không? Mấy ngày nữa là sinh nhật tôi”, Lạc Uyển vẫn kéo Lý Đại Lộ lại để nói chuyện.

“Ồ... cô sắp sinh nhật, cô muốn nhận quà gì?”.

Lạc Uyển nghĩ một lát rồi nói: “Nếu có thể ăn bánh ga tô thì tốt rồi. Tôi nghĩ loại bánh ga tô hoa quả hai tầng rất ngon, có hương vị ngọt ngào”.

...

Lạc Uyển lại tỉnh giấc lần nữa, nhìn thấy ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên khuôn mặt nghiêng trên đầu giường của Lý Đại Lộ, ánh nắng như đang nhảy múa không ngừng. Đêm qua cô nói chuyện rồi ngủ thiếp đi lúc nàokhông biết, còn anh vẫn canh bên cạnh giường, mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Đây là giấc ngủ đúng nghĩa nhất của cô trong nhiều ngày qua, một đêm không ngủ mơ. Có lẽ đây đã là món quà tốt nhất cho ngày sinh nhật sắp tới rồi.

Lạc Uyển nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bữa sáng, dọn dẹp hết những đồ vật có khả năng gây nguy hiểm, sợ không cẩn thận sẽ làm Lý Đại Lộ bị thương. Sau đó cô cầm túi rồi chạy vội đến công ty, vừa xuống dưới thì nhìn thấy Thượng Quan Lưu Vân đã đứng ở bên ngoài.

Cô lên chiếc xe sang trọng mà Thượng Quan Lưu Vân lái sau đó đóng cửa xe lại. Khi ấy trên ban công ở tầng trên có một cánh cửa sổ đã mở, Lý Đại Lộ đang đứng bên, đối diện với ánh mặt trời vốn không thuộc về mình mà trầm tư suy nghĩ hồi lâu.

Thượng Quan Lưu Vân chở Lạc Uyển ra vùng ngoại ô.

“Tôi đã dùng toàn bộ lực lượng trong thành phố đi tìm một pháp sư đuổi ma giỏi nhất ông ấy hầu như không gặp khách, vì nể mặt bà tôi mới đồng ý gặp mặt chúng ta hôm nay”.

“Bà, anh đã nói với bà rồi hả?” Lạc Uyển cảm thấy rất không phải.

“Chưa, chuyện này nếu để bà biết, nhất định bà sẽ rất lo lắng”.

“Đừng cho bà biết”.

Đang nói chuyện thì một căn nhà nhỏ đã xuất hiện trước mặt. Đó chỉ là ngôi nhà bằng gạch rất phổ biến ở vùng nông thôn, nhưng vị trí của nó lại đẹp đến mức ngay cả Thượng Quan Lưu Vân cũng đỏ mắt ghen tị. Mặt trước ngôi nhà là dòng sông nhỏ, trong đến mức có thể nhìn thấy cả đáy, đưa mắt nhìn ra xa còn có rất nhiều cá. Phía sau ngôi nhà dựa vào núi, nối tiếp là những ruộng lúa màu xanh trùng trùng điệp điệp, bất cứ ai tới đây cũng đều cảm thấy được an ủi vô về.

Đầy hàng rào vào sân có thể nhìn thấy những loài hoa cỏ kỳ lạ, hương thơm xộc vào mũi, khiến lòng người tĩnh lặng trở lại.

“Đúng là chỗ ở của thần tiên”, Lạc Uyển thán phục.

Bên trong phảng phất hương thơm của trà, trên lối đi vào nhà có bày một bộ bàn trà, một bé gái khoảng bảy tám tuổi đang đứng chân trần pha trà, thấy hai người đến mà không hề ngạc nhiên, chỉ ngẩng đầu hồ hững nói: “Ngồi đi, lát nữa ông ấy mới dậy”.

Thượng Quan Lưu Vân và Lạc Uyển không dám nói thêm gì vì sợ sẽ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ở đây. Hai người ngồi đó uống trà, đợi nhân vật cấp đại sư kia.

Một lát sau, cánh cửa của nhà kẻ bên kêu két một tiếng rồi mở ra, một ông già cốt cách phi phàm bước ra, râu tóc bạc phơ, ánh mắt lạnh đậm như nước, nhưng lại cơ hồ như có thể hiểu rõ tất cả.

Bé gái vội tiến lên đỡ ông, ông ta chậm rãi ngồi xuống, uống một tách trà rồi nói: “Thượng Quan Thanh vẫn khỏe chứ?”.

“Nhờ hồng phúc của ông, sức khỏe của bà rất tốt!”.

“Có thời gian hãy ở bên bà nhiều hơn!” , ông già kia bất ngờ buông ra một câu như thế. Thượng Quan Lưu Vân chợt thấy lo lắng, lẽ nào bà sẽ có chuyện gì?

Ánh mắt ông già chuyển sang nhìn Lạc Uyển thì thoáng kinh ngạc: “Cô gái, xem ra cô đang gặp phải rất nhiều phiền phức, cô có gì muốn hỏi?”.

Trong lòng Lạc Uyển tràn ngập hy vọng, rất lâu sau mới nói ra được mấy chữ: “C”.

Tách trà trên tay ông già rơi xuống khi nghe thấy mấy từ này, trên mặt lộ rõ sự sợ hãi: “Cánh cửa xanh, cô muốn tìm cánh cửa xanh?”.

“Dạ đúng, dạ đúng, cháu muốn tìm cánh cửa xanh!” , Lạc Uyển vội gật đầu, chăm chăm nhìn ông.

“Cô còn mấy ngày?”, ông lão đột nhiên hỏi, xem ra là một người đã biết cánh cửa xanh rồi.

“Năm ngày”. Lạc Uyển nghĩ bắt đầu từ ngày nghe thấy trong vòng bảy ngày, đến nay đã qua hai ngày rồi.

Ông già đột nhiên nói với bé gái: “Tiễn khách”. Rồi đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Lạc Uyển như rơi xuống đáy vực, chìm vào nỗi tuyệt vọng vô bờ bến. Cô ngồi chờ người trên nền đất, không động đậy, gió mát thổi vào mặt, cảm giác tê dại, hoàn toàn không còn nhận thức được gì nữa.

Rất lâu sau cô mới ngơ ngậy đứng dậy, Thượng Quan Lưu Vân vội đến đỡ lại bị cô hất tay ra, đã là một kẻ sắp chết, sao phải ra sức tìm cánh cửa xanh? Sao phải đầy đọa cô?

Hỏi trời trời không nói, hỏi đất đất không thưa, trời đất đều mù, đều điếc, đều chết hết cả rồi.

12. Chương 12: Xe Tang

Trên đường trở về thành phố, hai người đều không nói gì. Chuyến đi này đã hoàn toàn giết chết hy vọng của Lạc Uyển, cô quyết định không đấu tranh nữa.

Trong lòng Lạc Uyển hoàn toàn trống rỗng,

nhưng vẫn còn một mối bận tâm, chính là tìm thấy thi thể của Sở Anh. Cần phải tóm được kẻ đã giết Sở Anh, bởi vì kẻ đó vẫn sẽ tiếp tục giết người.

Nếu có thể trong những ngày tháng còn lại giúp người bạn tốt nhất của mình báo thù, vậy cũng coi như là không sống vô ích rồi.

Lạc Uyển không muốn đi đâu, Thượng Quan Lưu Vân đưa cô về nhà. Sau đó cần rằng bỏ đi, anh không tin thực sự không còn cách gì cứu Lạc Uyển, thành phố này không được thì tìm đến thành phố khác, thế giới này rộng lớn như vậy, nhất định sẽ tìm thấy người có thể giúp Lạc Uyển.

Lạc Uyển xuống xe, cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất bao la rộng lớn là vậy nhưng cô cảm thấy đã không có chỗ dung thân nữa.

Cô mở cửa, đập vào mắt là căn phòng nhỏ được thu dọn rất sạch sẽ, nền nhà được lau sáng bóng, đồ đạc xếp đặt gọn gàng ngăn nắp, cửa kính trắng bóng không một vết ố, thứ hiếm thấy nhất là trên bàn trà ở giữa phòng đặt một bó hoa tươi, đó là loại hoa hồng nhỏ bình thường vẫn mọc ở các bụi hoa ven đường được cắm trong lọ thủy tinh đã được rửa sạch.

Cô gần như nghi ngờ mình đã vào nhầm chỗ, đây chính là căn hộ nhỏ và giản dị mà cô đã thuê sao? Cô tiến về phía trước, chỉ thấy phòng bếp và nhà vệ sinh cũng đều sạch bóng, còn phòng ngủ của cô, thì ngay cả gầm giường cũng không một hạt bụi, ga giường, vỏ gối, vỏ chăn đều sạch sẽ, những vết bẩn đã được giặt sạch, cả rèm cửa màu xanh nhạt cũng được tháo xuống giặt sạch sẽ và được phơi trên ban công đang tung bay trong gió đón ánh nắng mặt trời và tỏa ra mùi thơm nhẹ nhẹ của xà phòng.

Không thấy Lý Đại Lộ trong phòng, đây lẽ nào đều là Lý Đại Lộ làm? Anh ta không nhìn thấy gì, nhưng lại lau nền nhà, lau cửa kính sạch bong, lại còn sắp đặt từng thứ linh tinh này.

Ngay cả người bình thường cũng khó mà dọn dẹp sạch đến thế này, vậy mà một người mù sao có thể làm thế được chứ?

Lạc Uyển đã quá mệt mỏi do phải chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài, rồi lại bị đại sư từ chối, tuy mất đi hy vọng sống nhưng cô không khóc, bởi trái tim cô đã chết, thế mà khi đối diện với căn phòng nhỏ sạch sẽ này lại khiến cô muốn gào khóc thật to.

Lý Đại Lộ trở về, lôi ra một gói giấy màu vàng từ trong túi rồi để lên bàn, khuôn mặt anh ta nở một nụ cười đắc ý: “Đây là bùa hộ mệnh cần được ở chùa Phật An, cô đeo vào đi! Nghe nói bùa ở đó rất linh”.

Lạc Uyển đột nhiên nói: “Người ta nói bùa ở chùa Phật An phải bỏ tiền mua, anh lấy tiền ở đâu?”.

“Tôi, tôi tự kiếm được, cô đừng bận tâm nữa.”

“Trên người anh rõ ràng không có tiền!”, Lạc Uyển nổi nóng, cô không muốn Lý Đại Lộ vì mình mà đi trộm cướp, lừa lọc.

Lạc Uyển lạnh lùng nhìn, anh kiểm bằng cách nào? Nếu không phải anh lừa người khác thì sao kiếm được tiền? Cô đẩy bát đĩa rơi xuống nền nhà vỡ tan, cô đứng dậy về phòng, đóng cửa kêu “rầm” một cái, cũng không cầm cái bùa hộ mệnh kia.

Lạc Uyển nghe thấy tiếng cửa kêu, là Lý Đại Lộ đi, cô hiểu kỳ thò đầu theo dõi Lý Đại Lộ, nhìn xem anh ta rốt cuộc định làm gì.

Chỉ thấy Lý Đại Lộ đi sát mép tường, Lạc Uyển nhẹ nhàng theo phía sau, xuống lầu, lại đi theo cách của người mù. Cứ cẩn thận từ từ đi như thế rất lâu, cuối cùng đi đến một chỗ rẽ, anh ta thở phào một cái rồi lấy ra một cái mũ và một cặp kính đen đeo vào. Anh bỏ mũ xuống để ở bên đường, sau đó lấy kèn harmonica ra, thổi một lát sau đó bắt đầu hát.

Giọng hát kia thật sự không tròn âm nhưng lại rất vang, Lạc Uyển sững sờ đứng ở đó, rất lâu không thể động dậy, cô chưa từng nghĩ rằng Lý Đại Lộ sẽ đi hát kiếm tiền.

Anh hát rất khó nghe nhưng lại vô cùng miệt mài, Lạc Uyển biết vì sao anh nói mình không đi lừa, đây đích thực là dựa vào năng lực của mình để kiếm tiền. Anh kiếm tiền vất vả như vậy chỉ vì để đổi lấy bùa hộ mệnh cho cô, còn cô lại vô tình có những hành động như vừa rồi.

Lạc Uyển không biết làm thế nào cho phải bởi khi nghe thấy giọng hát kia cảm giác như có luồng điện chạy trong người vậy. Có người đi đến bên cạnh anh, khinh miệt ném đồng tiền xuống, anh cúi người giơ tay sờ sẫm. Lòng tự tôn của một người đàn ông khiến anh không cho phép để ột người con gái nuôi mình, mà còn muốn tuy anh mù nhưng vẫn phải chăm sóc người con gái này.

Mưa rơi tầm tã, người đi đường đều đã chạy hết, Lý Đại Lộ chẳng biết làm sao với trận mưa bất chợt này. Anh liền hốt hoảng thu nhặt những đồng tiền và chiếc mũ dưới đất, bắt đầu lần sờ theo mép tường đi về.

Anh tiến về phía Lạc Uyển, Lạc Uyển không động dậy, không gọi, cũng không đỡ anh, chỉ đứng nhìn anh trong làn nước mưa đang ập tới.

Cô không thể lên tiếng, chỉ sợ vừa lên tiếng cô sẽ bật khóc, trong làn mưa Lạc Uyển nhìn thấy khuôn mặt kiên định của anh. Theo đó những chuyện trước đây từng cảnh từng cảnh hiện về trước mắt: Cuộc cãi cọ nhau khi lần đầu nhìn thấy đại tiên, cô đã đá cửa nhà đại tiên, hay giây phút tim cô đập loạn xạ lúc ở trong lòng đại tiên.

Cô trừng mắt nhìn anh đi lướt qua mình, sự tàn khốc của cuộc sống đã vén mở chính vào giờ khắc này. Hiện tại cô không chấp nhận bất cứ tình cảm gì, cho dù là của Lý Đại Lộ hay của Thượng Quan Lưu Vân, đều chỉ có thể kính nhi viễn chi mà thôi.

Nếu một người chỉ còn thời gian là năm ngày, yêu như thế có phải là một chuyện quá xa xỉ không?

Về đến nhà, cô lại chuẩn bị đến công ty xin nghỉ làm, nhưng vừa ra đến cửa thì Lạc Uyển nhận được của Thượng Quan Lưu Vân: “Bà đột nhiên bị bệnh phải vào viện, hôm nay tôi không đến công ty, tôi phải đến bệnh viện ngay”.

Lạc Uyển lo lắng: “Bà có chuyện ế sao?”.

Thượng Quan Lưu Vân ở đầu kia điện thoại lo lắng đến mức nói không lên lời: “Không biết, tôi cũng vừa mới nhận được điện thoại của quần gia, tôi đến đó ngay đây, lát nữa sẽ liên lạc với cô”.

“Được rồi, có tin tức gì thì gọi điện ngay cho tôi.”

Lạc Uyển lòng như lửa đốt chạy vội đến công ty, việc xin nghỉ thuận lợi đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lý Đại Lộ ngồi cạnh cửa, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đi qua đi lại. Hôm nay đi hát kiếm được ít tiền, anh đã dùng số tiền này mua một chiếc bánh ga tô để chuẩn bị cho sinh nhật Lạc Uyển.

Tiếng bước chân dồn dập từ thang máy vọng lại, âm thanh đó không giống của nhiều người khác.

Trong lòng Lý Đại Lộ chợt thấy lo lắng, anh lùi lại phía sau mấy bước, nỗi sợ hãi không tên bắt đầu trào dâng, âm thanh kia đang tiến về phòng anh.

Tiếng bước chân đang từ từ đến gần, cửa không hề kêu, còn người kia đã bước đến trước mặt anh.

Có một giọng nói vang lên: “Giúp tôi một việc, tôi sẽ giúp anh chữa khỏi đôi mắt”. Lý Đại Lộ không kịp gạt đầu, thì đã cảm thấy đôi mắt đau nhói, sau đó lơ mơ nhìn thấy một người đứng trước mặt mình.

Tuy là lơ mơ nhìn thấy nhưng cũng có thể nhận ra người kia là một người già. Trực giác mách anh rằng, trước mặt không phải là người, nhưng trong lòng anh lại không hề sợ hãi, bởi vì người vừa đến có vẻ đầy thiện ý.

Người đó lên tiếng một lần nữa: “Người mất trời, muốn tìm anh thật không dễ gì!”

“Người mất trời, cái gì mà người mất trời.”

“Anh chính là người mất trời à. Sắp tới anh sẽ biết thôi. Đừng oán trách số phận nữa, cũng đừng oán trách sự bất hạnh, đây đều là sự an bài của số phận, là chức trách của anh.”

Lý Đại Lộ nhận ra giọng nói của bóng người trước mặt là của một bà lão, bên trong ẩn chứa vẻ nhân từ. Anh vẫn muốn hỏi nữa nhưng bà lão kia lại kiên quyết không nói thêm.

giúp tôi một việc, giúp tôi chăm sóc một người, đó là bảo bối của tôi, nhưng nó đã làm chuyện sai trái. Tôi không thể làm gì, chỉ có thể lấy mình ra để bù đắp, anh giúp tôi trông nom nó, đừng để nó lại phạm sai lầm nữa.”

Lý Đại Lộ lắc đầu nói: “Tôi không quen biết bà, cũng không quen bảo bối của bà, tôi giúp thế nào?”

“Cậu sẽ quen, các cậu có duyên phận thì sẽ gặp.”

Bà lão quay đầu nhìn giấy lát, lại nói một câu: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi đây, bây giờ tôi sẽ chữa khỏi mắt cho cậu, người mất trời, cậu phải giác ngộ sớm chút đi!”

Lý Đại Lộ đột nhiên cảm thấy choáng váng, sau đó chẳng còn biết gì nữa.

Lúc này, Lạc Uyển đang cầm túi chạy ra bến xe buýt, còn Lý Đại Lộ lại đang ở nhà chờ cô.

Hầu hết mọi người đều đi trên con đường dành cho người đi bộ, còn chiếc xe càng lúc càng rời xa trung tâm thành phố, bắt đầu đi vào con đường ngoại ô kia, khoảng mười phút nữa thì có thể đến nhà rồi.

Cô đang cố gắng sóc lại tinh thần, đột nhiên lại nhìn thấy một dáng người vô cùng quen thuộc bước đến từ phía đường dành cho người đi bộ, hình như đi về bên trước mặt. Không sai, chính là bà Thượng Quan Thanh, Lạc Uyển không kịp suy nghĩ, đứng dậy nói với lái xe: “Dừng lại, tôi muốn xuống xe”.

Lạc Uyển xuống xe nhìn xung quanh một lượt, bà Thượng Quan Thanh đâu rồi? Sao có thể đi nhanh như vậy? Con đường đi bộ này là con đường thẳng tắp, chỉ nháy mắt một cái mà sao lại không nhìn thấy nữa?

Đúng lúc đó trên đường đột nhiên có một chiếc xe chạy tới, cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy. Chiếc xe đó rất cũ, đi chậm đến mức Lạc Uyển có thể nhìn rõ hàng chữ viết bên trên.

“Xe chở linh cữu đi hỏa táng”

Trong chiếc xe chở linh cữu kia ngồi chật ních người, còn người ngồi sát cửa sổ kia chính là bà Thượng Quan mà cô vừa nhìn thấy. Người phía sau bà Thượng Quan cũng quay đầu lại nhìn, chính là khuôn mặt cô gái hôm đó cô nhìn thấy trong bể bơi.

Cô ngẩn người hoảng hốt, không biết nên làm thế nào, đành vừa chạy vừa đuổi theo phía sau chiếc xe chở linh cữu kia, kêu gọi: “Bà, bà, xuống xe, xuống xe, dừng đi”.

Trong giọng nói có cả tiếng nước nở, tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác biết, bà lên chuyến xe này sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Cô đang đuổi theo, đột nhiên nhìn thấy mấy người ở hàng ghế phía sau giật mình quay đầu lại.

Là mấy người không có mũi miệng, chỉ có đôi mắt đang chăm chăm nhìn về phía cô, ở đó còn có cả đôi mắt của người bạn thân thiết nhất, là Sở Anh.

Lạc Uyển không thể chạy theo được nữa, cô kêu gào đến đứt hơi cũng chẳng có tác dụng gì, chiếc xe kia vẫn dần dần biến mất trước mắt.

Điện thoại đổ chuông, là giọng nói của Thượng Quan Lưu Vân: “Lạc Uyển, cô đang ở đâu?”

“Tôi ở bên xe buýt Loan Lộ, anh mau đến đón tôi, tôi vừa nhìn thấy bà rồi.”

Đầu bên kia điện thoại rất lâu vẫn không lên tiếng, một lúc lâu

Thượng Quan Lưu Vân mới nói: “Bà vừa mất”.

Lạc Uyển đứng cạnh biển chỉ đường nước mắt rơi lã chã. Sự đau buồn đã vượt qua nỗi sợ hãi, cho đến tận khi gặp được Thượng Quan Lưu Vân mới vỡ òa trong ghen ngào.

13. Chương 13: Ánh Sáng Trở Lại

Thượng Quan Lưu Vân đưa Lạc Uyển lên lầu. Cô đã khóc đến mức đôi mắt sưng đỏ, vừa mới bước vào cửa cô đã bị ăn ngay một cái tát đánh “bốp” như trời giáng.

Lạc Uyển thực sự

không còn sức để nổi giận với Thẩm Cơ nữa, cô chỉ hờn hển nói: “Đại tiểu thư, rốt cuộc cô muốn thế nào?”.

“Tôi muốn thế nào? Câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng đấy. Cô đã quen biết Tiểu Mộ thế nào, vì sao anh ấy sau khi gặp cô liền muốn chia tay tôi, rốt cuộc cô đã dùng yêu thuật gì?”.

Thẩm Cơ đang định bỏ đi thì đột nhiên có một người từ cầu thang đi xuống, giơ tay tát cho cô ta một cái, rồi nói: “Đàn ông nhà Thượng Quan dễ bắt nạt lắm sao, nhưng tôi không cho phép người khác đánh bạn của tôi.”

Lạc Uyển và Thượng Quan Lưu Vân ngoái đầu lại nhìn, chính là Lý Đại Lộ, mắt anh rất sáng, Lạc Uyển không thể tin nhìn vào mắt anh nói: “Anh có thể nhìn thấy rồi!”

Cùng với đôi mắt sáng trở lại, tâm trạng đùa cợt của Lý Đại Lộ cũng đã hồi phục, hoàn toàn không còn sự đau buồn và yếu đuối như lúc bị mù nữa, anh vẫy vẫy tay nói: “Chuyện nhỏ thôi mà, tôi vẫn nói mắt tôi sẽ được cứu, vị bác sĩ kia nên từ chức sớm thôi”.

Lạc Uyển mừng rỡ chạy vòng quanh anh, còn Thẩm Cơ thấy mình quá rẻ rúng liền tức giận bỏ đi.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn dáng vẻ vui mừng của hai người, trong lòng chợt thấy chua xót, đứng ngăn người ở đó, không biết phải đi đâu về đâu. Đột nhiên anh nhớ ra Tiểu Mộ nên liền nói với Lạc Uyển: “Tôi phải đi đón Tiểu Mộ, chuẩn bị hậu sự cho bà”.

Tang lễ của bà Thượng Quan Thanh vô cùng giản dị, không xa hoa cầu kỳ, trái ngược hẳn với phong cách xa xỉ của đám nhà giàu. Ông già thần tiên mà lần trước Thượng Quan Lưu Vân dẫn Lạc Uyển đi gặp cũng có mặt. Để có đư

ợc sự hiện diện của ông ấy ở đây thật không dễ, phải dùng chiếc xe tốt nhất đi đón, chỉ chuyện đón ông ấy cũng đã khiến người khác sợ phát khiếp.

Lạc Uyển thì thầm hỏi Thượng Quan Lưu Vân: “Ông lão thần tiên kia lai lịch thế nào?”.

“Không biết, hình như quen bà tôi từ lúc còn trẻ, nghe nói là một đạo sĩ, bây giờ tuổi cao thì lui về ở ẩn!”

“Tên là gì?”

“Chúng tôi đều gọi ông ấy là ông Thiện Thanh, đừng nói chuyện nữa, ông ấy đến rồi.”

Chỉ thấy ông già thần tiên đó được một cô bé đỡ đi, ông ta từ từ bước xuống xe, đi đến trước linh đường của Thượng Quan Thanh, không cúi người hành lễ, chỉ ngẩn ngơ nhìn đi ảnh của Thượng Quan Thanh rồi khẽ nói: “Bà xem, bà còn nhỏ hơn tôi, tôi đã già như thế này còn chưa định đi, bà lại đi trước, ôi chao, người cũ đều đã đi hết rồi, để lại một mình tôi còn có ý nghĩa gì?”

Lạc Uyển đứng ở bên cạnh nghe được những lời nói đó càng khiến cô cảm thấy vô cùng đau buồn, dường như tất cả cảnh sắc phồn hoa trên thế gian này đều chỉ là mây khói thoáng qua. Nhìn gương mặt nheo của ông già Thiện Thanh, cơ hồ khiến cô cảm nhận được dòng thời gian vẫn luôn vô tình lướt qua từng giây từng phút.

Nỗi đau trong lòng cô dường như đã vơi đi một nửa. Chết chẳng qua là chuyện rất đổi bình thường, chỉ là sang một thế giới khác, thiên đường hoặc lòng đất mà thôi. Còn với cô lúc này phải tìm thấy cánh cửa xanh, một chuyện không hề đơn giản, tuy mới vừa gặp ông già Thiện Thanh một ngày trước nhưng cô cảm thấy ông ấy đã già đi rất nhiều rất nhiều.

Thượng Quan Lưu Vân vội đến chào ông già Thiện Thanh, Lạc Uyển đứng bên cạnh, còn Lý Đại Lộ ở gần đó đang ngơ ngác nhìn Tiểu Mộ. Xem ra sau khi mất Lý Đại Lộ sáng trở lại thì có vẻ thích ngắm đàn ông đẹp mã rồi, nhìn đàn ông đến chảy nước miếng cũng không rời.

Lúc ông già Thiện Thanh chạm qua vai Tiểu Mộ hình như nhìn Tiểu Mộ đầy hàm ý, rồi nói: “Mọi nhân duyên đều đã định sẵn” rồi lạnh lùng đi vào căn phòng nhỏ.

Cô gái khóc lóc thảm thiết khiến người khác cũng phải rơi lệ đứng bên cạnh Tiểu Mộ kia chính là Thẩm Cơ. Không biết cô ta dùng cách nào lay động một Tiểu Mộ đang đau lòng, mà mặc được bộ quần áo tang rồi ở đó giả bộ đau buồn khiến khách đến viếng đều chỉ chỉ trỏ trỏ, cho rằng cô ta là vị hôn thê của Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ vẫn ngẩn ngơ đứng trong góc, sự phồn hoa của thế giới này dường như không còn một chút liên can gì đến anh. Ánh nắng chiếu lên bờ vai, anh vẫn lặng lẽ nhìn như vậy, ngây thơ như một thiên sứ. Lạc Uyển chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào có vẻ siêu phàm thoát tục như Tiểu Mộ.

Lạc Uyển bước đến bên cạnh muốn an ủi chàng trai này, nhưng một ánh mắt sắc như dao lia tới khiến cô không dám tiến lên phía trước.

Ông già Thiện Thanh muốn mang tro cốt của bà Thượng Quan Thanh đi nên không ai có bất cứ ý kiến nào khác, ông ấy lấy ra một cái hộp nhỏ bằng ngà voi, cô gái nhỏ vẫn luôn bước theo sau. Lúc ông ấy bước đến bên cạnh Lạc Uyển, đứng rất lâu, đột nhiên nói: “Cũng không phải là không có cách tìm ra cánh cửa xanh, chỉ có điều phải hy sinh rất nhiều người, cô có đồng ý không?”

“Vậy thì thôi, cháu không tìm nữa”, Lạc Uyển từ chối ngay.

“Không thể thôi được, tìm thế nào?” Vừa hay Lý Đại Lộ ở ngay bên cạnh, bất ngờ chìa tay ra chặn ông già Thiện Thanh lại.

Ông già Thiện Thanh ngẩng đầu lên, nhìn đi nhìn lại Lý Đại Lộ, thoá giạt mình, sau đó nở một nụ cười, quay đầu lại nói với Lạc Uyển: “Rất tốt, bên cạnh cô có người mất trời, xem ra ông trời không định bắt cô, cô không cần quá lo lắng”.

“Người mất trời? Anh?”, Lạc Uyển lấy tay chỉ vào Lý Đại Lộ, há mồm ngạc nhiên.

“Người mất trời, đã từng là một phái huyết thống vô cùng ưu tú trong tộc đuổi ma, sinh ra đămù, dựa vào con mắt trời để nhìn sự vật cho nên thứ nhìn thấy không giống những người bình thường chúng ta nhìn thấy, họ có thể trực tiếp nhìn thấy ma quỷ, giết bớt rất nhiều thủ tục bắt ma.”

Lý Đại Lộ há mồm nói: “Nhưng, tôi thực sự không biết bắt thế nào!”.

“Dùng tấm lòng của anh đi bắt, theo truyền thuyết người mất trời đã biến mất, không ngờ hôm nay vẫn có thể gặp được. Tôi cũng không hiểu cách bắt ma của người mất trời, nhưng tôi nghĩ đã là sinh linh của trời, thì trực giác sẽ mách bảo cậu.”

Lý Đại Lộ trầm ngâm, sau khi gặp Lạc Uyển anh luôn mơ đi mơ lại một giấc mơ, một giấc mơ không thể nói ra nội dung với Lạc Uyển.

Lẽ nào đó chính là cách cứu Lạc Uyển?

Ông già Thiện Thanh nhìn thần sắc của Lạc Uyển và Lý Đại Lộ thì cũng hiểu rõ vài phần, định đi lại khẽ nói với Lạc Uyển: “Tình yêu và hận thù quấn lấy nhau, không được siêu sinh”.

Lạc Uyển nhìn bóng ông ấy xa dần, cô suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó rồi lại đưa mắt nhìn Lý Đại Lộ và Thượng Quan Lưu Vân. Tình yêu và hận thù quấn lấy nhau, không được siêu sinh, mình bây giờ bất luận yêu ai đều không được siêu sinh, bất luận ai yêu mình cũng không được siêu sinh.

Cô quyết định bỏ đi, nếu thực sự phải chết, tốt nhất nên tự mình đối mặt.

Lạc Uyển quyết trở lại tòa cao ốc lần nữa, có lẽ sẽ không tìm thấy thi thể Sở Anh và cũng chẳng bắt được hung thủ, nhưng chỉ ít có thể nói một câu xin lỗi với Sở Anh trong tòa cao ốc, hy vọng cô ấy có thể nghe thấy, mong cô ấy sẽ được yên nghỉ và lên được thiên đường.

Lạc Uyển lặng lẽ rời đi, giây phút cô lên xe, Lý Đại Lộ đột nhiên thấy đau mắt. Anh thậm chí còn không đứng vững, một cảm giác bất an chạy dọc cơ thể. Tuy không thể nói rõ rốt cuộc là cảm giác gì nhưng Lý Đại Lộ vừa quay đầu, Lạc Uyển đã không còn ở đó nữa.

Lạc Uyển đến tòa cao ốc, tuy là ban ngày nhưng tòa nhà vẫn âm u kỳ lạ. Cô bước đến cạnh cửa thang máy, suy nghĩ rất lâu rồi đột nhiên đổi ý đi cầu thang bộ.

Bóng của cô vừa mất hút thì trong đại sảnh có người lao đến, chính là Lý Đại Lộ. Trước mắt anh lúc này đang ẩn hiện hình ảnh một cô gái đang rửa mặt không ngừng, càng lúc càng rõ, cô gái đó không phải là Lạc Uyển và hình như cô ta đang ở trong tòa nhà này.

Rốt cuộc cô gái này đang ở đâu? Mặc dù Lý Đại Lộ không thể nói rõ tất cả những thứ này, nhưng anh biết rõ Lạc Uyển đang gặp nguy hiểm, còn anh nhất định phải tìm thấy Lạc Uyển.

Anh ngẩng đầu lên nhìn thì nhận ra Lạc Uyển không hề đi vào cái thang máy đã đóng cửa, còn chiếc thang máy đó lại đang chạy thẳng lên tầng mười ba. Anh điên cuồng đổi sang thang máy khác, bởi anh cho rằng Lạc Uyển ở trong một cái thang máy khác, nhưng thực ra chiếc thang máy kia không hề có người nào.

Lạc Uyển đi cầu thang bộ, mọi người bây giờ đều đi thang máy nên cầu thang bộ vô cùng vắng lặng, chỉ có một mình cô đang đi, giày cao gót nện trên bậc cầu thang vô cùng vang vọng, âm thanh đó vọng lại giống như có người đi theo phía sau vậy.

Cô cứ lặng lẽ bước đi, hết khúc rẽ này đến khúc rẽ khác, cảm giác như cầu thang này chẳng có điểm tận cùng.

Nhưng cuối cùng cũng lên đến tầng bảy, nơi công ty cô thuê văn phòng, cùng chỗ làm việc với Sở Anh trước đây. Trong nhà vệ sinh của tầng lầu này cô đã từng nhìn thấy Sở Anh.

Lạc Uyển lên đến tầng bảy, còn Lý Đại Lộ lại đã ở tầng mười ba, khoảng không hoang vắng, khắp nơi chỉ là những mảng tường bong tróc, không một bóng người. Lý Đại Lộ chạy đi chạy lại mấy vòng nhưng không tìm thấy người nào, tuyệt vọng gọi to: “Lạc Uyển, Lạc Uyển, cô ở đâu, ra đi!”.

Lạc Uyển vừa đi đến cửa nhà vệ sinh tầng bảy, đột nhiên nghe thấy có ai đó đang gọi: “Lạc Uyển, Lạc Uyển!”. Cô ngơ ngác, hình như là tiếng của Lý Đại Lộ. Nhưng rồi lại cười thầm sự nhát gan của mình, lúc này đây cô đã sợ lắm rồi, chắc chắn là do hy vọng có người đi cùng mình nên mới thần hồn nát thần tính thế. Cô dừng lại trước cửa một lát rồi mới đưa tay đẩy cửa, trong nháy mắt cánh cửa đã đổi sang màu xanh lục, có điều Lạc Uyển lại không nhìn thấy.

Lúc này Lý Đại Lộ đang vòng đi vòng lại quanh hiện trường vụ hỏa hoạn ở tầng mười ba, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa vọng ra từ nhà vệ sinh, hình như có ai đẩy cửa đi vào, anh vội quay người chạy về phía nhà vệ sinh.

Lạc Uyển bước vào trong liền nhìn thấy một cô gái đang cúi người trước bồn nước rửa mặt, có thể là người làm thêm giờ. Lạc Uyển thấy hơi thất vọng, cô thầm mong cô gái kia mau mau rửa mặt xong rồi đi ra ngay, bởi cô không thể đốt giấy trước mặt người khác được! Người ta sẽ lầm tưởng mình bị thần kinh mất.

Cô cảm thấy đứng trong nhà vệ sinh nhìn người khác rửa mặt cũng hơi bất lịch sự, vì thế liền bước vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Lý Đại Lộ vừa lao tới nhà vệ sinh thì thấy nước đang róc rách chảy vào bồn rửa mặt. Không, đó không phải là nước, mà là máu, máu đang tràn ra, thấm vào từng viên gạch trong nhà vệ sinh này. Lý Đại Lộ hốt hoảng, điên cuồng đẩy cửa những phòng vệ sinh bên cạnh, âm ỉ gọi vang: “Ra đi... ra đi... Lạc Uyển, mau chạy đi”.

Lý Đại Lộ trong phòng vệ sinh tầng mười ba, lúc anh quay đầu lại nhìn thì thấy chỗ máu tươi trên đất lại không còn bất kỳ dấu chân nào, không có ai.

Anh còn phát hiện ra một điều kỳ lạ nữa là trên bức tường chỗ anh vừa vào kia không có gương, nhưng giờ đột nhiên lại xuất hiện một cái gương lớn. Trong gương hình như còn có người đang rửa mặt, chính là hình ảnh mới vừa rồi cứ hiện ra trước mắt anh.

Lẽ nào Lạc Uyển ở đó? Lý Đại Lộ bước đến, chỉ thấy cô gái đang rửa mặt trong nhà vệ kia rất xinh đẹp. Hình như cô ta nhận thấy có người đang nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu, một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhưng ánh mắt lại hung ác dữ dội.

Khuôn mặt đó đang ngơ ngác nhìn anh, đột nhiên khóe mắt tóe máu, miệng cũng sùi bọt máu. Dường như cô gái kia rất sợ hãi liền lấy tay che mặt, nhưng làn da mặt kia vẫn từ từ tuột khỏi người, xương cốt cứ dần biến mất, cuối cùng chỉ còn trở lại một tấm da người.

Cô gái kia chậm chạp quay người lại. Hình như có người đang nói, là giọng của Lạc Uyển. Nhưng khi cô gái kia vừa xoay người lại, Lý Đại Lộ liền phát hiện lưng cô ta đã bị cháy đen.

Là một cô gái bị chết cháy nên da mặt mới bị tuột mất, trước lúc chết chắc chắn đã bị cháy hết dung nhan.

Lý Đại Lộ nhìn thấy một chữ số rất lớn viết trên cánh cửa phía sau lưng cô gái kia - 7. Là tầng bảy, Lạc Uyển không có ở tầng mười ba, cô ấy đang ở tầng bảy.

Anh quay người bỏ chạy, không đợi thang máy, mà chạy thang bộ có lẽ nhanh hơn.

Lạc Uyển quay đầu lại, lúc này cô đang khụy gối, nửa dựa vào tường. Bất giác cảm thấy trong tường có thứ gì đó đang cố sức vùng vẫy, một bàn tay đang cố sức thò ra từ trong khe tường, móng tay bị gãy mất nửa, máu vẫn còn tươi rói.

Một cánh tay hiện ra trước mặt, bất ngờ lại thêm một bàn tay khác, giống như sắp chọc thủng một tấm vải trắng, mặt mũi đã in hằn rõ trên tường.

Lạc Uyển muốn bỏ chạy, nhưng bàn tay kia đã nắm chặt cô lại. Cô cố hết sức giãy giụa, một nửa người cô gái đang gắng sức chui ra từ sau bức tường, hai tay ôm chặt Lạc Uyển, cố chấp như một người mẹ đang ôm con mình, lại giống như một người tình sắp chết nhất định không rời tay khỏi eo người yêu.

Lạc Uyển quỳ trên sàn phòng vệ sinh, mặt quay vào tường, cô chỉ biết giương mắt nhìn đầu cô gái tóc tai xõa dài kia đang từ từ ghé sát vào mặt mình. Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn khuôn mặt sắp lộ ra trước mắt mình.

Đột nhiên cô nhận ra mười ngón tay của cô gái kia đã cứng đờ, không thể động đậy. Cô cố dùng chút sức lực còn lại của mình đưa tay quờ quạng và chạm phải một chiếc nhẫn. Trên chiếc nhẫn có một bông hoa hồng nhỏ, đó là chiếc nhẫn trước đây cô đã tặng Sở Anh.

Sở Anh chẳng phải đã đi rồi sao? Tại sao vẫn ở đây? Chính mắt mình đã nhìn thấy cô ấy rời đi cùng với bà, sao lại quay trở lại đây, lẽ nào vẫn đang đợi mình đến?

Cô mở choàng mắt, thứ hiện ra trước mắt cô lúc này chính là khuôn mặt trắng nhợt đáng sợ của Sở Anh. Cô ấy giống như bị một sức mạnh nào đó lôi trở lại tường, đang gắng gượng hết sức tiến sát đến trước mặt Lạc Uyển, nhưng lực kéo càng lúc càng lớn, nếu cứ tiếp diễn như thế thì Lạc Uyển cũng sẽ bị lôi vào trong tường.

Bất chợt khuôn mặt kia thè cái lưỡi trơn bóng ra, khê khàng liếm lên mặt Lạc Uyển. Cảm giác đó vô cùng khó chịu, Lạc Uyển nhắm mắt lại, cố gắng chấp nhận thời khắc này. Cô chỉ mong mình có thể ngắt đi

ngay giây phút này, không biết gì nữa, nhưng không hiểu tại sao thần trí vẫn cứ tỉnh táo đến vậy, chỉ còn cách trong lòng không ngừng kêu lên trong tuyệt vọng: “Sở Anh, có chuyện gì thế? Cứu với”.

Lý Đại Lộ đã đến lối đi của tầng bảy, bất giác nghe thấy một giọng nói từ trong sâu thẳm trái tim vọng lại: “Cứu với” không nghe thấy nhưng giọng nói đó lại vọng ra từ sâu thẳm trái tim, anh nhanh sải chân, chạy như bay đến nhà vệ sinh.

Sở Anh đang ôm chầm lấy Lạc Uyển, lại còn dùng lưỡi vẽ lên mặt Lạc Uyển. Bỗng nhiên Lạc Uyển cảm thấy có chút kỳ lạ, giống như Sở Anh đang dùng lưỡi viết một chữ gì đó, viết đi viết lại, hình như muốn nói mình biết điều gì.

Muốn mình biết điều gì đây? Lạc Uyển đưa tay vạch theo đầu lưỡi của Sở Anh, một chữ đang dần hình thành trên nền nhà, sắp thành công rồi, Lạc Uyển thầm nghĩ, lại một lần nữa thì có thể biết đây là chữ gì.

Đúng lúc đó, Lý Đại Lộ bất ngờ xông vào, nhìn thấy Lạc Uyển đang đỡ người ra, liền một tay lôi cô dậy, gọi to: “Cô có sao không?”.

Lạc Uyển đang vạch vạch từng nét trên đất, đột nhiên có người gọi to, bất giác mọi thứ xung quanh đều trở lại bình thường, không có cô gái chui ra từ trong tường kia, không có khuôn mặt của Sở Anh. Trái tim Lạc Uyển chợt đau nhói, vừa liếc nhìn thấy Lý Đại Lộ đã nổi giận dùm dùm.

Cô vừa theo Lý Đại Lộ rời khỏi tòa cao ốc vừa vạch lại vào lòng bàn tay chữ mà Sở Anh vừa dùng lưỡi viết lên mặt mình. Sở Anh không hề rời khỏi tòa cao ốc, điều gì đã khiến cô ấy cố chấp không thể vứt bỏ một số thứ ở đây như vậy?

Chữ kia là “Mạc”, Mạc gì? Lẽ nào tòa nhà này có một người họ Mạc, chính là người giết Sở Anh sao?

Ôi trời, chỉ cần Lý Đại Lộ đến chậm ba mươi giây thôi thì mình đã có thể để Sở Anh viết lại một lần nữa rồi, nên bắt đầu bằng chữ “Mạc” này thế nào đây?

14. Chương 14: Sống Một Mình

Lạc Uyển và Lý đại Lộ cùng về nhà, trên đường đi không ai nói với nhau câu nào. Về đến nhà, vừa mở cửa bước vào đã thấy chiếc bánh gato mà Lý Đại Lộ bỏ bao công sức lựa chọn vẫn ở trên bàn. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ nên chẳng ai còn kịp về nhà thưởng thức. Bây giờ Lý Đại Lộ đã

nhìn được nên khi đứng đối diện với chiếc bánh đầy tình cảm này càng trở nên bối rối.

Lạc Uyển cầm chiếc bánh ở trên bàn lên, nói về xem thường: “Dùng thứ này để lấy lòng tôi sao? Tôi đã từng nhìn thấy chiếc bánh to hơn cái này gấp nhiều lần.”

Lý Đại Lộ quan sát cô một lúc, đột nhiên quay người chạy khỏi ngôi nhà của Lạc Uyển. Đóng cửa đánh rầm một cái, tiếng bước chân dần mất hút phía cuối hành lang. Lạc Uyển khẽ tựa đầu vào cánh cửa sắt giá lạnh, cô cố cắn chặt môi mới có thể đè nén không cho tiếng khóc của mình bật ra.

Nước mắt đã chảy rơi xuống, chỉ không ngừng thấm nhũ trong lòng: “Xin lỗi, xin lỗi, tha thứ cho tôi chỉ biết làm tổn thương anh, bởi tôi không đủ tư cách để yêu, cũng không có tư cách làm liên lụy đến anh, xin anh hãy thứ lỗi cho tôi.”

Cô đưa tay xoa lên khóe mắt mình, biết rằng thời gian không còn nhiều nữa, nhưng lúc này đây cô vô cùng sợ hãi, rất cần người an ủi.

Chỉ dựa vào chữ “Mạc” thì sao có thể tìm ra chân tướng sự thật. Trong lòng không ngừng nói lời xin lỗi với Sở Anh, cô không có khả năng, không thể giúp Sở Anh tìm ra hung thủ.

Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô mở mạnh cửa cùng khuôn mặt đầm nước mắt nhìn ra, nói bằng giọng nghẹn ngào: “Chẳng phải đã bảo anh đi...”

Nhưng ngoài cửa lại là Thượng Quan Lưu Vân. Lúc này Lạc Uyển chẳng biết phải nói gì với một người vừa mất người thân như Thượng Quan Lưu Vân. Vì thế hai người cứ thẫn thờ đứng ở cửa, hai mắt nhìn nhau. Thượng Quan Lưu Vân không hỏi Lạc Uyển vì sao lại đầm đìa nước mắt. Bởi một người chưa từng nếm trải sự thất bại như anh, mãi đến sau khi mất bà mới biết nhân gian vẫn còn một thứ gọi là đau khổ.

Lúc còn nhỏ, bố mẹ đã rời bỏ anh vì một vụ tai nạn xe, chính bà đã một tay nuôi dạy hai anh em. Riêng tập đoàn Hoàn Nhoc cũng do một tay bà chèo chống mới trở thành một tập đoàn có quyền thế như vậy. Từ trước đến nay anh đều sống trong những lựa chọn hạnh phúc, cái gì cũng như ý, nhưng bây giờ lại cảm thấy lòng mình như bị thứ gì đó lấy đi tất cả.

Tuy đã lớn đến chừng này nhưng anh vẫn mãi là một đứa trẻ, chỉ cần còn bà thì anh vẫn mãi mãi muốn ý lại và trở thành một đứa trẻ.

Nét mặt Thượng Quan Lưu Vân lộ rõ sự đau thương và dường như đằng sau đó ẩn chứa nỗi buồn thăm không nơi nương tựa. Lạc Uyển ngược mắt nhìn, Thượng Quan Lưu Vân bất ngờ lao tới ôm chặt Lạc Uyển vào lòng giống như ôm của mình, ôm vô cùng chặt, không thể buông tay.

Ở chỗ rẽ có người đàn ông đang đứng lặng, đôi mắt ngẩn lệ. Người đó đột nhiên giơ tay đập mạnh vào tường, rồi quay người bỏ đi, bước chân kiên định. Có lẽ vị công tử nhà giàu này mới có thể đem lại cuộc sống ổn định và hạnh phúc cho Lạc Uyển. Còn anh nhất định phải tìm thấy cánh cửa xanh, để hy vọng cuộc sống của người con gái này được tốt hơn.

Tiếng bước chân bỏ chạy của Lý Đại Lộ đã thức tỉnh Lạc Uyển. Phía đầu hành lang đằng kia có một bóng người quen thuộc, khuôn mặt Lý Đại Lộ trong khe cửa thang máy đang từ từ khép lại hiện lên mờ nhạt, bình thản mà rất đổi hạnh phúc.

Cô xoay người chạy theo, không lên tiếng gọi. Cô chạy rất nhanh, đột nhiên bị vấp chân vào đúng khoảng khắc cửa thang máy khép chặt, toàn thân cô đổ nhào về phía trước. Cô vội vã bò dậy, cố gắng tiếp tục chạy, cho đến tận khi tựa vào cánh cửa thang máy lạnh giá. Cảm giác đau đớn toàn thân từ từ truyền đến như khoan sâu vào tim, nhưng chỗ đau đớn nhất có lẽ là trái tim.

Giây phút nhìn cô chạy như bay, Thượng Quan Lưu Vân đột nhiên hiểu ra một điều. Lạc Uyển chưa bao giờ nhiệt tâm quên đi bản thân như thế với mình, giữa hai người đã từng cãi nhau, từng vui vẻ, từng hạnh phúc, nhưng Lạc Uyển chưa từng lo lắng cho anh như thế.

Thượng Quan Lưu Vân không nói gì, chỉ lặng lẽ xuống lầu theo hướng cầu thang bộ.

Lạc Uyển trở về căn hộ, lặng lẽ ngồi trước bàn ăn chiếc bánh gato kia. Ăn vội vàng, hấp tấp khiến lớp kem bám đầy quanh miệng, đầu đầu trên mặt cũng đầy kem nên cô lúc này chẳng khác nào một con mèo khoang.

Cô thì thầm trong lòng như nói với Lý Đại Lộ: “Chiếc bánh gato này của anh có lẽ không quá đáng giá nhưng rất ngon, ngon đến mức nước mắt cứ tuôn trào.”

Trước mắt cô lúc này đột nhiên xuất hiện một người, lặng lẽ nhìn cô vẻ ngây thơ và mê mẩn.

Là Tiểu Mộ, trời ạ! Anh ta đến từ lúc nào vậy?

Mọi suy nghĩ của Lạc Uyển cuối cùng đã ngã vào vòng tay ấm áp.

Lý Đại Lộ đang đi trên đường, đột nhiên trước mắt xuất hiện một vầng sáng chói, là ảo ảnh. Ở đó toát ra một vũng máu và tiếng kêu của Lạc Uyển. Đột nhiên anh nhớ ra bước chân, giọng nói và lời thỉnh cầu của bà lão kia: “Cậu giúp tôi một việc, tôi sẽ làm tất cả cậu sáng lại.” Anh giật mình thẳng thốt rồi thẫn thờ nhìn lòng có chuyện không hay xảy ra rồi, sau đó liền quay đầu trở lại. Vừa hay va phải chiếc xe của Thượng Quan Lưu Vân đi ra khỏi ngõ, hai người lại gặp nhau.

Lý Đại Lộ vỗ vào cửa xe nói: “Lạc Uyển đâu?”

“Chẳng phải đi tìm anh rồi sao?”, mặt Thượng Quan Lưu Vân đánh lại.

“Bây giờ không phải lúc cãi nhau, tôi có cảm giác Lạc Uyển đang gặp nguy hiểm, quay xe lại.”

Thượng Quan Lưu Vân thấy bộ dạng Lý Đại Lộ nghiêm túc như vậy thì trong lòng cũng lo lắng. Từ khi quen biết thằng cha này đến giờ, chưa từng thấy hắn có bộ dạng lo lắng như thế, liền vội vã quay đầu, cửa xe vừa mở: “Anh còn đợi gì nữa?”

Lý Đại Lộ lên xe, hỏi: “Anh để cô ấy ở nhà một mình?”

“Sao thế?” Thượng Quan Lưu Vân cảm thấy có chuyện không hay nên lái xe rất nhanh.

“Có thấy ai lên tìm Lạc Uyển không?” Lý Đại Lộ hỏi dồn.

“Tôi đi cầu thang bộ xuống, không để ý.”

Vừa nói xong thì hai người đã tới nơi, vội vội vàng vàng chạy đến thang máy, mặt mày tái nhợt, cả hai đều im lặng không nói câu nào.

Cửa nhà Lạc Uyển vẫn mở. Thấy vậy họ vội xông vào nhưng trong đó chỉ còn chiếc bánh gato đã bị ăn một nửa ở trên bàn. Hai người bắt đầu tìm kiếm, nhưng đều không thấy bóng dáng Lạc Uyển đâu cả.

Lý Đại Lộ mệt mỏi đổ người lên sofa, thầm gọi: “Lạc Uyển, Lạc Uyển, em đi đâu rồi?”

“Lạc Uyển, Lạc Uyển.” Trong lúc mơ màng, đột nhiên Lạc Uyển nghe thấy có người đang khe khẽ gọi, cô choàng tỉnh, một khuôn mặt vô cùng tuần tú hiện ra trước mắt.

“Tiểu Mộ.” Lạc Uyển ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy khắp nhà cỏ dại.

“Tôi đang ở đâu? ” Cô thắc mắc.

“ Tôi đưa cô lên đỉnh núi hóng gió, vừa rồi cô thấy thế nào, có phải dạo này rất mệt không?”

“Có thể là quá đau lòng!” Lạc Uyển nhớ lại cảnh vừa rồi, ngượng ngùng giải thích.

“Có phải vì bị anh tôi bắt nạt nên cô mới đau lòng như thế?”

“Không phải, anh đừng nghĩ vớ vẩn, Thượng Quan Lưu Vân đối với tôi rất tốt.” Lạc Uyển biện hộ cho Thượng Quan Lưu Vân.

Tiểu Mộ nhìn vào Lạc Uyển rất lâu như muốn nhìn vào tận đáy mắt, xuyên thấu trái tim cô: “Tôi thực sự ngưỡng mộ anh trai tôi, có một người con gái tốt như cô làm bạn.”

Trái tim Lạc Uyển cơ hồ đập lỗi nhịp, cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Mộ.

Tiểu Mộ cũng quay đầu, chỉ vào ánh đèn dưới núi nói: “Có phải rất đẹp không? Giống như một bức tranh.”

“Đúng vậy, nhiều đèn như thế, chẳng biết trong nó chứa bao nhiêu sự buồn vui ly hợp.”

“Còn có biết bao nhiêu cặp vợ chồng ân ái nữa. Thực ra chỉ cần một cuộc sống bình thường đã rất tốt rồi. Lạc Uyển, cô gái bình dị như nước giống như cô bây giờ rất hiếm.”

“Nhưng, Thẩm Cơ...”

Tiểu Mộ đứng dậy nói: “Đừng nhắc đến Thẩm Cơ trước mặt tôi. Để tôi đưa cô đến một nơi, mà ở đó cô không phải nhăn mặt nhíu mày, đến đó cô nhất định sẽ vui vẻ.”

Tiểu Mộ và Lạc Uyển tay trong tay đi xuống, men theo triền núi, trên núi không một bóng người, vô cùng yên tĩnh. Hai người cứ đi trong đêm như thế, nhưng Lạc Uyển lại không cảm thấy sợ hãi mà thay vào đó là cảm giác yên bình.

Tiểu Mộ thuộc tuýp người đàn ông có thể đem lại cảm giác yên bình cho các cô gái, anh dịu dàng như nước, cơ hồ không hề có bất cứ khả năng sát thương nào. Lạc Uyển lặng lẽ bước theo anh trên con đường dài tưởng chừng vô tận này.

Thượng Quan Lưu Vân cùng Lý Đại Lộ lái xe vòng divòng lại trong thành phố để tìm Lạc Uyển. Áo giáp của Lý Đại Lộ càng lúc càng rõ rệt, máu tươi tóe lên vách núi tựa như đóa hoa trong chậu hoa đang nở rộ, tiếng hét của Lạc Uyển vang vọng bên tai anh rất lâu.

Lý Đại Lộ trầm ngâm suy nghĩ một lát, đột nhiên nói với Thượng Quan Lưu Vân: “Anh biết em trai anh đi đâu không?”

“Làm sao tôi biết cậu ấy đi đâu, chúng ta đang đi tìm Lạc Uyển, liên quan gì đến em trai tôi?” Thượng Quan Lưu Vân không bằng lòng trả lời.

“Tôi nghĩ Lạc Uyển có thể ở cùng cậu ta.” Lý Đại Lộ khéo léo nói.

“Ý anh là em trai tôi thích Lạc Uyển? Không thể nào, Tiểu Mộ đều diu dàng với mọi cô gái.”

“Tôi không nói là thích, trời ạ, tóm lại anh cố gắng giúp tôi tìm được em trai anh.”

Thượng Quan Lưu Vân cầm di động, gọi đi, lát sau lại bỏ di động xuống, so vai nói với Lý Đại Lộ: “Không gọi được, tín hiệu không tốt.”

“Tín hiệu không tốt?” Vầng sáng hiện lên trước mặt Lý Đại Lộ chợt lộ ra-vách núi, anh bất chợt nói: “Đi đến con đường trên đỉnh núi kia.”

“Này, trời đã tối rồi, lên núi làm gì?” Thượng Quan Lưu Vân khó chịu trả lời.

“Mặc kệ, đi nhanh đi.”

Xe quay đầu gấp rồi lao như bay về phía con đường lên đỉnh núi.

Bất chợt đến chỗ ngoặt, Lạc Uyển kéo tay Tiểu Mộ, bởi cảnh sắc trước mắt khiến Lạc Uyển thoáng giật mình, hàng tỷ các vì sao đang thi nhau nhảy múa trên sườn núi kia, cảm giác như tất cả các vì sao trên trời đều được treo ở đây. Và nơi này giống như cảnh trong mơ, cảnh ở một thế giới khác.

“Trời a!” Lạc Uyển đưa tay bịt miệng, kinh ngạc đến mức không sao động đậy được.

“Rất đẹp phải không? Tôi cũng vô tình phát hiện ra chỗ này, không ngờ lại có nhiều đom đóm đến thế, lần đầu tiên đến đây tôi cũng giật mình thế đấy.” Tiểu Mộ cười nói.

Lạc Uyển vui vẻ ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt với hàng ngàn con đom đóm đang nhảy múa kia. Cô mừng rỡ bước đến, mỉm cười hạnh phúc, cố gắng kiềm chân để bắt những con đom đóm nhỏ xinh kia. Chúng như những vì sao bay nhảy khắp nơi, rơi xuống tóc, xuống người khiến toàn thân tỏa ra ánh hào quang ấm áp.

Cô quay đầu lại giống như một nàng tiên hiện ra trong đám mây mỉm cười với Tiểu Mộ, rồi nói: “Cảm ơn anh, Tiểu Mộ, cảm ơn anh đã đưa tôi đến chỗ này.”

Tiểu Mộ khoanh tay trước ngực, tựa người vào vách núi nhìn cô. Lạc Uyển xoay người, để lộ ra cái cổ trắng ngần. Dưới ánh hào quang mỹ lệ kia trông cô như một hòn ngọc đẹp say đắm lòng người. Đúng lúc đó một ánh đèn chói mắt chiếu tới, chiếc xe lao với tốc độ chóng mặt hướng thẳng về phía Lạc Uyển.

Lạc Uyển và Tiểu Mộ đều kinh hoàng thất sắc không kịp phản ứng gì, chỉ ngây người đứng nhìn chiếc xe lao tới. Nhưng chiếc xe kia chỉ sượt qua người Lạc Uyển rồi lao thẳng vào vách núi bên cạnh, một tiếng “rầm” cực lớn vang vọng khắp núi rừng.

Lạc Uyển lao đến kéo mở cửa xe, bất chợt một dòng máu phun thẳng vào mặt, cô thét lên sợ hãi, tiếng thét vang dội khắp sườn núi.

Tiểu Mộ cũng lao tới kéo cô ra khỏi hiện trường. Nhưng bất chợt một tiếng nổ lớn vang lên cùng ngọn lửa bất ngờ bùng cháy, cả hai người cũng ngã nằm xuống đất, hơi nóng từ phía sau cuộn cuộn, rất lâu sau mới ngừng lại.

Thượng Quan Lưu Vân đang lái xe trên đường quốc lộ thì chợt nghe thấy tiếng thét, chính là tiếng của Lạc Uyển ở phía sườn núi trước mặt. Lý Đại Lộ và anh đều lo lắng, không ai nói gì, còn xe được nhấn ga chạy càng nhanh. Mãi đến khi tiếng nổ kia bùng phát, một đám lửa ở giữa sườn núi bốc cao, mới phát hiện hai người ngã bên cạnh chiếc xe bốc cháy chính là Tiểu Mộ và Lạc Uyển.

15. Chương 15: Phòng Tranh

Lúc Lạc Uyển đi ra từ đồn công an sau khi lấy lời khai xong thì cũng đã quá nửa đêm. Thượng Quan Lưu Vân, Tiểu Mộ và Lý Đại Lộ đều đang ngồi trên ghế đợi cô, bởi cô là người cuối cùng nhìn thấy người bị nạn nên cảnh sát hỏi han rất tỉ mỉ.

Sau khi rời đồn công an, người Lạc Uyển cứ run lên bần bật. Thượng Quan Lưu Vân thấy vậy liền bước lên trước, định nắm tay cô nhưng cô bỗng rút tay lại.

Tiểu Mộ an ủi nói: “Không sao, là do chúng ta không may, gặp ngay phải một cô gái tự sát, bây giờ em về nhà ngủ một giấc thật ngon đi!”

Đang nói thì điện thoại của Tiểu Mộ đột nhiên đổ chuông, giọng con gái hét lớn bên trong: “Tiểu Mộ, anh ở đâu? Sao em không tìm thấy anh?”

Cả bốn người đều nghe rất rõ, là giọng của Thẩm Cơ, thanh âm lạnh lùng lại tha thiết đó nghe qua điện thoại cũng thấy đáng sợ.

Lạc Uyển đi sau cùng, còn Lý Đại Lộ ở ngay trước mặt cô. Nhìn hai anh em Thượng Quan đi ra bãi lấy xe, Lý Đại Lộ bất ngờ quay đầu, đối diện với Lạc Uyển, nhưng Lạc Uyển lại sợ hãi cúi đầu.

Lý Đại Lộ nói: “Em đừng qua lại với Tiểu Mộ, anh ta không như em nghĩ đâu, anh ta rất nguy hiểm, em đừng qua lại với anh ta.”

Lạc Uyển giật mình ngẩng đầu nhìn, ánh mắt biểu lộ nét kinh ngạc: “Không thể nào, Tiểu Mộ không phải người như vậy.”

“Em hãy tin anh, em từng hỏi vì sao mắt anh có thể sáng trở lại, vậy anh cho em biết, hôm đó em đi rồi, anh ở nhà đợi em về thì nghe thấy tiếng bước chân xuyên thẳng qua cửa đến trước mặt anh, một giọng nói già nua nói với anh, nếu anh giúp bà ấy làm một việc, bà ấy sẽ giúp mắt anh sáng trở lại.”

“Người kia là ai? ” Lạc Uyển truy hỏi.

“Là Thượng Quan Thanh, bà của Thượng Quan Lưu Vân.”

“Hả!” Lạc Uyển bịt miệng. Hôm đó bà mới qua đời, tìm Lý Đại Lộ làm gì?

“Bà ấy muốn anh giúp bà ấy cứu rỗi linh hồn của cháu trai bà ấy, lúc đó anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi anh không biết cháu trai bà ấy thì vì sao bà ấy đến tìm anh. Mãi sau khi đến linh đường, nghe giọng nói ghi âm của Thượng Quan Thanh lúc còn sống mới biết người lúc đó tìm anh là bà ấy.”

Lạc Uyển biện giải: “Vậy cũng có khả năng là Thượng Quan Lưu Vân, hoặc một cháu trai khác?”

“Em sẽ nghi ngờ Thượng Quan Lưu Vân sao?” Lý Đại Lộ cười khẩy nói.

Lạc Uyển không lên tiếng vì cô không thể nghi ngờ người đàn ông đó, nhưng cô cũng không muốn thừa nhận Tiểu Mộ là kẻ nguy hiểm. Không thể nào, Tiểu Mộ có gì có thể gây nguy hiểm sao?

Chữ “Mạc” kia đột nhiên hiện ra trong đầu cô, bên dưới chữ “Mạc” thêm một chữ “Nhật” chẳng phải là “Mộ” sao? Bạn trai năm đó của Sở Anh lẽ nào chính là Thượng Quan Tiểu Mộ, nếu không phải Tiểu Mộ, vậy thì vì sao cô ấy nhất định không cho cô biết lại còn luôn giấu cô, vì lúc đó đại vị của Tiểu Mộ không thích hợp việc công khai bạn gái.

Nhưng, đây không thể là sự thật được, Lạc Uyển đau khổ ôm đầu, đây không thể là sự thật! Tiểu Mộ không phải là người xấu, tuyệt đối không phải Tiểu Mộ! Tất cả đều sai rồi.

Lạc Uyển đẩy Lý Đại Lộ ra rồi một mình đi thẳng về phía trước, bước đi vô định. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi bất ngờ phải chịu một đòn tâm lý quá nặng như thế khiến cô nhất thời chưa thể có phản ứng gì.

Thượng Quan Lưu Vân nhìn Lý Đại Lộ và Lạc Uyển đi trên phố thì cắn răng lái xe đi theo hướng khác. Còn Tiểu Mộ lại lạnh lùng nhìn về phía trước, anh vừa lái xe vừa cầm điện thoại, nói với người ở đầu dây bên kia: “Anh muốn vẽ tranh, bây giờ em đến phòng tranh cầu anh, anh đến đón em.”

“Quá nửa đêm còn muốn vẽ cái gì? Anh thật xấu xa!” Thẩm Cơ ở đầu dây bên kia vui mừng cúp điện thoại. Cô vô cùng thích chí vì cuối cùng đã thắng được một chiêu, người đàn ông này nửa đêm nửa hôm đã nhớ đến mình, bất luận là thể xác hay linh hồn, dù sao cũng đã tóm được anh ta.

Trên đường đi Lạc Uyển đẩy Lý Đại Lộ ra, cô vẫy tay gọi một chiếc taxi đợi khách bên đường. Sau đó chạy thẳng lên tòa nhàcao ốc Kim Tường, cô muốn chứng thực chuyện Tiểu Mộ không phải là người xấu.

Lúc Lạc Uyển chạy đến tòa nhà lại không để ý chiếc xe cao cấp màu trắng kia của Tiểu Mộ đã đỗ trong bãi.

Cô bước vào thang máy,suy nghĩ giây lát rồi ấn lên tầng trên cùng. Cô không phải không tin lời Lý Đại Lộ, có điều sự thực này khiến cô khó chấp nhận được. Trong đầu cô lúc này đang có rất nhiều thứ từ từ ghép lại thành một bức tranh, toàn bộ chân tướng sự việc như một bức tranh dần dần được mở ra, dù mọi thứ đã được chứng thực trong lòng, nhưng cô vẫn hy vọng tất cả đều là giả.

Sân thượng vô cùng yên tĩnh, phòng tranh kia rất đẹp, rộng rãi và được sắp đặt rất nghệ thuật nữa. Phong cảnh nhẹ nhàng hiển ra dưới ánh đèn, những thứ này rất hợp với phong cách của Tiểu Mộ. Nơi này luôn nhẹ nhàng và dịu dàng khiến người ta không thể không để ý, nhưng vẫn phảng phất lộ ra sự đau thương.

Thấy cánh cửa phòng tranh chỉ khép hờ, cô nhẹ nhàng giơ tay ra, đầu ngón tay từ từ chạm vào cánh cửa màu trắng, rồi một cảm giác dấy lên trong lòng giống như màu xanh đổ vào làn nước trong suốt, loáng một cái đã theo đầu ngón tay nhuộm xanh cả cánh cửa.

Lạc Uyển không hề thấy sợ hãi, cô muốn biết nhất bây giờ không phải là cánh cửa màu xanh, cũng không để ý đến sự sống chết của mình mà chỉ muốn chứng minh một chuyện.

Phòng tranh rộng đến 200m2. hơn nữa còn rất cao. Trên trần nhà là một bức bích họa đẹp vô cùng, Đức mẹ Maria được trang trí ngồi ở giữa, bên trong ngoài một chiếc ghế và một tấm vải ra thì tất cả đều là tranh sơn dầu treo trên tường, mà đều là tranh các cô gái, mỗi cô gái mang một vẻ đẹp khác nhau, có người xinh tươi, có người ngây thơ, có người vui vẻ, có người đau buồn, nhưng một điểm chung là tất cả các cô gái đều mang khuôn mặt rất đẹp và đôi mắt dịu dàng.

Lạc Uyển cứ đứng lặng giữa phòng tranh ngắm những bức tranh sơn dầu được vẽ như thật. Cơ hồ tất cả các cô gái đều có thể bước ra từ trong tranh, bất cứ khi nào đều có thể đoạn tuyệt với bụi trần mà ra đi.

Một mình Lạc Uyển dạo bước giữa rất nhiều bức tranh, những bức tranh này được treo thành hàng ngay ngắn. Cô lặng lẽ ngắm từng bức, rồi lại bước đến bên cạnh tấm vải vẽ, sờ vào màu vẽ trên tranh, vẫn còn ướt, nhất định vừa rồi có người vẽ tranh ở đây.

Lạc Uyển thấy một bức tranh sơn dầu vừa được treo lên dù chỉ mới vẽ xong một phần nhưng cũng có thể nhận ra người trên tranhchính là Thẩm Cơ. Thẩm Cơ đứng trước một cổng viện cổ, tựa người vào cửa sổ, phía sau là màu nền xanh đen, còn đôi mắt vô cùng độc ác, tựa như một con rắn đang chuẩn bị cắn người vậy.

Lạc Uyển khẽ khàng bước đến sờ vào bức tranh kia, một phần mắt vẫn còn ướt, có lẽ là vừa mới vẽ. Cô đặt ngón tay lên bức tranh, bất chợt tấm vải tranh kia khẽ động đậy, giống như có người sờ vào bức tranh từ phía đằng sau.

Lạc Uyển đột nhiên nhớ ra điều gì nên quyết định kéo tấm vải tranh xuống, chỉ thấy Thẩm Cơ đứng trong chiếc hộp thủy tinh, nước đã tràn đến chân. Đôi mắt Thẩm Cơ trợn trừng như đang muốn cầu xin sự giúp đỡ của Lạc Uyển, hóa ra cô ta không ngừng đập tay vào thành hộp thủy tinh mới khiến bức tranh động đậy như thế.

Thẩm Cơ đang gắng sức gọi lớn nhưng Lạc Uyển không hề nghe thấy. Loại thủy tinh này cách âm, chỉ có nước từ từ bơm vào, chỉ một lát nữa thôi trong hộp sẽ hết không khí, nước tràn qua đỉnh đầu Thẩm Cơ, khi đó Thẩm Cơ sẽ trở thành tiêu bản được ngâm trong nước.

Lạc Uyển vội vớ khung vẽ rồi đập mạnh vào hộp thủy tinh lớn kia, nhưng khung vẽ bị vỡ thành bốn năm mảnh, còn thủy tinh không hề bị sây sát. Xem ra loại thủy tinh này không chỉ cách âm mà còn có thể chống đạn.

Lạc Uyển và Thẩm Cơ, một người bên ngoài, một người ở bên trong hộp, hai người đều ra sức đập mạnh vào chiếc hộp thủy tinh, nhưng chẳng có tác dụng gì. Lạc Uyển muốn tìm người giúp đỡ, đang chuẩn bị chạy ra ngoài thì phát hiện cánh cửa đã bị khóa trái.

Cô đang tập trung nghĩ cách thì lại một bức tranh khác lọt vào tầm nhìn. Trong tranh là cô gái đang mỉm cười ngồi trên ghế đá, tay cầm một bông hoa nhìn về phía trước khẽ mỉm cười. Nụ cười kia ngọt ngào biết bao giống như đang nhìn ngắm người mình yêu thương nhất.

Lạc Uyển ngã ngửa về sau mấy bước, cô gái trong bức tranh kia qua đời thân quen, chỉ lúc hạnh phúc nhất Sở Anh mới có biểu hiện như vậy.

Cô run rẩy tiến lên phía trước giật mạnh bức tranh, rồi chậm chậm quỳ xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy mái tóc dài của Sở Anh nhẹ nhàng tản ra, nụ cười giống như thiên sứ.

Nhìn thấy bức tranh sơn dầu ở tầng bảy chính là cảnh tượng trong phòng tranh này, chẳng trách cô mãi không tìm thấy thi thể của Sở Anh, ai ngờ cô ấy lại bị giấu ở đây?

Mỗi ngày vực trong lòng Lạc Uyển cuối cùng đã được làm sáng tỏ: Vì sao bà phải chết? Vì sao phải đem theo Sở Anh và những linh hồn ngâm sau những bức tranh sơn dầu kia? Vì sao muốn cứu rỗi linh hồn Tiểu Mộ, muốn giúp cháu trai chuộc tội. Vì sao bà muốn đem lại ánh sáng cho Lý Đại Lộ, bởi bà nghĩ rằng Lý Đại Lộ có thể giúp cô và Thượng Quan Lưu Vân, quan trọng hơn giúp cho Tiểu Mộ nhận ra trên đời này còn có một thứ gọi là linh hồn.

Lẽ nào thực sự là Tiểu Mộ? Lạc Uyển lắc đầu, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Cô quay đầu, nhìn lại thấy cô gái ở bể bơi. Trong tranh cô ấy vẫn đẹp như thế, tựa như con chim vàng anh đang trốn trong lồng, bộ dạng rất đổi hạnh phúc.

Cô bước đến rồi lấy hết dũng khí kéo bức tranh sơn dầu xuống. Trong hộp thủy tinh, một bàn tay đang lơ lửng chìa về phía cô, khuôn mặt cô gái đó đã ngửa ra sau, cơ hồ bị rơi vào bóng đêm vô hạn.

Lạc Uyển không ngừng kéo những bức tranh sơn dầu còn lại xuống. Sau mỗi bức tranh đều có một chiếc hộp thủy tinh cỡ lớn, trong mỗi chiếc hộp đều ngâm một thi thể nữ. Hàng loạt bức tranh sơn dầu cũng là vô số thi thể các cô gái với rất nhiều mái tóc dài cùng hàng loạt những đôi mắt đang mở to, từng hàng từng hàng vây lấy Lạc Uyển, có lẽ con đường tháo thân của cô chính là cánh cửa kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-cua-xanh>